

இறக்கை: 13 இறகு: 10

காக்கைகள்

சுருதி

இலக்கிய மாத இதழ்

அக்டோபர் | விலை
2024 ₹ 50

ஆன்மிகம்.. அரசியல்..

அறிவியல்..

தி.சிகாமணி

சபாஸ்டர்ன் ஆய்வும்
இரணஜித் குஹ்வும்

கி.இரா.சங்கரன்

காந்தி ஏன்
இன்னும் சாகவில்லை?

இரா.மோகன்ராஜன்

முத்தமிழ் முருகன் மாநாடும்
திராவிட மாதிரி அரசும்

ஜமாலன்

**திராவிடர்கழகச் செயல்பாட்டாளர்:
பெரியாரிய-பாரதிதாசனியக் கருத்தியலாளர்:
வழக்கறிஞர் அருள் மொழியின்
60-ஆம் அகவை சிறப்புக் கருத்தரங்க நிகழ்வுப் பதிவு**

திராவிடர் கழகச் செயல்பாட்டாளரும், பெரியாரிய-பாரதிதாசனியக் கருத்தியலாளரும், வழக்கறிஞருமான அ. அருள்மொழியின் 60-ஆம் அகவையையொட்டிய சிறப்புக் கருத்தரங்க நிகழ்வானது 2024 செப்டம்பர் 04, புதன்கிழமை அன்று காலை சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் மெரினா வளாகத்தில் உள்ள பவள விழா கருத்தரங்க அறையில் நடைபெற்றது.

இந்நிகழ்வில் தமிழ்மொழித் துறை உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர் வாணி அறிவாளன் வரவேற்புரை நிகழ்த்த, மொழித் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர். ய.மணிகண்டன தலைமை தாங்கினார்.

தமிழக அமைச்சர்கள் உதயநிதி ஸ்டாலின், கே.என். நேரு. பி.கே. சேகர்பாபு மற்றும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் தயாநிதி மாறன் ஆகியோர் நிகழ்வில் பங்கேற்று வாழ்த்துரை வழங்கினர். கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் சிறப்புரையாற்றினார். வழக்கறிஞர் அ. அருள்மொழி ஏற்புரை நிகழ்த்தினார். முனைவர் வே. நிர்மலா செல்வி நன்றி கூற விழா நிகழ்வுகள் முடிவுற்றன.

இரா. குமர குருபரன்
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (தமிழ்)

காக்கைச் சிற்றகம்

இறக்கை: 13

இறகு: 10

திருவள்ளுவராண்டு 2055

புரட்டாசி - ஐப்பசி
அக்டோபர் 2024

ஆசிரியர்
வி. முத்தையா
9841457503

ஆசிரியர் குழு
முகிலன்
இரா.எட்வின்

தொடக்க கால நெறியாளர்கள்
காலஞ்சென்ற
கி. பி. அரவிந்தன்
வீர. சந்தானம்

உலகளாவியத் தொடர்பாளர்:
க. முகுந்தன்
K. Mukunthan
kmukunthan@gmail.com

முகப்பு ஓவியம்:
நன்றி:
pexels/steve

உள் ஓவியங்கள்:
லெசி

தொடர்பு முகவரி:
காக்கை, 22, MJB தெரு,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை- 600 005.
செல்பேசி: 98414 57503

மின்னஞ்சல்:
kaakkaicirakkinile@gmail.com

இணைய முகவரி: kaakkai.in
www.facebook.com/kaakkai.cirakinile

மோடியின் 100 நாள் ஆட்சி

ID க்களவைத் தேர்தலுக்கு முன்பு பெரும்பான்மையான இந்திய மக்கள் வேலைவாய்ப்பின்மை; விலைவாசி உயர்வு; பணவீக்கம்; சமத்துவமின்மைபினால் கடும்பாதிப்புள்ளாகி இருந்தனர். மக்களவைத்தேர்தல் காலத்தில், மேற்கொள்ள பிரச்சினைகளெல்லாம் விவாதப்பொருளாகி, குடிமக்களுக்கு ஒரு தீர்வு கிட்டும் என்றிருந்த நிலையில், பிரதமர் மோடியே மக்களைத்திசைதிருப்பும் விதமாக தான் கலந்துகொண்ட 170 பிரச்சாரக்கூடங்களில் 110 முறை இல்லாமியர்களுக்கு எதிரான வெறுப்புப் பிரச்சாரத்தை மேற்கொண்டு ஆட்சியை மீண்டும் தக்கவைத்துக்கொண்டார்.

ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றதற்குப் பிறகு, 2024-25 ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையில், நாட்டினது, உள்கட்டமைப்பினை மேம்படுத்தி, தனியார் முதலீட்டினை ஈர்க்கும் நோக்கில் பொதுச்செலவீனங்களுக்காக 11.11 லட்சம் கோடி நிதியினை ஒதுக்கினார். அப்படி ஒதுக்கியிருந்தபோதிலும், ஆட்சிப்பொறுப்பேற்று 100 நாள் கடந்த நிலையில் அந்நிய நேரடி முதலீடுகள், உற்பத்தித்துறையில் முதலீடுகளை ஈர்த்து அவ்வளவாக வேலைவாய்ப்புக்கள் ஏதும் உருவாக்கப்படவில்லை. தேர்தலுக்கு முன்பு, மக்கள் என்னென்ன பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு வந்தார்களோ அவ்வளவும் இன்றுவரை நீடித்துவருவே செய்கின்றன.

ஆட்சி நிர்வாகத்தின் அவலத்தினைக் கொஞ்சம் பார்த்தோமேயானால், ஒருபக்கம் கடந்த 100 நாளில்- நாடு முழுக்க 38 ரயில் விபத்துக்கள் நடந்துள்ளன; பெண்களுக்கெதிராக 104 குற்றச்சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன; சிலைகள், பாலங்கள், சாலைகள் சேதமடைந்துள்ளன. இல்லாமியர்-தலித் மக்களுக்கெதிரான வன்முறைகள் குறைந்தபாடில்லை. கடந்த 16 மாதங்களாக மதக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டுவரும் மணிப்பூருக்குச் செல்லக்கூட பிரதமருக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை.

இன்னொருபக்கம், தலித், இதர பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு சமூக நீதியினை உறுதிசெய்யும் இடஒதுக்கீட்டினை புறக்கணிக்கும்விதமாக, உயரதிகாரம் கொண்ட பதவிகளுக்கு 'பக்கவாட்டு நுழைவு' (Lateral Entry) முறையில் ஆள்சேர்க்கும் 'ஒன்றியத் தேர்வாணையத்தின்' அறிவிப்பானது, கடும் எதிர்ப்பிற்கிடையே நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதேபோல, வக்ஃப் வாரியர்ச்சட்ட மசோதாவும் மக்களவை நிலைக்குமுனிரு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. இதுமட்டுமின்றி, கடந்தமுறை இந்த அரசானது, தொழிலாளர்களுக்கு விரோதமானச் சட்டங்களை நிறைவேற்றியது நினைவிருக்கலாம். தற்போது, 'ஒருங்கிணைந்த பென்ஷன் திட்டத்திற்கு' ஒப்புதல் அளித்து அத்தொழிலாளர்களின் 'எதிர்காலத்தினை இருள்மயமாக்கியுள்ளது. இதுமட்டுமல்லாது, அரசியல் சட்டத்தின் மூலம் உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ள, மாநில அரசுகளின் உரிமைகளை புறக்கும்விதமாக, 'ஒரே நாடு- ஒரே தேர்தல்' முறையை 2029 முதல் அமல்படுத்த முனைந்துள்ளது. சர்வதேசச்சந்தையில் பெட்ரோலியக் கச்சாப்பொருட்களின் விலைகுறைந்தும்சூட, அதற்கேற்ப சில்லறை விலையைக் குறைத்து அதன் மூலம் மக்களின் சுமையைக் குறைக்க மனமில்லாத அரசாகவே மோடி அரசு இருக்கிறதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

மொத்தத்தில் மோடியின் 100 நாள் ஆட்சி என்பது காட்ப்புரீட நலன் காப்பதாகவும், இல்லாமிய விரோதமிக்கதாகவும், விளிம்புநிலை மக்களின் மீது அக்கறையற்றதாகவுமே இருக்கிறது.

காக்கைச் சிறகிலே

ஒவ்வொரு மாதமும்
1 ஆம் தேதி உங்கள் கைகளில்

ஒவ்வொரு மாதமும்
29 அல்லது 30ஆம் தேதியில்
'காக்கைச் சிறகிலே' இதழ்
அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது.
அடுத்து வருகிற 5ஆம் தேதிக்குள் இதழ்
கிடைக்கப் பெறாதவர்கள்
தொடர்புகொள்ள வேண்டிய
செல்பேசி எண்: 98414 57503

தனிஇதழ் விலை..... ரூ. 50.00
ஆண்டு சந்தா..... ரூ. 500.00
இரண்டாண்டு சந்தா ரூ. 750.00
ஐந்தாண்டு சந்தா..... ரூ. 2000.00
வெளிநாடு
ஆண்டு சந்தா..... \$ 50.00

வங்கி விவரம்

A/C Name : kaakkai
A/C No : 60111010005660
CANARA BANK
TRIPPLICANE BRANCH
CHENNAI - 600 005
IFSC: CNRB0000914

Google Pay மூலம் செலுத்த:
செல்பேசி எண்: 98414 57503

வெளிநாட்டு வாசகர்கள் சந்தா செலுத்த:

A/C Name : kaakkai
A/C No : 60111010005660
CANARA BANK
TRIPPLICANE BRANCH
CHENNAI - 600 005
SWIFT CODE : CNRBINBBBFD

விளம்பரக் கட்டணம்

பின் அட்டை வண்ணம்..... ரூ.15000
உள் அட்டை வண்ணம்..... ரூ.10000
உள்பக்கம் கருப்பு - வெள்ளை... ரூ.5000

காக்கையில் வெளியாகும் கதை, கவிதை மற்றும்
கட்டுரைகளின் கருத்துகள், எழுத்தாளர்களின்
கருத்தாகும். காக்கையின் கருத்தாகாது.

சிறகுக்குள்ளே...

➤ தி.சிகாமணி.....	05
➤ ஜமாலன்	10
➤ நெல்லை சு. முத்து.....	15
➤ மகாகவி ஈரோடு தமிழன்பன்	18
➤ இரா.மோகன்ராஜன்	19
➤ மு.சிவகுருநாதன்	23
➤ வெ. மதியரசன்	28
➤ ந.சேகரன்	30
➤ காக்கையார்	34
➤ சு.பொ.அகத்தியலிங்கம்	37
➤ வல்லபாய்	41
➤ க. பழனித்துரை	44
➤ ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்	46
➤ கி.இரா.சங்கரன்	47
➤ அக்கனூர் இரவி	53
➤ சச்சிதானந்தன் சுகிர்தராஜா	56
➤ மு.முபாரக்	59
➤ சு.இராமசுப்பிரமணியன்	61
➤ இரா. எட்வின்	66
➤ முத்துக்குமார் சங்கரன்	68
➤ ஏகன்	71
➤ யூமா வாசுகி	76
➤ நிழல்வண்ணன்	81
➤ மருத்துவர் சு.நரேந்திரன்	84
➤ லாக்டர் C.A.ரவி	87
➤ கௌசிக்	89
➤ துருவன்	91
➤ ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா	93
➤ கிருத்திகா தாஸ்	95
➤ அரவிந்தன் சிவக்குமார்	96

ஆன்மிகம்.. அரசியல்.. அறிவியல்..

உலகில் ஏற்பட்டிருக்கும் அறிவியல், தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்கள் மக்களின் வாழ்க்கைநிலைமையைப் பெரிதும் மாற்றிவிட்டன. அறிவியல் எவ்வளவு வளர்ந்தாலும் நம்பிக்கை சார்ந்த பிடிமானமும் வளர்ந்துகொண்டே தான் உள்ளது. அறிவியல் அறிவு என்பது வேறு அறிவியல் மனப்பான்மை என்பது வேறு. இந்திய வின்வெளி ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் (இஸ்ரோ) அமைப்பின் தலைவர் எஸ். சோமநாத், சந்திராயன் 3 ஏவப்படுவதற்கு முன்பு குலூர்ப்பேட்டையில் உள்ள கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டார். சந்திராயன் 2 ஏவப்படுவதற்கு முன்பு இஸ்ரோ தலைவராக இருந்த கே. சிவன், திருப்பதி கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டார். கர்நாடக அமைச்சர் மழை வேண்டி யாகம் நடத்தியபோது இது அறிவியலுக்கு விரோதமானதே என்று கேள்வி எழுப்பினார்கள். அவரோ இஸ்ரோ தலைவரே கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடும்போது இந்த யாகம் தவறில்லை என்றார். பிராமணர்கள் சாப்பிட்ட எச்சிலையில் விழுந்து புரண்டால் (அங்கப்பிரதட்சணம்) அதற்கு மருத்துவ மகத்துவம் உள்ளது எனப் பின்பற்றப்பட்ட மூடப்பழக்கத்தை சென்னை உயர்நீதிமன்றம் தடை விதித்திருந்தது. ஆனால், தற்போது எச்சிலையில் புரள்வது நம்பிக்கை சார்ந்த உரிமை என்று சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி ஜி. ஆர். சுவாமிநாதன் தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளார்.

2014 ஆம் ஆண்டு மோடி ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு கொரோனாவுக்கு மருந்தாக மாட்டுச் சாணத்தை பயன்படுத்தலாம் என்று பாரதிய ஜனதா கட்சியினர் பரிந்துரைத்தனர். அசாம் மாநில பாஜக எம்எல்ஏ சுமன் ஹரிப்பிரியா மாட்டுச்சாண எருப் புகையை சுவாசித்தால் கொரோனாவை தடுக்கலாம் என்று பேசினார். பசு மாட்டுச் சாணம், கோமியத்தை உடலில் பூசிக் கொண்டால் நோய் எதிர்ப்பு சக்தி ஏற்படும் என்று குஜராத்தில் ஒரு மடாதிபதி பரிந்துரைக்கிறார்.

இவற்றையெல்லாம் எதிர்த்து கேள்வி கேட்க முடியவில்லை. நம்பிக்கை என்று வந்துவிட்டால் அதை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தக் கூடாது, என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் நம்பிக்கை மீது உள்ள பிடிப்பில் மட்டும் சொல்லவில்லை. எதுவும் மாறக்கூடாது. பழமையில் எல்லாம் உள்ளது. பிராமணிய மேலாண்மை தொடர வேண்டும். இப்போதுள்ள பொருளாதார அமைப்பு முறையை கட்டிக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று விரும்பும் பிற்போக்கு அரசியலுக்கு சொந்தக்காரர்களாக உள்ளனர்.

முற்பிறவியில் செய்த பாவத்தால் ஒருவர் மாற்றுத்திறனாளியாகப் பிறக்கிறார் என்று சமீபத்தில் மகாவிஷ்ணு என்ற ஒருவர் அரசுப் பள்ளி மாணவிகளிடையே பிரச்சாரம் செய்தார். ஒரு வர்ணத்தில்.. சாதியில் பிறந்தவன் அந்த வர்ணக் கடமைகளை செய்யத் தவறினால் அவன் அதைவிடக் கீழான வர்ணத்தில் பிறப்பான். பிராமணனை ஒருவர் கொன்றால் அவர் விலங்காகவோ சண்டாளனாகவோ பிறப்பான் என்றுமதுதர்மத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைத்தான் வேறு வார்த்தைகளில் மகாவிஷ்ணு போதித்துள்ளார். உங்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு.. நோய்களுக்குக் காரணம் இங்கு நிலவும் சமூக நிலைமைகள் அல்ல.. அதற்குப் பதிலாக நீங்கள் முன்பு செய்த பாவம் என்று சொல்லிவிட்டால் அதைக் கர்ம வினை என்று ஏற்று துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். ஒன்றுசேர்ந்து மக்கள் எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்பக் கூடாது என்பதே இத்தகைய போதனைகளின் நோக்கம். அத்தகைய கருத்தியலைத்தான் சனாதனம் முன்வைக்கிறது. இந்த சனாதனக் கருத்தை பிரதிபலித்த மகாவிஷ்ணு ஒற்றை ஆளல்ல. இத்தகைய கருத்துகளை பிரச்சாரம் செய்ய யார் அவரைப் பரிந்துரைத்தார்கள் என்பதுதான் பிரச்சினையின் மையம். நீதித்துறை தொடங்கி பள்ளிக்கல்வித்துறை உள்ளிட்ட அரசுத் துறைகளில் வலதுசாரிகளின் ஊடுருவல் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மாற்றுத்திறனாளி ஆசிரியர் சங்கர் மகாவிஷ்ணுவுக்கு ஆட்சேபம் தெரிவிக்கும்போது மற்ற ஆசிரியர்கள் சங்கரை சமாதானப்படுத்தும் வகையிலேயே செயல்பட்டார்கள். மகாவிஷ்ணுவை கேள்வி கேட்கும் முதுகெலும்பு ஆசிரியர்களுக்கு இல்லாமல் போனது ஏன்? சங்கரை எதிர்த்துப் பேசும்போது தான் பேசியது சரிதானா இல்லையா என்று மாணவிகளைப் பார்த்து கேள்வி கேட்கும்போது மகாவிஷ்ணுவுக்கு ஆதரவாக குழந்தைகள் ஒரு சேரக் குரல் எழுப்புகிறார்கள். அந்தக் குழந்தைகள் தங்கள் ஆசிரியரை ஏன் கைவிடுகிறார்கள்!? அதேபோல் ஆன்மிகம் நன்நெறி என்ற பெயரில் நடத்தப்பட்ட இந்த மூடநம்பிக்கை பிரச்சாரத்திற்கு ஆதரவு மனப்பான்மையுடன் இருக்கிறார்கள் என்றால் அது குழந்தைகளின் குற்றமில்லை அது நமது சமூகத்தின் தத்துவ, கலாச்சார, பண்பாட்டு நிலையின் தோல்விதான்.

இதேபோல்தான் மதுரை புத்தகக் கண்காட்சியில் சாமி பாட்டுக்கு 'அருள்' இறங்கி மாணவிகள் சிலர் சாமியாடியதைபுரம் குறிப்பிட வேண்டும். எங்கே கோளாறு? அரசியல் தளத்திலும் குடும்பங்களிலும் கல்வி வளாகங்களிலும் சாதி, சனாதனம் செலுத்துகிற செல்வாக்கு அதிகரித்து உள்ளது. திருநெல்வேலி உள்ளிட்ட சில மாவட்ட மாணவர்கள் கைகளில் சாதிக்கயிறு கட்டும் நிலை உள்ளது. இந்த நோயை ஒப்புக்கொண்டு இதற்கு எதிரான பிரச்சாரத்தை முன்வைக்க வேண்டி உள்ளது. இட ஒதுக்கீட்டால் பலன் பெற்றவர்கள் அந்த பலன் எல்லா தரப்புக்கும் சென்றடைய வேண்டும் என்ற சமத்துவ, ஜனநாயக மனப்பான்மை இல்லாதவர்களாக உள்ளனர். பள்ளி மாணவர்கள் சிலர் சாதி வெறியில் அரிவாளைத் தூக்கி சக மாணவரை வெட்டிய சம்பவமும் ஆபத்தின் அறிகுறியேயாகும்.

மதம், கடவுள், புராணம் ஆகியவை குறித்து அம்பேத்கரும் பெரியாரும் ஆராய்ச்சி செய்து அவற்றை எதிர்த்து மிக விரிவான கருத்துகளை வெளியிட்டார்கள். கடவுள், மதம் ஆகியவற்றின் மீது அம்பேத்கருக்கோ பெரியாரருக்கோ காரணமற்ற வெறுப்பு இல்லை. கடவுள், மதத்தின் பெயரால் பெரும்பான்மையான மக்கள் மீது இழிவைச் சுமத்தியதைத்தான் எதிர்த்தார்கள். இதுகுறித்து 1949இல் குடி அரசு ஏட்டில் பெரியாரின் விளக்கம் குறிப்பிடத்தக்கது. "முதலாவதாக நமக்கு கடவுளைப் பற்றியாவது மதத்தை பற்றியாவது சிறிதும் கவலையில்லை. கஷ்டப்படும் மக்களின் துன்பம் நீங்கி அவர்களுக்கு அறிவு, ஆற்றல், இன்பம் ஆகியவற்றுக்கு உள்ள கட்டுப்பாட்டை உடைத்து விடுதலை உண்டாக்க வேண்டும்

என்பதே முக்கிய கவலை. இதை அனேக முறை வெளியிட்டு இருக்கிறேன் என்று தெரிவித்துள்ளார். இந்து விரோதி, மதத் துவேஷி என்று பெரியார், அம்பேத்கர் மீது முத்திரை குத்துவதன் மூலம் அவர்கள் எழுப்பிய கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லாமல் தப்பி விடுகின்றனர். இன்றும் இந்துத்துவாதிகள் கடவுள், மதம் சார்ந்த விவாதங்களை எழுப்பி மற்ற அரசியல் கட்சிகளை இந்து மதத்திற்கு எதிரானவர்கள் நிறுத்தப் பார்க்கிறார்கள்.

முருகன் மாநாடு: ஒரு சறுக்கல்?

இந்தப் பின்னணியில் இந்து சமய அறநிலையத்துறையின் சார்பில் ஆகஸ்ட் 24, 25 ஆகிய தேதிகளில் பழனியில் அனைத்துலக (!?) முத்தமிழ் முருகன் மாநாடு நடைபெற்றதைப் பரிசீலிக்க வேண்டியுள்ளது. இந்த மாநாட்டில் 21 தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இந்தத் தீர்மானங்களில் மூன்று தீர்மானங்கள் பெரும் சர்ச்சையை கிளப்பி உள்ளன. இந்த மூன்று தீர்மானங்கள் பற்றி மார்க்சிஸ்ட் கட்சி கடும் எதிர்ப்பை தெரிவித்துள்ளது. முருகன் திருக்கோயில்களில் மாணவ, மாணவிகளை கொண்டு கந்த சஷ்டி பாராயணம் செய்விப்பது, இந்தத் துறையின் சார்பில் நடத்தப்படும் கல்லூரிகளில் சிறப்பு ஆன்மிகப் பாடப்பிரிவுகளை ஏற்படுத்துவது, துறையின் கீழ் நடத்தப்படும் கல்வி நிலையங்களில் முருக பக்தி இலக்கியங்களை மையப்படுத்தி போட்டிகள் நடத்துவது ஆகிய மூன்று தீர்மானங்கள் ஏற்கத்தக்கவை அல்ல. இந்த தீர்மானங்கள் கல்வியை சமயச் சார்புடையதாக்குவது மட்டுமின்றி மாணவர்களை அறிவியல் சிந்தனைக்கு எதிராக வளர்த்தெடுக்கவே பயன்படும். எல்லா மதத்திலிருந்தும் அரசு விலகி நிற்க வேண்டும் என்பதே மதச்சார்பின்மை கோட்பாட்டின் அடிப்படையாகும். எந்த ஒரு மதக் கோட்பாட்டையும் பரப்புவது அரசின் பணியாக இருக்க கூடாது. மத நல்லிணக்கம், மக்கள் ஒற்றுமை பேணி பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் மார்க்சிஸ்ட் கட்சி தீர்மானத்தில் சுட்டிக்காட்டி உள்ளது.

விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சியின் மக்களவை உறுப்பினர் ரவிக்குமார் கல்வியில் சமயச் சார்பைப் புகுத்துவது தவறு என்று எதிர்ப்பை வெளியிட்டுள்ளார். திராவிட கழகப் பொதுச் செயலாளர் கி.வீரமணியும் ஆட்சேப அறிக்கையை வெளியிட்டுள்ளார். இந்து சமய அறநிலையத் துறையின் நோக்கம் கோயில் சொத்துகளைப் பாதுகாப்பது, வரவு செலவுகளைச் சரிபார்ப்பதுதானே தவிர பக்தியைப்

மதம், கடவுள், புராணம் ஆகியவை குறித்து அம்பேத்கரும் பெரியாரும் ஆராய்ச்சி செய்து அவற்றை எதிர்த்து மிக விரிவான கருத்துகளை வெளியிட்டார்கள். கடவுள், மதம் ஆகியவற்றின் மீது அம்பேத்கருக்கோ பெரியாருக்கோ காரணமற்ற வெறுப்பு இல்லை. கடவுள், மதத்தின் பெயரால் பெரும்பான்மையான மக்கள் மீது இழிவைச் சுமத்தியதைத்தான் எதிர்த்தார்கள்.

பரப்புலவதற்கானது அல்ல என்று குறிப்பிட்டதோடு நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அறநிலையத்துறை அமைச்சராக 1967 காலகட்டத்தில் இருந்தபோது பணிச்சென்று சொன்ன ஒரு கருத்தை வீரமணி மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அறநிலையத்துறை அமைச்சர் பணி என்பது ஆறு மரக்கால் அரிசி என்றால் அதை அளவுப்படி சரியாகப் போடுகிறார்களா என்று பார்ப்பதுதானே தவிர சாமி கும்பிடுவது, ஆன்மிக பிரசாரம் செய்வதல்ல என்று நெடுஞ்செழியன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

விநோதமாக இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாநிலச் செயலாளர் முத்தரசன் இந்த மாநாட்டு நிகழ்வுகளில் தவறு எதுவும் இல்லை என்று கூறியுள்ளார். இந்த மாநாட்டில் அறநிலையத்துறை அமைச்சர் பி.கே. சேகர்பாபு மட்டுமின்றி பெரியசாமி, சக்கரபாணி ஆகிய இரண்டு அமைச்சர்களும் பங்கேற்றது அப்பட்டமாக சமயச் சார்பு நடவடிக்கைதான். இந்த மாநாட்டிற்கு வாழ்த்து தெரிவித்து மு. க. ஸ்டாலின் பேசியதும் தேவையற்றது என்ற விமர்சனம் எழுந்துள்ளது. மு.க.ஸ்டாலின் தன் வாழ்த்துரையில் திருக்கோயில் கருவறைக்குள் மனிதர்களுக்கு இடையே பாகுபாடு காட்டாத சமத்துவம் நிலவ வேண்டும், அனைத்துக் கோயில்களிலும் தமிழ் முதன்மை பெற வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் அரசிடம் முன்வைக்கப்படும் பரிந்துரைகள்தாம். அவற்றை அரசாங்கம் இன்னும் ஏற்கவில்லை ஆனால், முருகன் மாநாட்டில் தீர்மானம் நிறைவேற்றியதற்காகவே அவசரப்பட்டு சில கட்சிகள் உடனடி விமர்சனம் செய்திருப்பது தேவையற்றது என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இந்துக்களின் மத உணர்வுகளை மதிக்கும் ஒரே கட்சி பாஜக என்று இந்துக்கள் அனைவரையும் மொத்தக் குத்தகை எடுத்தது போல் செயல்படுகிறது பா.ஜ.க. தற்போது இந்த மாநாடு மூலம் இந்துக்களின் காவலர் என்று பாஜக உரிமை பாராட்டுவதற்கு சவால் விட்டுள்ளது தமிழ்நாடு அரசு என்று வரவேற்பவரும் உள்ளனர்.

திமுகழக ஆட்சியை இந்துக்களுக்கு எதிரான ஆட்சி.. நாத்திக ஆட்சி என்று பாரதிய ஜனதா, ஆர்எஸ்எஸ், இந்து முன்னணி அமைப்புகள் விமர்சனம் செய்யும் சூழலில் அதை

எதிர்கொள்வதற்கு இந்து சமய அறநிலையத் துறையை அரசு பயன்படுத்துகிறது. ஆண்டுதோறும் தவறாது சபரிமலைக்கு செல்லும் பி.கே. சேகர்பாபுவை அறநிலையத்துறை அமைச்சராக நியமித்ததன் மூலம் திமுக அரசின் நோக்கம் முன்னரே தெரிய வந்துவிட்டது. மு.க. ஸ்டாலின் ஒரு முறை திருமணத்தில் சொல்லப்படும் சம்ஸ்கிருத மந்திரங்கள் பற்றி பேசிய பேச்சுக்கு எதிர்ப்பு வந்தது. திமுக ஆட்சி ஆன்மிகத்திற்கு எதிரான ஆட்சி அல்ல என் மனைவி துர்கா எல்லாக் கோயில்களுக்கும் தான் சொல்கிறார் அதை நான் தடுக்க மாட்டேன். பக்தியும் கோவிலும் அவரவர் உரிமை. எங்கள் கட்சியின் மாவட்டச் செயலாளர்கள், சில அமைச்சர்கள் நெற்றியில் குங்குமம் வைக்கிறார்கள். அதை நாங்கள் விமர்சிக்கவில்லை என்று ஸ்டாலின் விளக்கம் அளித்தார். திமுகவின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் பாரதிய ஜனதா கட்சி கூர்ந்து கவனித்துவருகிறது. இந்து மூடநம்பிக்கைகளை விமர்சித்து கேலி செய்து முன்பு பேசியது போல் யாரும் இப்போது பேச முடியாது. முன்பு போல் பொதுக்கூட்டம் போட்டு பகுத்தறிவு பிரச்சாரம் செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

சாதி ஏற்றத்தாழ்வை கற்பிக்கும் சனாதனத்தை ஒழிப்போம் என்று உதயநிதி பேசியதை திரித்து இந்து மதத்தையே ஒழிப்போம் என்று அவர் சொன்னதாக கூறிப் பல மாநிலங்களில் அவர் மீது வழக்கு தொடரப்பட்டது. இந்து பனாரஸ் பல்கலைக்கழகம் 1916இல் வெளியிட்ட சனாதனம் குறித்த நூல் தான் அதிகாரப்பூர்வமான நூலாகக் கருதி அது மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது. அந்த நூலில் சொல்லப்படும் பிறப்பு அடிப்படையிலான சாதி வேறுபாடு சூத்திரர் மற்றும் பெண்களுக்கு விதிக்கப்படும் கடமைகள், பாரபட்சமான தண்டனைகள் ஆகியவற்றை ஏற்கவில்லை என்று கூற முன்வராமல் வெறுமனே சனாதனத்தை காப்போம் என்று தான் பாரதிய ஜனதா கட்சியினர் குரல் கொடுத்து வருகின்றனர்.

எல்லை எது?

திமுகவில் உள்ள 90 சதவீதம் பேர் இந்துக்கள் என்று மு.க.ஸ்டாலின் விளக்கம் அளித்த பின்பும் திமுக மீது இந்து எதிர்ப்பு பிம்பம் உருவாக்கும்

பகுத்தறிவு பூர்வமான ஆய்வு நமக்கு அவசியம். விருப்பு வெறுப்புகள், முன் முடிவுகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். விவாதம், ஆய்வு, தர்க்கம் ஆகியவற்றுக்கு வாய்ப்பளித்து எல்லா கோணங்களையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். நமது விஞ்ஞானிகள், அறிவாளிகள் அறிவியல் மனப்பான்மை வளர இனியாவது உதவ வேண்டும்.

வகையில் பாஜக பிரசாரம் செய்கிறது. இந்த பிம்பம், தன் மீது வருவதை திமுகமுகம் தவிர்க்கப் பார்த்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் பாரதிய ஜனதா கட்சி திமுக கட்சி மற்றும் ஆட்சி நாத்திக ஆட்சி என்று வேண்டுமென்றே திட்டமிட்ட பிரச்சாரத்தையும் செய்து வருகிறது. ராமர் கோயில், ஜெய் ஸ்ரீ ராம் என்று கூறி இந்து மத நம்பிக்கையாளர்களை பாரதிய ஜனதா கட்சி ஈர்க்க முயல்கிறது. இதற்கு மாற்று மருந்தாக முருகன் முன்னிறுத்தப்படுகிறார் போலும். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் என் முப்பாட்டன் முருகன் என்று கூறி நாம் தமிழர் கட்சியின் தலைவர் சீமான் முருகனுக்கு ஏற்கெனவே உரிமை கொண்டாடத் தொடங்கிவிட்டார் 2021 தேர்தலை முன்னிட்டு பாரதிய ஜனதா கட்சியின் மாநிலத் தலைவராக அப்போது இருந்த எல். முருகன் வேல் யாத்திரை நடத்தி மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கப் பார்த்தார். இந்தப் பின்னணியில் முத்தமிழ் முருகன் மாநாட்டை விமர்சனமாக நடத்தி ஆன்மிக பிம்பத்தை உருவாக்கிக்கொள்ளலாம் என்ற யோசனையை அரசாங்கத்திற்கு யார் தந்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. மதச்சார்பு நடவடிக்கை என்று தொடங்கிவிட்டால் அதை ஒரு கட்டத்தில் நிறுத்த முடியாது ஏனென்றால் நீங்கள் முத்தமிழ் முருகன் மாநாட்டுக்கு வாழ்த்து கூறினீர்களே ஏன் விநாயகர் சதுர்த்திக்கு வாழ்த்து தெரிவிக்கவில்லை என்று அதன்பின் கேள்வி எழுப்பிவிட்டார்கள். தீபாவளிக்கு ஏன் வாழ்த்து சொல்லவில்லை என்ற பிரச்சினையை பாரதிய ஜனதா கட்சி தொடர்ந்து அரசியலாக்கி வருகிறது. திமுகவை நோக்கி இது போன்று எழுப்பப்படும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய நிலைமை திமுகவுக்கு வரும். அதன் மூலம் மீண்டும் இந்து எதிர்ப்பு, ஆதரவு என்ற கதையாடலை பாரதிய ஜனதா கட்சி உயிர்ப்புடன் வைத்துக் கொள்ளும்.

குறிஞ்சி நிலக் கடவுள் முருகு, அழகு என்று அழைக்கப்படும் முருகனுக்கு மாநாடு என்றால் முல்லை நில கடவுள் திருமாலுக்கு மாநாடு இல்லையே என்கூடக் கேள்வி எழுப்புவார்கள். பின்னர் முருகனின் அண்ணன் விநாயகர் என்ற கதை கட்டலை ஏற்றாக வேண்டும். முருகு வழிபாடு சங்க காலத்தில் தோன்றியது என்றாலும் ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு பின் உருவான விநாயகரை

முருகனின் அண்ணனாக ஏற்க வேண்டும். சிவன், பார்வதியை அவர்களின் பெற்றோராக ஏற்க வேண்டும். முருகனின் வாகனம் மயில் என்றும் விநாயகர் வாகனம் எலி என்பதையும் ஏற்க வேண்டும். ஏற்காவிட்டால் அதுவும் பிரச்சனை. அரசியலில் மதத்தை கலக்கக் கூடாது என்று பேசி வந்த திமுக கழகம் சமயச் சார்பு செயல்பாட்டில் இறங்க எத்தனிப்பது ஆபத்தானது. மதத்தையும் அரசியலையும் பிரித்து வைக்க வேண்டும்.. மத நம்பிக்கை என்பது தனி நபர் சார்ந்தது என்ற நிலைப்பாடே சரியானது. இந்து சமயச் சார்பு நடவடிக்கை மறைமுகமாக கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மக்கள் திமுக ஆட்சி சந்தேகப் பார்வை பார்ப்பதற்கு வழி வகுத்து விடும்.

பெரியாரின் பகுத்தறிவுப் பாதையை வெகுமக்களிடம் ஒட்டு வாங்கும் எந்தக் கட்சியும் முக்கிய கொள்கையாக வைத்துக் கொள்ள முடியாதுதான். ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்று சொன்ன அண்ணா அதே சமயத்தில் பின்னையார் சிலையை உடைக்க மாட்டேன் பின்னையாரையும் கும்பிட மாட்டேன் என்றார் ஆனால் இன்று என்ன நிலைமை? அமைச்சர் ரகுபதி திராவிட மாடல் ஆட்சிக்கு முன்னோடி ராமன் என்று சொல்லும் அளவுக்குச் சென்று விட்டார் சமூக நீதி, சமத்துவ நாயகன் ராமன். எல்லோரையும் சகோதரராக மதித்த ராமனை வணங்குகிறேன் என்று பேசி உள்ளார். இப்படிப் பேசுவது இதோடு நிற்குமா?

பகுத்தறிவா, வர்க்கமா?

வெகு மக்களிடையே அரசியல் பேசும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளும் தங்கள் பிரதான பணியாகப் பகுத்தறிவு, நாத்திக பிரசாரத்தை வைத்துக் கொள்வதில்லை. மதம் என்பது மக்களின் அபிவி என்ற காரல் மார்க்சின் புகழ்பெற்ற வாக்கியம் அதன் முழுமையான அர்த்தத்தில் விளக்கப்படவில்லை மதத்தை அபின் என்று கூறுவதற்கு முன்னால் மதத்தை ஒடுக்கப்பட்ட ஜீவன்களின் ஏக்கப் பெருமூச்சு. இதயமற்ற உலகின் இதயம் என்றும் மார்க்ஸ் கூறுகிறார். மதத்தை மக்களின் பொய்யான, கற்பனையான, மாயையான மகிழ்ச்சி என்று கூறுகிறார் அந்த மாயையான மகிழ்ச்சியிலிருந்து விடுபடக் கோருவது மாயைகள் தேவைப்படுகின்ற நடைமுறை நிலைமை

அறிவியலுக்குப் புறம்பான கருத்துகளைப் பிரச்சாரம் செய்வதைத் தடுக்கவும் பில்லி, குனியம், மந்திர, தந்திர ஏமாற்றுகள், பேய் ஓட்டுதல், ஆவியை வரவழைத்தல் சாமியார்கள் பூஜை மூலம் குழந்தை பெறுதல் போன்றவற்றைத் தடுக்கவும் மூடநம்பிக்கை தடுப்புச் சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும்.

ஒன்றினைக் கைவிடுவதற்கான கோரிக்கையாகும் என்றும் சொல்கிறார்.

மார்க்சின் வழியில் லெனினும் மதம் பற்றி விளக்கும்போது நமது கட்சி கடவுள் நம்பிக்கையுடையவர்கள் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களின் சமூகத்தை விவாதிக்கும் கட்சி அல்ல. அது சுரண்டப்படும் மக்களை ஒரு புதிய மனித வாழ்க்கைக்கு வழி நடத்தும் அரசியல் வெகுஜனக் கட்சி. மதம் என்பது தனிப்பட்ட விஷயமாக நடத்தப்பட வேண்டும் என்றார். மதத்தைப் பற்றிய மார்க்சிய அணுகுமுறையில் மதம் தேவைப்படுவதற்கான சூழலை மாற்ற வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் தலைவிதி, பூர்வ ஜென்ம பலன் ஆகிய மூட நம்பிக்கைகளை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டுள்ள பிரத்தியேகமான இந்தியச் சூழலில் எல்லாம் 'அவன்' செயல்.. அவன் இன்றி ஒரு துரும்பும் அசையாது என்ற கருத்தியலை எதிர்த்துக் கேள்வி கேட்காமல் இருக்க முடியுமா?

எண்ணம் முதல் வாதம்... அதாவது ஒரு சிருஷ்டி கர்த்தா இந்த உலகத்தைப் படைத்தார் என்ற வியாக்கியானத்தை எதிர்க்கும் பொருள் முதல் வாதம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தாமல் இருப்பது பலன் தருமா? வர்க்கப் போராட்டம், சாதி ஒழிப்பு, பகுத்தறிவு பிரச்சாரம் ஆகியவற்றை ஏன் ஒருசேர நடத்தக் கூடாது? சனாதனச் சக்திகளுக்கு எதிராக அம்பேத்கரியவாதிகள் பெரியாரியவாதிகள் மார்க்சிஸ்ட்கள் ஒன்றிணைந்த பிரச்சாரத்தை மேற்கொள்வது அவசியம் சில ஆண்டுகளாகவே பேசிவருகிறோம்.

நேரு சொன்னார்

காங்கிரஸ் கட்சியினரும் ஜவஹர்லால் நேரு வலியுறுத்திய அறிவியல் மனப்பான்மை பரதையைப் பின்பற்ற முன்வர வேண்டும். சுதந்திரத்திற்கு முன்பாகவே ஜவஹர்லால் நேரு 1946இல் தன்னுடைய டிஸ்கவரி ஆப் இந்தியா நூலில் அறிவியல் மனப்பான்மையின் அவசியம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1953இல் அறிவியலுக்கான தேசிய கொள்கையை நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தார். நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு அறிவியல் மனப்பான்மை அவசியம். கேள்வி கேட்கும் ஆய்வு முறை சிந்தனை முறையை மதம் ஊக்குவிக்கவில்லை இந்து மதம் என்றாலும்

இஸ்லாம், புத்த மதம், கிறிஸ்தவ மதம் என்றாலும் அவை என்னை சுர்க்கவில்லை. மூட நம்பிக்கையான பழக்கவழக்கங்களை மதம் பிடிவாதமாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. பாரம்பரியம் என்பதற்காக அதை அப்படியே ஏற்க வேண்டியது இல்லை. நாம் தற்போது பின்பற்றி வரும் நிறைய பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளை நாம் கைவிட்டால் தான் உலகத்தோடு சேர்ந்து முன்னேற முடியும் என்றும் நேரு விளக்கினார்.

தேவை சட்டம்

அறிவியல் மனப்பான்மையை உருவாக்குவது ஒவ்வொரு குடிமகனின் கடமை என்று அரசியல் அமைப்பு சட்டத்தின் பிரிவு 51A (h) சொல்கிறது. 1976 ஆம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட 42 ஆவது அரசியல் சட்டத் திருத்தம் மூலம் இந்தக் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. பகுத்தறிவு பூர்வமான ஆய்வு நமக்கு அவசியம். விருப்பு வெறுப்புகள், முன் முடிவுகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். விவாதம், ஆய்வு, தர்க்கம் ஆகியவற்றுக்கு வாய்ப்பளித்து எல்லா கோணங்களையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். நமது விஞ்ஞானிகள், அறிவாளிகள் அறிவியல் மனப்பான்மை வளர இனியாவது உதவ வேண்டும்.

இறுதியாக மகாவிஷ்ணு, பிரச்சினையை அடுத்து அறிவியல் வழியே முன்னேற்றத்திற்கான வழி என முதல்வர் மு. க. ஸ்டாலின் அறிவித்தார். பள்ளிக் குழந்தைகள் முற்போக்கான அறிவியல் பூர்வமான வாழ்க்கைக் கருத்துகளைப் பெற புதிய விதிமுறை வகுத்து வெளியிடப்படும் என்று தெரிவித்திருப்பது ஆறுதல் தரக்கூடியது. அறிவியலுக்குப் புறம்பான கருத்துகளைப் பிரச்சாரம் செய்வதைத் தடுக்கவும் பில்லி, குனியம், மந்திர, தந்திர ஏமாற்றுகள், பேய் ஓட்டுதல், ஆவியை வரவழைத்தல் சாமியார்கள் பூஜை மூலம் குழந்தை பெறுதல் போன்றவற்றைத் தடுக்கவும் மூடநம்பிக்கை தடுப்புச் சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும். மகாராஷ்டிரம், கர்நாடகம் உள்ளிட்ட சில மாநிலங்களில் இத்தகைய சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. பாடத்திட்டங்களில் அறிவியல், சமூக நிதி கண்ணோட்டங்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

கட்டுரையாளர்: மூத்த பத்திரிகையாளர்

முத்தமிழ் முருகன் மாநாடும் திராவிட மாதிரி அரசும்

“குப்பை என்று வழங்கப்படும் ஏட்டுச் சுவடிகளில் பேர் பெற்று விளங்குவன புராணங்கள். புராணங்கள் தமிழ்நாட்டின் முதல் நூல்களல்ல. புராணங்கள் வேறு உலகினின்றும் நந்தமிழ் நாட்டிலே குடியேறினவை. புராணமென்னுஞ் சொல்லே தமிழ்ச் சொல்லன்று. புராணம் தமிழ்நாட்டில் புகுந்த பின்னர் தமிழரும், புராணம் என்னுஞ் சொல்லை ஆட்சியில் கொணர்ந்தனர்.”

- திருவாரூர். வி. கல்யாணசுந்தரனார் (திரு.வி.க. தமிழ்க்கொடை, பக்.280)

திராவிட மாதிரி தமிழ்நாடு அரசின் இந்து அறிநிலையத்துறை 2024 ஆகஸ்டு 24, 25 தேதிகளில் பழனியில் முத்தமிழ் முருகன் மாநாடு நடத்தியது. இதற்குப் பல்வேறு மக்கள் பிரிவினரிடமும், பரவலாக தலித், திராவிட மற்றும் இடதுசாரி சிந்தனையாளர்கள், அறிவுஜீவிகள் மத்தியில் எதிர்ப்பும் கிளம்பியது. காரணம் திராவிட மாதிரி என்று அறிவித்துக்கொண்டுள்ள தமிழ்நாடு அரசு திராவிடக் கருத்தியலுக்கும், அதன் கொள்கைக்கும் மாறாக முத்தமிழ் முருகன் மாநாட்டை அரசுத் துறையான இந்து அறிநிலையத்துறை நடத்தியது மக்களிடம் முனுமுனுப்பையும் ஓர் எதிர் மனநிலையையும் உருவாக்கி உள்ளது. இம்மாநாட்டை ஓர் அரசு நடத்துவது அடிப்படையில் இந்திய அரசியலமைப்பிற்கு எதிரானது என்பதை இந்த அரசு உணர்ந்துள்ளதா? என்பது தெரியவில்லை. காரணம் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், முகவுரையில் மதச்சார்பற்ற கூட்டமைப்பாக இந்திய ஒன்றியத்தை முன்வைக்கிறது. இதுகாறும் ஆண்ட அரசுகள் அதனைப் பின்பற்றி மதச்சார்பின்மை என்பதை அரசின் கொள்கையாகவும், வழிகாட்டும் நெறிமுறையாகவும் பின்பற்றி வந்துள்ளன. ஆனால், கடந்த 10 ஆண்டுகளாக இந்திய ஒன்றிய ஆட்சியைப் பிடித்த பாஜக என்கிற இந்துத்துவ அரசானது, தொடர்ந்து மதச்சார்பின்மை என்பதை ஒழிப்பதற்கான அனைத்து நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டு வருகிறது. இந்திய ஒன்றியத்தை ஒரு மதச்சார்புள்ள இந்துத்துவக் குடியரசாக மாற்றவும், மதச் சிறுபான்மையினரை இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாக நடத்தவுமான இந்துத்துவக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்த முனைகிறது. அதற்காக அது அரசமைப்பு சட்டத்தையே மாற்றுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகிறது. நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் அதற்கான திட்டங்களைச்

செயல்படுத்தி வருகிறது. தற்போதைய ஒன்றிய அரசியலில் மதச்சார்பு, மதநல்லிணக்கம் என்பதே அடிப்படை அரசியல் சொல்லாடலாக மாறியுள்ளது. அனைத்து அரசியல் கட்சிகளையும் இவ்விரண்டில் ஒன்றைத் தங்கள் அரசியலாக வெளிப்படுத்த வேண்டிய அவசரநிலைக்கு தள்ளியுள்ளது இந்துத்துவ அரசியல்.

ஆளும் பாஜக அரசு அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் அரசு இயந்திரத்திற்குள் இந்துத்துவ கருத்தியல் சார்பாளர்களை ஊடுருவச் செய்து மதச்சார்பான அரசு என்பதை நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறது. பாஜக அரசுகள் ஆளும் மாநில “இரட்டை இயந்திர சர்க்கார்”கள் மூலம் நேரடியாகப் பல சட்டங்களை நிறைவேற்றியும் அதனை நடைமுறைப் படுத்தியும் வருகிறது. தனது ஆட்சியில்லாத மாநிலங்களில் இந்துத்துவக் கருத்தியலில் ஊறிய ஆளுநர்கள், அரசுக் குடியுரிமை அதிகாரிகள் (ஐஏஎஸ்), அரசுக் காவல்துறை அதிகாரிகள் (ஐபிஎஸ்) மற்றும் உயர்மட்ட அலுவலர்கள் ஆகியோரைக் கொண்டு மறைமுகமாக தனது மதச்சார்பான செயல்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறது. தமிழ்நாட்டில் பாஜக எதிர்கட்சியான திமுக அரசு இருப்பதால் மறைமுக வழிமுறைகளை ஒன்றிய அரசு செயல்படுத்த முயல்கிறது. அதில் ஒன்றே இந்த “அனைத்துலக முத்தமிழ் முருகன் மாநாடு” என்ற அய்யத்தை எழுப்புவதாக உள்ளது. இன்று இந்த மாநாட்டை நடத்த வேண்டிய அவசியம் என்ன? அதற்குச் சான்றாக, அம்மாநாட்டில் கலந்துகொண்டவர்களின் உரைகள் தொடங்கி தீர்மானங்கள்வரை சாட்சி பகருவதாக உள்ளது. மாநாட்டின் குறிக்கோள்கள் என்று அரசின் மாநாட்டிற்கான சிறப்பு வலைத்தளம் கீழ்க்காண்பவற்றை முன்வைக்கிறது.

“முருக வழிபாட்டின் உள்ளுறை நெறிகளை

உலகெங்கிலும் பரப்புதல். முருகனை அடைவிக்கும் தத்துவக் கோட்பாடுகளை யாவரும் எளிமையாக அறிந்து அருளேற்றம் பெற உதவுதல். மேன்மை பொலியும். முருகனடியார்களை உலகளாவிய அளவில் ஒருங்கிணைத்தல். முருக வழிபாட்டு நெறியை புராணங்கள், இலக்கியங்கள், திருமுறைகள், திருப்புகழ், சைவ சித்தாந்தச் சாத்திரங்கள் ஆகியவற்றில் இருந்து ஆழ்ந்தெடுத்து அதன் முத்துக்களை உலகறியப் பரப்புதல். அரும்பெறல் மரபின் பெரும்பெயர் முருகக் கோட்பாடுகளை இளைஞர்கள் மனத்தில் பதித்து வைத்து உலகை உயர்த்த வழி வகுத்தல்.” இந்த நோக்கங்களை செய்ய வேண்டியது சைவ மடங்கள், கோவில் நிருவாகங்கள், வசதிபடைத்த முருகனடியார்கள் அல்லது முருக பக்தியைப் பரப்ப முனையும் இயக்கங்களே தவிர, மதச்சார்பற்றதாகக் கூறிக்கொண்டு, ஆரிய எதிர்ப்பு திராவிடக் கொள்கையை முன்வைக்கும் அரசு அல்ல. காரணம் முருகன் என்ற கடவுளின் கருத்தாக்கமே இன்று முழுக்க பார்ப்பனியமயமாகிவிட்டது. குறிப்பாக பழனி கோவில் சைவப் பண்டாரங்களிடமிருந்து பார்ப்பனர்கள் கைவசம் போன வரலாறு அனைவரும் அறிந்ததே. முருக வழிபாட்டிற்கும் புராணங்களுக்கும் உள்ள உறவு எப்படி நுழைக்கப்பட்டது என்பதை அறிஞர் பலரும் விளக்கி உள்ளனர். அது குறித்து தமிழறிஞரான திருவி.க.வும் தன் எதிர்க்குரலை முன்வைக்கிறார். முருகன் என்கிற குறிஞ்சிக் கடவுளான சேயோன் எப்படி இயற்கையின் அழகியல் வழிபட்டு மக்கள் வணக்கத்திற்குரிய இறையாக போற்றப்பட்டார் என்பது அறிஞர்கள் பலராலும் விரிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனால், இம்மாநாடு முழுக்க இந்துத்துவ பார்ப்பனியமயமான ஒரு முருகனை (கந்தன், சுப்ரமணியன், கார்த்திகேயன்) முன்வைத்தே நடத்தப்பட்டுள்ளது என்பதற்கு சான்று அதன் மாநாட்டு உரைகளும், அதன் தீர்மானங்களும், குறிப்பாக இந்து முன்னணியைச் சேர்ந்த அர்ஜூன் சம்பத் போன்ற இந்துத்துவர்களை அழைத்து அமைச்சர் அருகில் அமரவைத்துக் கொண்டதும் வெளிப்படையாகத் தெரிவதாக உள்ளது. இம்மாநாட்டுத் தீர்மானங்களில் குறிப்பாக மூன்று தீர்மானங்கள் ஆட்சேபனைக்குரியவை. அவை முழுக்க இந்துத்துவ மறைமுகச் செயல்திட்டத்தை திராவிட அரசே வெளிப்படையாக ஏற்று செய்வதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. “தீர்மானம் 9: கந்தசஷ்டி விழாக் காலங்களில் அருள்மிகு முருகன் திருக்கோயில்களில் மாணவ, மாணவியர்களைக் கொண்டு கந்தசஷ்டி

பாராயணம் செய்விப்பது என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது. தீர்மானம் 12. முருகப்பெருமானின் பெருமைகள் மற்றும் இலக்கியங்கள் குறித்து இந்து சமய அறநிலையத் துறையின் ஆளுகையின் கீழ் உள்ள திருக்கோயில்களின் சார்பில் நடத்தப்படும் கல்லூரிகளில் சிறப்பு ஆன்மிகப் பாடப்பிரிவுகளை ஏற்படுத்த அரசுக்கு பரிந்துரைக்கலாம் என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது. தீர்மானம் 16. முத்தமிழ் முருகன் மாநாட்டின் நிலைத்த அடையாளமாக ‘முத்தமிழ் முருகன் ஆய்வு மையம்’ அமைக்க அரசுக்கு பரிந்துரைக்கலாம் என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது.” இத் தீர்மானங்களைத் தமிழ்நாட்டு திராவிட மாதிரி அரசு உடனடியாகத் திரும்பப்பெற வேண்டும்.

உண்மையில் முத்தமிழ் முருகனை உலகளாவிய முழுமுதற் இறையாக மாற்ற வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் தமிழர் சமயம் குறித்தும், முத்தமிழ் முருக வழிபாடு இயற்கை வழிபாடாக இருந்த பழந்தமிழ் வழிபாட்டு முறையையும் மீளாக்கம் செய்ய முயல வேண்டும். தமிழறிஞர்கள் 1940இல் நடத்திய “அகில் இந்திய தமிழர் மத மகாநாடு” போன்ற ஒன்றை நடத்தி தமிழ் சமயம் குறித்த ஆய்வுகளையும், அதில் திராவிட இனம் குறித்த ஆய்வுகளையும் நடத்தியிருக்கலாம். அதன் அடிப்படையான பார்ப்பனிய இந்துத்துவ எதிர்ப்பை செய்வதற்கான முயற்சிகளை செய்ய வேண்டும். இப்படியான தீர்மானங்களை விடுத்து, இந்து அறநிலையத்துறை மதச்சார்பற்ற முறையில் அனைத்து பெருவாரி இந்து சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஏழை எளிய மக்களுக்கு கோவில் சொத்துகள் உதவும் வகையில் திட்டங்களை செயல்படுத்த வேண்டும். தமிழில் இறை வழிபாட்டை முன்வைத்து தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது பாராட்ட வேண்டியது என்றாலும், அனைத்துசாதி அர்ச்சகராவதற்கான பட்டயம் பெற்று காத்திருக்கும் அனைவரையும் அர்ச்சகர்களாக நியமிக்க ஆவன செய்ய வேண்டும். கோவில் பார்ப்பனர்களின் கூடாரமாவதைத் தடுக்க முயல வேண்டும். அதைவிட்டுவிட்டு இத்தகைய மாநாடுகளை நடத்துவது என்பது திராவிடக் கருத்தியலுக்கு ஏற்புடையதன்று. அது திமுக அரசுமீதான நம்பகத் தன்மையை இழக்கவே செய்யும். இது அரசுத் துறையான இந்து அறநிலையத் துறையின் பணியன்று. தமிழ்நாட்டில் இந்து அறநிலையத் துறை எதற்காகத் தொடங்கப்பட்டது? என்பதை இங்கு நினைவுகூர்வது அவசியம்.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில்” மாயோன் மேய காடுறை

உலகமும்; சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்; வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்; வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்..." எனத் தொல்காப்பியம் நிலங்களுக்குரிய தெய்வங்களாக வகுத்துக் காட்டுகிறது. இதனடிப்படையில் முன்னோர் உள்ளக்கிடக்கையின் மரபுவழி தொடர்புகளாகவும், வரலாற்றுப் பெட்டகங்களாகவும் நிலைபெற்றுள்ள திருக்கோயில்கள் மற்றும் அதன் பண்பாட்டு அசைவுகளைக் காக்கும் பொருட்டு திருக்கோயில் நிர்வாக ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்தும் முயற்சியாக இத்துறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. கிழக்கிந்திய கம்பெனி காலத்தில் இருந்தே தமிழக கோயில்கள் அரசின் ஆளுகையின் கீழ் இருந்துவருகிறது." என்கிறது இந்து அறநிலையத்துறை அரசு வலைத்தளம் (https://hrce.tn.gov.in/hrcehome/hrce_about.php).

ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஆட்சிக் காலத்திலேயே இந்திய ஒன்றியக் கோவில்களில் ஏற்பட்ட சமூகச் சீர்கேடுகள், சொத்து பராமரிப்புகளில் எழுந்த புகார்கள் அடிப்படையில் தமிழ்நாட்டுக் கோவில்கள் அரசின் ஆளுகைக்குள் இருந்துவந்துள்ளன. "1817-ல் முதல்முறையாக மதரால் நிலைக்கொடைகள் மற்றும் வாரிசு இன்மையால் அரசுப் பொருட்கள் ஒழுங்குறுத்தும் சட்டம் என்ற பெயரில் ஒரு சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த சட்டமானது திருக்கோயில்களுக்கு வழங்கப்படும் நிதியுதவி முதலான அறக்கொடைகள் முறையாக பயன்படுத்தப்படுகின்றனவா என்பதையும், தனிப்பட்டவர் நலன்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றனவா என்பதையும் கண்காணிக்க வழிவகை செய்தது. இந்த அதிகாரம் அப்போதிருந்த வருவாய் வாரியத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அதில் தொடங்கி ஆயிரக்கணக்கான திருக்கோயில்கள் அரசின் நேரடி நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன" என்பதையும் தெளிவுபடக் கூறுகிறது அறநிலையத்துறை இணையம்.

அதன்பின் 1920இல் வந்த பனகல் அரசரின் ஆட்சியில் அனைத்துத் திருக்கோவில்களும் அரசுடைமை ஆக்கப்பட்டு, 1925இல் இந்து பரிபாலனச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இறுதியில் 1927இல் "இந்து சமய அறநிலை வாரியம்" அமைக்கப்பட்டது. "1959-ஆம் ஆண்டின் தமிழ்நாடு இந்து சமய அறக்கொடைகள் சட்டம், 22, ஜனவரி 1960, 1-ஆம் தேதியன்று அமலுக்கு வந்தது. இதன்படி, இந்து சமய திருக்கோயில்களை நிர்வகிப்பதற்கான தனியான அரசுத்துறை ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது."

இதன் அடிப்படையில்தான் இன்றைய தமிழ்நாடு "இந்து அறநிலையத் துறை" இயங்குகிறது. அடிப்படையில் இந்துக் கோவில்களைப் பராமரிப்பதற்காகவும், அதன்மீது ஆதிக்கம் கொண்ட தனியர்களின் அதிகாரத்தை முறைப்படுத்தவும், அதன் சொத்து விவரங்களை, வருமானங்களைத் தணிக்கை செய்யவும் ஆன ஒரு அமைப்பாக இயங்கி வருகிறது. "கோவில்கள் கூடாது என்பதல்ல, கோவில்கள் கொள்ளையர்களின் கூடாரமாகக் கூடாது" என்ற பராசக்தி வசனத்தைப்போல, திராவிட இயக்க ஆட்சியில் கோவில்கள் அதன் பாரம்பரிய உரிமை என்ற பெயரில் கொள்ளை அடித்தவர்கள், மடங்கள், சாமியார்கள், நிலவுடைமையாளர்கள், ஜமீன்தார்களிடமிருந்து பாதுகாக்கப்படும் நன்றாக பராமரிக்கப்படும் வருகிறது. அதன் வருமானங்கள் முறையாகத் தணிக்கை செய்யப்பட்டு, கோவில்களால் நடத்தப்படும் பள்ளிகள், மருத்துவமனைகள், அன்னச் சத்திரங்கள், அன்னதானங்கள் என மக்கள் நலப்பணிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. அது ஓர் மதச்சார்பற்ற அரசின் கடமையும் கூட. ஆனாலும், தற்போதைய அரசு பழனி கோவிலில் கொண்டாடிய இம்மாநாடு அரசின் திராவிட மாதிரிக் கொள்கைக்கு எதிரானது மட்டுமல்ல, இந்திய அரசியல் சட்ட அமைப்பிற்கே எதிரானது என்பதே முக்கியம். இத்தகைய மதச்சார்பான மாநாடுகளை நடத்தவேன பல மடங்கள் மற்றும் கோவில் சார்ந்த அமைப்புகள் உள்ளன. அதை அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படையில் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற ஓர் அரசே நடத்துவது கேள்விக்குரியது. பிரதமர் இராமர் கோவில்திறந்த நடவடிக்கைக்கும் இதற்கும் என்ன வேறுபாடுகள் உள்ளது?

இத்தகைய மாநாடுகள் இந்து வாக்குவங்கியைக் குறிவைத்து நடத்தப்படுகிறது என்ற வாதம் முன்வைக்கப்படுகிறது. அதாவது திராவிட அரசியல் பெரியாரின் கடவுள் மறுப்புக் கொள்கையைக் கொண்டது என்பதால் அது இந்துக்களின் வாக்குகளைப் பெற இத்தகைய மாநாடுகள், கோவில் திருப்பணிகள் செய்வது அவசியம் என்பதே இவ்வாதத்தின் அடிப்படை. உண்மையில், பெரியாரின் திராவிட இயக்கம் முழுமையாகக் கடவுள் மறுப்பையும், சுயமரியாதை, சமத்துவம் அதனை எதிர்க்கும் பார்ப்பன் எதிர்ப்பையும் கொண்டது. அண்ணா அவர்கள் தேர்தல் அரசியலுக்கு வந்தபின் "ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்" என்று ஒரு சமரசப் பாதையை ஏற்றுக் கொண்டார். அதனால், இன்றைய திராவிட அரசியல் பன்முகக் கடவுள் கொள்கையை

“பண்டைத் தமிழ் மக்கள், இயற்கைவழி வாழ்வு செலுத்தி, அதற்கு அடிப்படையாயுள்ள அழகுண்மை கண்டு, அவ்வழக்கால் இயற்கை அழகுபெறுவது நோக்கி, அவ்வியற்கையை வழிபட்டு, முழுமுதற்பொருட்டு அழகு என்னும் பொருள்பட முருகன் என்னும் பெயரணிந்தார்கள்.”

ஏற்பதில்லை. அதை அறிந்தே பரந்துபட்ட இந்துக்களின் வாக்குகளைப் பெற்று தமிழகத்தில் தொடர்ந்து 50 ஆண்டுகாலமாக திராவிடக் கட்சிகளே ஆண்டு கொண்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக அதிமுக என்ற கட்சி பெயரில் திராவிடத்தை வைத்திருந்தாலும் அடிப்படையில் திராவிடக் கொள்கையை பின்பற்றும் ஒன்றாக இல்லை என்பதால் அதன் இத்தகைய மாநாடுகள், திருப்பணிகள் பற்றிய கேள்வி எழுவதில்லை. என்றாலும், அக்கட்சியே தனது ஆட்சிக்காலத்தில் இத்தகைய மாநாடுகளை நடத்தவில்லை.

ஆனால், திமுக திராவிட மாதிரி ஆட்சி இம்மாநாட்டை நடத்துவது எந்தவகையில் கொள்கை சார்ந்த நடவடிக்கையாக இருக்கும் என்பதே இன்று எழுப்பப்படும் கேள்வி. இது இந்துக்களை திருப்தி படுத்தச் செய்வதாக சொல்வதை பரந்துபட்ட திராவிட இயக்க இந்துக்கள் ஏற்பதில்லை என்பதே கன யதார்த்தம். திராவிடக் கட்சிகள் இந்து உணர்வையும், இந்துத்துவ உணர்வையும் பிரித்தறியாத நிலையே காரணம். இந்து உணர்வு என்பது பரந்துபட்ட மக்களின் நம்பிக்கைச் சார்ந்தது. இந்துத்துவ உணர்வு என்பது அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கான ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவின் அரசியல் அடிப்படைக்கான கருத்தியலைச் சார்ந்தது. இந்து என்பதும் இந்துத்துவம் என்பதும் ஒன்றல்ல என்பதே இந்துத்துவ கருத்தியலை உருவாக்கிய சாவர்க்கரின் கருத்தும் கூட. இந்து என்பது சமய நம்பிக்கை சார்ந்த மதம் என்றால், இந்துத்துவம் என்பது சனாதனம் என்ற ஒற்றைப் பண்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்ட பண்பாட்டு தேசியத்தைக் குறிப்பது. நவீனத்துவ மொழியில் சொன்னால் அது ஒரு இனவாதம். அதன் அடிப்படை வருணதர்மத்தின் அடிப்படையில் பிராமணர்களின் மேன்மை, அதிகாரம் என்பதே. அம்பேத்கர் இந்தியாவில் தலித்துகள் மீதான ஒடுக்குமுறையை இனவாதம் என்றும், ஐரோப்பிய நிறவெறிக்கு இணையானது என்று குறிப்பிட்டது அதனால்தான். ஆக, முதலில் இந்த மாநாடு இன்றைய பாசிச அரசியல் சூழலில் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிரானதாக உள்ள இந்துத்துவக்

கருத்தியலுக்குத் துணைபோகும் அபாயத்தைக் கொண்டுள்ளது.

மேலும், இந்துத்துவ அமைப்புகள் தொடர்ந்து இஸ்லாமியர்களை திருப்தி செய்வதில் எதிர் கட்சிகளான திமுக, காங்கிரஸ் உள்ளிட்டவை தொடர்ந்து செயல்படுவதாகவும், இது பெரும்பான்மை இந்துக்களுக்கு எதிரானது என்ற கருத்தை பரப்பி வருகிறது. திராவிட மற்றும் காங்கிரஸ் கட்சிகள் இந்துக்களை திருப்திபடுத்துவதாக எண்ணி இத்தகைய மாநாடுகளை நடத்துவது, ஆர்எஸ்எஸ் அரசியலுக்கு பலிகடாவாக மாறுவதாகவே முடியுமே தவிர அது பெரும்பான்மை மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்றுத் தராது. சென்ற ஆண்டு நடந்த ஐந்து மாநில தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் இத்தகைய சோதனை முயற்சிகளில் இறங்கித்தான் படுதோல்வி அடைந்தது. இராஜஸ்தான், மத்தியப்பிரதேசம், சண்டிகர் காங்கிரஸ் தாங்களும் இந்துத்துவர்கள் என்று காட்ட முயன்று, சீதைக்கு கோவில், அனுமாருக்கு கோவில் என்றெல்லாம் பிரச்சாரம் செய்து படுதோல்வியைச் சந்தித்தன. இந்துத்துவம் பேசியோ, மறைமுகமாக ஆதரித்தோ இந்துப் பெரும்பான்மை வாக்கை வாங்கிவிடலாம் என்பது மக்களை ஏமாற்றும் வேலை. இந்துத்துவ உணர்வுள்ளவர்கள் நேரடியாக பாஜக போன்ற இந்துத்துவ அமைப்பிற்கு வாக்களிப்பார்களே தவிர, எதிர் கட்சிகளுக்கு வாக்களிப்பது போவதில்லை.

அடிப்படையில் இந்துப் பெரும்பான்மைவாதம் என்பது இந்துத்துவ அமைப்புகள் ஊடகங்கள் வழி கட்டமைத்து பெருக்கும் ஒரு பொய்யான அரசியல். அதற்கு எந்தவித ஆதாரங்களும் இல்லை. பெரும்பாலான மக்கள் இந்துக்களாக உள்ளார்கள் என்பது வரலாற்றில் கட்டமைக்கப்பட்ட ஒன்றே தவிர, அது யதார்த்த உண்மையில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இஸ்லாமியர்கள் மீது தாக்குதலைத் தொடுத்துவிட்டு, அது இந்திய ஒன்றியம் முழுமைக்குமான இஸ்லாமிய வெறுப்பு என்பதாக கட்டமைக்க முயல்கிறார்கள். அடிப்படையில் ஒரு “நாமை (us)” உருவாக்க “மற்றமை (other)” ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும் என்பதே இன்றைய இருமைவாத அரசியலின் அடிப்படை. அப்படி உருவாக்கப்பட்டதே இஸ்லாமிய, கிறித்துவ மதங்களின் எதிர்ப்பு. எப்படி இடைநிலைச் சாதிகள் தலித்துகளை மற்றமையாக்கி தங்களை ஒருங்கிணைத்துக் கொள்கிறதோ அதைப்போல, இத்தகைய இருமைகளைக் கட்டமைப்பதன்மூலம், திராவிட கருத்தியலின் அடிப்படை இருமை எதிர்வான திராவிட - ஆரிய முரணை செயலிழக்கச்

செய்வதே இதன் அடிப்படை.

அடுத்து, இம்மாநாடு முத்தமிழ் முருகன் என்று பார்ப்பனர்கள் தங்களது வேத மதத்திற்குள் உள்ளடக்கிய முருகன் என்கிற ஸ்கந்தனை, கார்த்திகேயனை, சுப்ரமணியனை முன்வைப்பதாக அமைந்துள்ளதைக் மேலே குறிப்பிட்டோம். அடிப்படையில் இம்மாநாடு தமிழர்களின் இயற்கை வழிபாட்டை, இறை வழிபாடாக மாற்றும் பார்ப்பன தந்திரத்திற்குள் சிக்கிக் கொள்வதாகும். தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார் அவர்கள் 1925ஆம் ஆண்டு எழுதிய “முருகன்” என்ற கட்டுரை 1927ஆம் ஆண்டு விரிவுபடுத்தப்பட்டு “முருகன் அல்லது அழகு” என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்டது. அந்தால் முருக வழிபாடு குறித்து முன்வைக்கும் கருத்துகள் தமிழர்களின் இயற்கை வழிபாட்டின் பின்னணிகளையும், தமிழரின் பொருள்முதல்வாதச் சிந்தனையையும், வாழ்க்கை முறையையும் வெளிப்படுத்தவதாக அமைந்துள்ளது. அந்நூலில் மனம், இளமை, கடவுள் தன்மை, அழகு என்ற நான்கு பொருள்கள் கொண்ட முருகு என்பதில் இருந்தே முருகன் என்ற சொல் உருவானதை விவரிக்கிறார். இதில் அழகே மற்றவற்றை தரும் அடிப்படை என்கிறார் (பக். 193). முருகன் வழிபாடு என்பது தமிழரின் அழகுணர்ச்சியே அனைத்திற்குமான அடிப்படையாக அமைகிறது என்றும், புலனுருவாக்கம் இதிலிருந்தே உருவாகும் விதத்தை அறிவியல் அடிப்படையில் விளக்குகிறார். இதிலிருந்து முருகன் “முழுமுதற் கடவுள்” (பக். 192) என்றும் அதிலிருந்தே அனைத்தும் தோற்றம் பெறுகிறது என்கிறார். “அழகு உள்பொருளா அல்லது மக்கள் உள்ளம் இயற்கையில் படியும்போது அங்கே உருவெளியாய்த் தோன்றும் இல்பொருளா என்பது ஆராயத்தக்கது.” (பக். 194) என்று அழகு உள்பொருளா? இல்பொருளா? என்ற உரையாடலை முன்வைத்து நகர்கிறது அவரது கருத்துகள். அதைத் தொடர்ந்து அழகு என்பதன் அடிப்படை இன்பம் பயப்பதே என்றும், முருக வழிபாடு இன்பத்தின் அடிப்படையானது என்றும், மக்களுக்கு மகிழ்வைத் தரும் ஒரு இயற்கைப் பேருணர்ச்சி என்றும் விரிவைத் தருவதாக அமைகிறது அவரது கருத்துகள்.

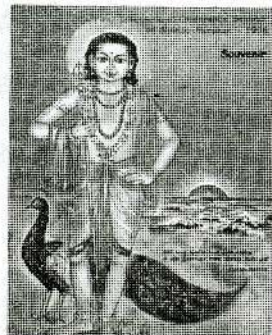
“பண்டைத் தமிழ் மக்கள், இயற்கைவழி வாழ்வு செலுத்தி, அதற்கு அடிப்படையாயுள்ள அழகுண்மை கண்டு, அவ்வழக்கால் இயற்கை அழகுபெறுவது நோக்கி, அவ்வியற்கையை வழிபட்டு, முழுமுதற்பொருட்டு அழகு என்னும் பொருள்பட முருகன் என்னும் பெயரணிந்தார்கள்.” (பக். 198) இப்படி முருகன் என்பதற்கான பொருள்

பொருண்மியப் பண்பாட்டு அடிப்படையில் இயற்கை சார்ந்த ஒரு வாழ்வியலை முன்வைப்பதாக விவரிக்கிறது. “இயற்கையில் உள்ளத்தைப் பணித்து, அதனோடு ஒன்றி வாழ்ந்துவரின், இயற்கைப் பேரழகு-முருகு-புலனாகும்.” (பக். 198) அதாவது, அசலான தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டதாக, அழகியலின் ஒரு பொருண்மிய வடிவமாக முருகனை விளக்கும் திரு. வி. க. கூறுவது திராவிடத் தமிழ் பண்பாட்டின் அடிப்படை மட்டுமல்ல. முருகனை ஒரு முழுமுதற்கடவுளாக சித்தரிப்பதன் வழியாக ஆரிய பெருந்தெய்வப் பண்பாட்டிற்கு ஓர் எதிர்க்குரல் முன்வைக்கப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

மேலும், “முருகன் இயற்கையை உடலாகக் கொண்ட உயிர்” (பக். 280) என்கிறார் திரு. வி. க. இயற்கை என்ற உடலின் உள்ளுறைந்துள்ள உயிராக இருப்பது முருகு என்கிற அழகுணர்ச்சியே. இதனை விரிவாக்கினால், அழகியலான ஒரு படைப்பூக்கமிக்க வாழ்வைத் தரும் ஒன்றாக தமிழரின் இயற்கை வழிபாடு அமைந்துள்ளது என்பதை அறியலாம். அது ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தினரின், வருணத்தினரின் அதாவது பார்ப்பனரின் சமத்துவமற்ற பாகுபாட்டையும், பிழைப்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது அல்ல என்பது தெளிவாக விளங்கும். இதுதான் திராவிடம் முன்வைக்கும் ஒரு இறைத்தன்மை குறித்த கோட்பாடாகும். முருகன் என்பது இயற்கை சார்ந்த அழகுணர்ச்சி உருவாக்கும் ஒரு புலனறிவு நிலை. அதனைப் பார்ப்பனிய இறைவழிபாட்டுத் தன்மையுடன் இணைத்துப் பார்த்து முருகனை சிவக் குடும்பத்தில் அடக்கும் புராணத்தன்மை பார்ப்பனியத்திற்கும், அதன் மேலாண்மைக்குமான அரசியலை செய்யும் இந்துத்துவத்திற்கு, திராவிடம் தன்னை அறியாமல் கருவியாகிவிடும் அபாயத்தைக் கொண்டது. எனவே, இன்றைய திராவிட மாதிரி திமுக அரசானது இத்தகைய மாநாடுகளைத் தவிர்ப்பது அவசியம். இத்தகைய மாநாடுகளை நடத்தும்படி தரப்படும் அரசு அதிகாரிகள் அல்லது மற்றவர்கள் ஆலோசனைகளைத் தவிர்ப்பதும் அவசியம். இறைவழிபாடு பரந்துபட்ட மக்களின் நம்பிக்கை. அதை அரசியல் முதலீடாக மாற்ற முயல்வது மக்களின் நம்பிக்கையை முதலாக வைத்து தங்கள் தன்னல வேட்கையை நிறைவு செய்துகொள்ள விரும்பும் ஒரு கூட்டத்தினரின் அதிகார வெறியே. இதில் தற்போதைய மதச்சார்பற்ற, மதநல்லிணக்கம் பேணும் திராவிட மாதிரி திமுக அரசு எச்சரிக்கையுடன் இருப்பது காலத்தின் தேவை.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

முருகன் - பன்னாட்டுத் தொன்மம்

(1998 டிசம்பர் 29 அன்று சென்னை, 'கீழை ஆய்வு நிறுவனத்தில் நடத்தப்பெற்ற 'கந்தா-முருகா குறித்த சர்வதேச மாநாட்டில்' தமிழ்ப்பிராமியின் தந்தை எனப்படும் தொல்லாய்வறிஞர் பத்மஸ்ரீ ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் அழைப்பினை ஏற்றுக் கலந்து கொண்டு 'முருகன் குறித்த தொன்மவியல் பிரபஞ்சம்' - 'Mythical Cosmology of Murugan' என்ற தலைப்பில் வாசித்த ஆங்கில ஆய்வுக் கட்டுரையின் தமிழாக்கம்)

பெரும்பாலான நம்பிக்கைகள் இந்த வான் பருப்பொருட்களிலிருந்தே மனித உள்ளங்களில் விதையூன்றின. மன்னர்கள் மற்றும் பேரரசுகள் குறித்த மறைவு, சீய சகுனங்கள், பாண்டறோர் பிறப்பும், இறப்பும் எனப் பூமியில் நிகழும் சம்பவங்களுக்கெல்லாம் விண்வெளிக் கோள்நிலைகளே காரணம் என்கிற நம்பிக்கை எல்லா மண்ணிலும், அனைத்து மனித இனங்களிலும் வேருன்றின.

இறந்தோரை வணங்குவதும், அவர்தம் உடல்பிரிந்த ஆன்மா என்ற ஆற்றல் வடிவம் எங்கோ வேறொரு உலகத்திற்குப் பறந்து செல்வது போலவும், ஒரு சில விண்மீன்களாகி விண்ணில் நிலைபெறுவதாகவும் தொடங்கி இன்று அத்தகைய மரபுகளே கடவுள் வழிபாட்டாக்கி, காணிக்கை, அர்ச்சனை, தட்சிணை என்று எப்படி எப்படியோ விதவிதமான நம்பிக்கைகள்.

பாபிலோனியும் இத்தகைய வானவியல் சார்ந்த நம்பிக்கைகளே சோதிடவியலாக மருவிற்று. வானில் விண்மீன் இருப்பிட வரைபடங்களுடன் நிசாபா என்ற தேவதை தம் கனவில் தோன்றி லகாஷ் நாட்டில் கோவில் கட்ட நல்ல நாள் குறித்துக் கொடுத்ததாக தெரிவித்தார் கி.மு.2500-ஆம் ஆண்டில் வாழ்ந்த மன்னர் குதியா. கோயில் எழுந்தது பூசாரிகள் தோன்றினர். கூட்ட வழிபாடு ஏற்பட்டது. இந்தப் பாபிலோனியக் கலாச்சாரம் அசிரியா வரை பரவியது. இயல்பு மாறாமல்

அன்றாடம் வந்து போகும் சூரியனைப் பாபிலோனியர் 'ஷாமாஷ்' (Shamash) என்றும், அதற்கு எதிர்மாறாக நாளும் தேய்ந்தும், வளர்ந்தும் உருமாறும் சந்திரனை 'ஸின்' (Sin) என்றும் பாபிலோனியர் வழங்கினர். பண்டைய பாபிலோனியர் வெள்ளிக் கோளான 'தில்-பாத்' (Dil-bat) என்று வழங்கினர். இஷ்தார் (Ishtar) எனும் கடவுளின் விண்மீன் இதுவாம். இச்சொல்லைப் புரட்டினால் "ரத்ஷி" அதாவது "காப்பாற்று" என்றாகிறது. அவ்வாறே "நெர்கல்" (Nergal) என்னும் கொடுத்தெய்வ விண்மீனான செவ்வாய்க் கிரகம் "சல்பதானு" (Zalbatanu) என்றழைக்கப்பட்டது. "மார்துக்" எனும் கொற்றக் கடவுள் விண்மீனான வியாழன் 'உமன்பா-உத்தா' (Umanpa-Udda) என்றும், பிறகாலத்தில் 'சாக்மெகர்' (Sagmegar) என்றும் வழங்குவதாயிற்று. ஆயின் வியாழன் அதிர்ஷ்ட நட்சத்திரமாகவும், செவ்வாய் துரதிர்ஷ்ட நட்சத்திரமாகவும் கருதப்பட்டது. வியாழன் கோளானைத் தொடர்ந்து வரும் செவ்வாய்க் கிரகம் நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கும் என்றெல்லாம் பாபிலோனியரைடை வலுவான நம்பிக்கைகள் வளர்ந்தோங்கின.

ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் வானில் வியாழன் தோன்றினால் அவ்வருடம் விளைச்சல் அமோகமாக இருக்கும் என்பது பாபிலோனியக் குடியானவர் மத்தியில் ஓர் எதிர்பார்ப்பு. விடியலில் பூக்கும் உதய வெள்ளி ஒரே இடத்தில் நின்றால் மன்னர்கட்கு நீண்ட ஆயுளாம். மண்ணில் நீதி தழைக்குமாம். காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் நம்பிக்கை அடிப்படையில் வானவியலை ஆராய்ந்தனர் பாபிலோனியர். தெற்கே 'அக்காத்' (பாபிலோனியா), வடக்கே 'ஸபர்த்து', கிழக்கே 'ஏலம்' மலைத்தொடர், மேற்கே 'அமுர்கு' பாலைநிலம். அங்கும் வட ஸபர்த்துக்கள் அசிரியர்கள். அக்காதியர்கள் தெற்கத்தியர் ("ந அக்காத்" என்ற சொல்லைப் புரட்டிப் படித்தால் "தக்காண்" போல ஒலிக்கிறதா?).

வாடிகன் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள மெர்குரிக் கடவுள் சிலை ஒன்று மகுடத்தில் இறக்கை கட்டிப் பறக்கும் தெய்வ ரூபமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. முருகரும் பறக்கும் மயில் வாகனத்துடன் காட்சியளிக்கிறார். மெர்குரி நிர்வாண ஆண்டியாகவும், கையில் பாம்பு சுற்றிய தண்டாயுதபாணியாகவும் தோன்றுவதைக் கவனித்தால் பக்தி நிலைக்கு அப்பால் இந்துத் தொன்மங்களும், கிரேக்க மரபுகளும் ஒரே புள்ளி நோக்கியே நகர்ந்து செல்வதைக் காணலாம்.

பாபிலோனில் 'குத்'

பூஃபிரிடீஸ்-டைகிரிஸ் நதிப் பள்ளத்தாக்கில் உலகின் முதல் நகரைத் தோற்றுவித்ததாகக் கருதப்படும் சுமேரியர்கள் 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே புதனின் இந்த அதிவேக ஓட்டத்தைக் கவனித்திருக்க வேண்டும்.

அது என்னவோ தெரியவில்லை. சூரியனுக்கு மிக அருகில் இயங்கிவரும் - புதன் கிரகத்தை எந்தவொரு விண்கலமும் அருகில் சென்று ஆராய்ந்ததே இல்லை. எல்லாம் பூமியிலிருந்தவாறே தொலைக்காட்டி சேகரித்த தகவல்கள் மட்டுமே. கொஞ்சம் தொலைவில் எட்டப் பறந்தபடி 1973 நவம்பர் 3 அன்று அமெரிக்காவின் 'மாரீனர்-10' என்ற ஒரே ஒரு விண்ணூர்தி புதனை நெருங்கியுள்ளது. அவ்வளவே.

புதனுக்கு ஒரு ஆண்டுச் சலனம் என்பது 88 நாட்கள். பூமியில் ஒரு வருடம் முடிவதற்குள் புதன் நான்கு முறை சூரியனைச் சுற்றிவிடும். ஆனால் அவ்வேளையில் பூமியும் நகர்ந்து கொண்டிருப்பதனால் 116 நாட்களுக்கு ஒருதடவை அது சூரியன் மற்றும் பூமிக்கு நேர்கோட்டில் வரும். இத்தனை விரைவான கோள் நாமறிந்த அண்டவெளியில் வேறேதும் இல்லை.

"குத்தி" விரைந்தோடும் புதனைக் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டில் அசிரியர்கள் (Assyrians) தம் வானவியல் கிரந்தங்களில் "குத்" (Gud) என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். கி.மு. 500 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் பாபிலோனியர் இதனை "குதாத்" (Gudadi) என வழங்கினர். இங்கொரு பொருத்தம் பாருங்கள். வடமொழியில் புதனைக் "குஜன்" என்கிறார்கள். பிற்காலத்தில் முருகனுக்கு 'ஸ்கந்த' என்ற பெயரும் வழக்காயிற்று. ஆயின், வடமொழியில் 'ஸ்கந்த' என்ற சொல்லுக்குத் "துள்ளுகிற" என்று தான் பொருளாம். தொல்லாவியல் நிபுணர் பேராசிரியர் ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் கூற்று இது.

கி.பி. 5-6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஜெர்மனிய சாக்சன் இனத்தவர் புதனை 'வுதன்' (Woden) என்றும், அதன்வழி புதன்கிழமையினை 'வுதன்ஸ் டே' (Woden's day) என்றும் வழங்கி வருகின்றனர். இன்று அச்சொல் ஆங்கிலத்தில் 'வெட்னஸ் டே' (Wednesday) என்று மருவியுள்ளது. 'நிஸ்ஸாநு'

என்கிற ஜப்பசி மாதத்தில் புதன்கோள் பிளியாடிஸ் (Pleiades) எனப்படும் கார்த்திகை விண்மீன் கூட்டத்திற்குக் கீழிறங்கி ரோகினி (Aldebaran) விண்மீனை நெருங்கும்போது 'ஸம்' நாட்டரசருக்கு மரணம் நேருமாம். பாபிலோனியர் கார்த்திகை விண்மீன் தொகுதியை 'ஷுகி' (Shugi) என்றும், உரோகினியை 'லி' (Li) என்றும் குறிக்கின்றனர். நம் நாட்டுப் புராணங்களிலும் குரபதுமனை சம்ஹாரம் செய்வதற்கு உருவாக்கப்பட்ட கடவுள் தானே முருகன்?

அசிரியாவில் நபு

அசிரியர்கள் புதன் கோளினை 'நபு' என்ற தேவ அறிவிப்பாளனாகக் கருதினர். கடவுளர் மாநாட்டு நடவடிக்கைகளை "விதி ஏட்டில்" பதிவு செய்யும் காரியதரிசி எமனுக்குச் சித்திரகுப்(ப்) தன் போல (கவனித்தால் இங்கும் "குப்" என்று வருகிறது). அவ்வாறே, 'நபு' என்ற சொல்லைப் புரட்டிப் படித்தால் 'நபு' என்றாகிறது. தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான பரிபாடலில் (11:6) 'புந்தி' என்றால் புதன். இது புத்தி வளர உதவும் கோளாம். இந்தியச் சோதிடமும் புதனைக் கல்வியோடு தொடர்புறுத்திப் பார்க்கிறது.

கிரேக்கத்தில் ஹெர்மி

மெசப்டோமிய மரபுகளைப் பின்பற்றிக் கிரேக்கரும் புதன் கிரகத்தினை 'ஹெர்மி விண்மீன்' (Star of Hermes) என நம்பினர். ஹெர்மி தேவனே பயணம், வணிகம், தகவல் தொடர்பு போன்ற துறைகளுக்கு அமைச்சன் - அல்ல, அதிபதி. உடல் பிரிந்த ஆன்மாக்களைப் பாதாள உலகத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் தளபதி. வீரர்களால் வேண்டப்படும் நாயகன்.

கீழை வானில் 'விடியல் விண்மீ'னாகத் தோன்றும் புதன் இறந்தவர்களை மோட்ச உலகத்திற்கு வழிநடத்துவதாகவும், அவ்வாறே - இங்கிருந்து பாதாளத்திற்குள் தள்ளும்போது மேலை அடிவானின் 'அந்தி விண்மீ'னாக விளங்குவதாகவும் கிரேக்கர்கள் நம்பினர்.

விண்ணாளும் 'சீயஸ்' (Zeus) கடவுளின் அதிவேகத் தூதனாக ஹோமர் எழுதிய 'ஒடிசி' (Odyssey) புதனை வர்ணிக்கின்றது. இந்த சீயஸ்

கடவுளுக்கும், கார்த்திகை (Pleiades) விண்மீன் தொகுதியில் மூத்த சகோதரியான 'மெயா' (Maia) எனும் தேவிக்கும் தோன்றிய புதல்வனே புதன் எனப்படும் ஹெர்மி என்பது கிரேக்க மரபு. புதனின் பெற்றோர் 'சீய', 'மெய' ஆகிய பெயர்கள் முறையே 'சீவ' (சிவ) என்றும், உமை என்றும் திரிந்தொலிக்கக் கேட்கலாம். 'ஹெர்மி'யைப் புரட்டிப்போட்டால் 'மிர்ஹ' எனும் சொல் 'முருக' என்பது போல ஒலிக்கிறதோ? கவனிக்க, பழந்தமிழர் தம் கார்த்திகைப் பெண்டிருக்கும், உமையாளுக்கு முருகனின் தாய் அந்தஸ்து உண்டென்கிற வகையிலும் தொன்மங்களிடை ஒருவிதத் தொடர்பிருக்கிறது அல்லவா?

"அரும்பெறல் ஆதிரையான் அணிபெற மலர்ந்த
பெருந்தண் சண்பகம் போல"
(கலித்தொகை. 150 : 20 - 21)

ஆதி பகவானாகிய 'ஆதித்த' பகவானுக்குப் பக்கத்தில் செல்லக் குழந்தை மாதிரி புதன் கிரகம் இயங்கி வருகிறது. ஆயின் முருகருக்குக் குழந்தை கிடையாது. பிற்காலத்திய சாக்சன் மரபுப்படி

"புத்தரைத் திருமாவின் அவதாரம் என்று கூறிப் பௌத்த மதத்தை இந்து மதத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு பின்னர், காலப் போக்கில் அந்த மதத்தை அழித்துவிட்டதைப் போல, சமண மதத்தையும் இந்து மதத்தில் இணைத்துக் கொள்ள இந்துக்கள் பண்டைக் காலத்தில் முயன்றனர்.

- புதனுக்குத் 'தியு' (Tiu) என்கிற மகனுண்டு. அவனது பெயராலேயே செவ்வாய்க் கிழமைக்கு 'த்யூஸ் டே' (Tuesday) என்றானது. உண்மையில் புதன்கோள் செவ்வாயில் முக்கால் பங்கு அளவினும் சிறியது.

எகிப்தின் 'தோத்'

முருக புராணத்தில் படைத்தளபதியும் தூதனுமான வீரவாகு குறிப்பிடத்தக்கவர். கிரேக்கரின் ஹெர்மி தேவனை மத்திய தரைக்கடல் நாகரிகத்தில் பஞ்சாங்கமும், எழுத்தும் படைத்த 'தோத்' (Thoth) ("தூத"?) என்ற எகிப்தியக் கடவுளுடன் பிணைந்து கி.பி.3-ஆம் நூற்றாண்டு ஹெல்லனிக் காலகட்டத் தத்துவ மேதைகள் புதுக் கடவுளை உருவாக்கினர். அதற்கு 'இபி' (ibis) எனும் ஒரு வகை நீர்ப் பறவை போல நீண்ட அலகுடன் கூடிய தலையுண்டாம். நம் நாட்டு முருக புராணங்களில் அதற்கு நேர்மாறாக குறுகிய அலகுடைய மயில் அல்லது சேவல் போன்ற அசுரர்தம் அவதாரமாக இடம்பெறும். ஆயினும், இங்கும் 'அப்' என்பது நீரைக் குறிக்கும் வடசொல் அல்லவா? ஆக - "நபு-ஹெர்மி-தோத்" ஆகிய முக்கடவுளர் பலத்துடன் உருவாக்கப்பட்ட "மும்"

மகா ஹெர்மி" (Hermes Trismegistus) மாயாவாத தேவ எழுத்தாசிரியரும், தத்துவம், சோதிடவியல், இரசவாதம் ஆகிய இயல்களின் மூல ஆசிரியரும் ஆவார்.

ரோமானிய மெர்குரி

"மும் மகா ஹெர்மி"யான புதனை ரோமானியர் "மெர்குரி" எனச் சுட்டுகின்றனர். தமிழில் "முருகர்" - ரோமானியத்தில் "மெர்குரி" (புதன்). இச்சொற்கள் கூட ஒரே மாதிரியானவை என்று இட்டுக்கட்டத் தோன்றுகிறதல்லவா?

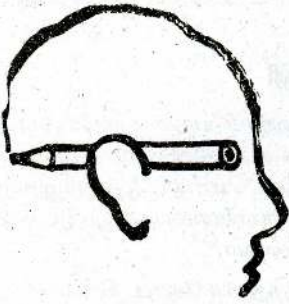
சூரியனிலிருந்து 5.8 கோடி கிலோமீட்டர்கள் அருகில் இயங்கி வரும் புதன் உலகத்தில் அதிகாலை பனிஉறை நிலைக்கும் 90 பாகை தாழ்ந்த கடுங்குளிர்; உச்சிவேளை வெள்ளீயம் உருகும் அளவுக்கு 550 பாகை அதீத வெப்பம் நிலவுகிறது. இரண்டும், எதிர்நிலை உச்ச வரம்புகள். அவ்வாறே பூமியிலிருந்து கவனித்தால் இரவுக்கும் பகலுக்கும் மத்தியில் விடியல் அல்லது வைகறை விண்மீனாகத் தோன்றும் புதனை - இரண்டுங் கெட்டான

வேளையில் தென்படும் கோள் என்பர். உள்நாட்டுக் கறுப்பு நிறக் குறத்திக்கும், வடநாட்டு வெள்ளை நிறத் தேவயானைக்கும் இடையில் பிரகாசமுடன் ஒளிரும் கடவுளையே முருகராக நம் நாட்டுப் புராண, இதிகாசங்களும் பதிவு செய்கின்றன.

வேதியலிலும், சாதாரண வெப்ப நிலையில் மற்ற உலோகங்கள் போல திடமாக அல்லாமலும், முழுக்க முழுக்க திரவ நிலையிலும் அல்லாமல் இடைநிலையில் - உருகிய உலோகத்தின் அடர்த்தியுடன் மினுமினுக்கும் விசேடத் திரவம் பாதரசம். இதற்கும் 'மெர்குரி' என்ற பெயரே சூட்டப்பட்டிருக்கிறது. தவிரவும், தந்தைக்கு உபதேசம் செய்த தமிழ்க்கடவுள் முருகனைக் கல்வி நாயகனாகிய சுமேரியக் கடவுள் 'நபு'வினோடும், தத்துவ ஆசானாகிய எகிப்திய 'தோத்' தெய்வத்தினோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க இடமிருக்கிறது. முருகனும் தேவ சேனாதிபதி. கிரேக்க ஹெர்மி தேவனும் விழுப்புண்ணேற்று மரித்த வீரர்களுக்கு வழிகாட்டும் தளபதி. புதன் 'மும்மடங்கு ஆற்றல் வாய்ந்த உயர் கடவுள்' என்றால் ஆதி பராசக்தியின் மும்முனை குலம் முருகனின் ஆயுதம்.

கவிதை:

மகாகவி ஈரோடு தமிழன்பன்

இல்லாவிட்டால் என்ன?

புல்லாங்குழலோடு
வாழலாம்
இல்லாவிட்டால் என்ன?
அது தேடும்
இசையோடு வாழலாமே!

தூரிகையோடு
வாழலாம்
இல்லாவிட்டால் என்ன?
அது வரையும்
ஒவியத்தோடு வாழலாமே!

சலங்கையோடு
வாழலாம்
இல்லாவிட்டால் என்ன?
அது படைக்கும்
நாட்டியத்தோடு வாழலாமே!

கவிதையோடு
வாழலாம்
இல்லாவிட்டால் என்ன?
அதை ஆக்கும்
சொல்லோடு வாழலாமே!

கனவோடு
வாழலாம்
இல்லாவிட்டால் என்ன?
அது முளைக்கும்
நிலத்தோடு வாழலாமே!

விழிப்போடு
வாழலாம்
இல்லாவிட்டால் என்ன?
அது துடிக்கும்
கிழக்கோடு வாழலாமே!

விண்வெளியில் முருகன்

வாடிகள் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள மெர்குரிக் கடவுள் சிலை ஒன்று மகுடத்தில் இறக்கை கட்டிப் பறக்கும் தெய்வ ரூபமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. முருகரும் பறக்கும் மயில் வாகனத்துடன் காட்சியளிக்கிறார். மெர்குரி நிர்வாண ஆண்டியாகவும், கையில் பாம்பு சுற்றிய தண்டாயுதபாணியாகவும் தோன்றுவதைக் கவனித்தால் பக்தி நிலைக்கு அப்பால் இந்துத் தொன்மங்களும், கிரேக்க மரபுகளும் ஒரே புள்ளி நோக்கியே நகர்ந்து செல்வதைக் காணலாம்.

இன்றும் 'மெர்குரி' என்ற பெயர் மேனாட்டு வானவியல் மற்றும் விண்வெளி ஆராய்ச்சிகளில் சிறப்பிடம் வகிக்கிறது. "பசிபிக் வானவியல் சங்கம்" (Astronomical Society of Pacific) புதன் கடவுளின் தோற்றத்தினை நிறுவன முத்திரையாகப் பதிவு செய்துள்ளது. மேலும் அமெரிக்காவில் ஆரம்ப கால விண்வெளித் திட்டம் 'மெர்குரி' என்றே அழைக்கப் பெற்றது. சமீபத்தில் காலமான ஆலன் பி.ஷெப்பர்டு எனும் முதலாவது அமெரிக்க விண்வெளி வீரர் 1991 மே 5 அன்று 'மெர்குரி-ரெட்ஸ்டோன்' ஏவுகலத்தில் முதன்முறையாக விண்ணிலேறி காற்றும்ண்டல உச்சியினைத் தொட்டு விட்டுப் பத்திரமாகப் பூமிக்குத் திரும்பினார் என்பது வரலாறு.

எப்படியோ தமிழ்க்கடவுள் முருகனுக்கு வேலாயுதன், ஆறுமுகன், சண்முகன், கடம்பன், இன்று கந்தன், கார்த்திகேயன், சுப்பிரமணியன் என்றல்லாம் பரிணாமங்கள், பெயர் மருவல்கள் உண்டு.

"புத்தரைத் திருமாவின் அவதாரம் என்று கூறிப் பெளத்த மதத்தை இந்து மதத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு பின்னர், காலப் போக்கில் அந்த மதத்தை அழித்துவிட்டதைப் போல, சமண மதத்தையும் இந்து மதத்தில் இணைத்துக் கொள்ள இந்துக்கள் பண்டைக் காலத்தில் முயன்றனர். இதன் பொருட்டு, திருமால் சமண மதத்தைப் போதித்ததாகக் கதை கற்பித்துக்கொண்டனர். சமண மதத்தை இந்து மதத்தின் கிளை மதமாக இணைத்துக் கொள்ள அவர்கள் செய்த முயற்சிகள் சில புராணங்களில் காணப்படுகின்றன" என்கிறார் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ('சமணமும் தமிழும்', பக்.167).

சமணம் அழிந்து, சைவம் தழைத்த காலக்கட்டத்தில், மலைகளில் பள்ளி கொண்ட சமணர் ஆகிய சிராவணர், குன்றுதோறும் சரவணர் ஆயினர். அதே மாதிரி உலக அளவிலும் பல்வேறு முருகத் தொன்மங்கள் உள்ளன என்பதை உறுதியாக நம்பலாம். இது தமிழர் பெருமைக்குக் கட்டியம் கூறும் மற்றொரு பரிமாணம்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர், விஞ்ஞானி

காந்தி ஏன் இன்னும் சாகவில்லை?

உலகில் பல பரிமாணங்களில் அவரைப் புரிந்துகொள்ளும் முயற்சி நடக்கிறது. அது முற்றுப்பெறுவதாக இல்லை. ஏதோ ஒரு நாளில், ஏதோ ஒரு நூல் அவரைப் பற்றி உலகின் முன் வைக்கப்படுகிறது. புவி சமூகத்திடையே அதிகம் பேசப்படுபவரும், அதிகம் விமர்சனத்திற்கும் எதிர்விமர்சனத்திற்கும் உரியவராக அவரே இருக்கிறார். அத்தனை வெளிப்படையாகத் தன் வாழ்க்கையை முன்வைத்தும் காந்தி ஏன் இன்னும் புரியாத புதிராகவே இருக்கிறார். அல்லது புரிந்துகொள்வதில் அவ்வளவு மனத்தடைகள் இருக்கின்றன? ஒரு வேளை காந்தியைப் புரிந்துகொள்ளும்போது அவரது வாழ்க்கை என்ற செய்தி ஆவியாகிவிடக்கூடும்!'

எல்லாவற்றையும் ஒழுக்கத்தில் வைத்துப் புரிந்துகொள்ள முயன்ற ஒரு மனிதர். அவர். ஒழுக்கம் என்றால் மெய்மை, ஒழுங்கு, புனிதம், சுத்தம். சத்தியம் என அவர் நம்பிய எல்லாமும் ஒழுக்கத்தின் கீழ் வருகின்றன. அவர் நம்பிய ஒன்றைப் பிறரையும் நம்பவைக்கும் ஒரு செயல்முறைக் களமாகவே அவர் வாழ்க்கையை அணுகினார். அணுக விரும்பினார்.

தாம் நம்பும் ஒன்றைப் பிடிவாதமாகத் தொடருவதும், அதைத் தன்னிலும் பிறரிலும் நம்பச் செய்வதும் அதற்காகத் தனது விவாதங்களைப் பிடிவாதமாகத் தொடருவதும் காந்தியின் அணுகுமுறை. இந்து மதத்தின் பழைய ஏற்பாடுகளின் மீதும் வேதங்கள், ஸ்மிருதிகள், பின்னாளைய பகவத்கதை சிறிமத் ராமாயணம் போன்றவற்றிலிருந்து தனக்கான வழிமுறைகளைத் தொகுத்துக்கொண்டிருந்தார். ஒரு ஆச்சாரமான குடும்பப் பின்னணி அவருக்கு. சிறுவயது முதலே கடவுள் குறித்த அதீத நம்பிக்கையை அளித்திருந்தது. சிறுவயது நம்பிக்கைகள் பிறகும் தொடர்வது குழந்தைத்தனமே அப்படித்தான் இருந்தது அவரது நம்பிக்கைகளும், பிடிவாதமும், அகிம்சா வழிமுறையும்.

கடல் கடந்து செல்வது அவரது குடும்ப

வாழ்வின் ஆச்சாரத்திற்கு சற்றும் பொருந்தாத ஒன்று. அந்த நிபந்தனையைக் கல்வி கற்கச் செல்லும் கட்டாயம் தகர்க்கிறது. தனது தாய்க்கு அளிக்கும் உறுதி மொழிகளில் ஒன்று எந்தச் சூழ்நிலையிலும் மாமிசம் சாப்பிடக் கூடாது என்பது (இன்றைக்கும் குஜராத்தில் ஒரு சில பார்ப்பன-பனியா குடும்பங்களில் மாமிசம் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆர்.எஸ்.எஸ். போன்ற பார்ப்பன-பனியா கும்பல்கள் இதன் அடிப்படையிலேயே பசுவதையை அரசியலாக்கி பசு ரத்தம் சிந்தக் கூடாது, மனித ரத்தம் சிந்தலாம் என்கின்றன.) பன்றி இறைச்சியிலிருந்து பசுங்கன்றின் இறைச்சிவரை தவிர்க்க முடியாத உணவாக இருக்கும் தென்னாப்பிரிக்காவில் தனது பிடிவாதத்தைத் தொடரப் போராட வேண்டியிருக்கிறது. அவரது அடிப்படையான போர்க்குணமும், பிடிவாதமும் அவருக்கு உதவுகின்றன. மாமிசம் சாப்பிடக் கூடாது என்ற அடிப்படைப் பிடிவாதமும், இயல்பும் அதைத் தவிர்ப்பதற்கான விட்டுக் கொடுக்காத பண்பும், போரட்டக்குணமும் அதே அடிப்படையில் அவர் ஆதாரத் தளத்தில் ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கும் வலுவைத் தருகிறது.

தென்னாப்பிரிக்காவில் ஒரு ஆங்கிலேயச் சிறுவனை உணவு மேசையில் வைத்துக் கொண்டு சைவம் குறித்துப் பேசி அந்தச் சிறுவனை சைவ உணவுக்கு மாற்றும் முயற்சியில் அவர் ஈடுபடுவதைத் தனது நோக்கத்திற்குத் திருப்புவதில் - அவர் ஏறக்குறைய வெற்றிபெறும் நிலையில் சிறுவனின் தாயார் காந்தியை வீட்டை விட்டு வெளியேற்றுகிறார். சிறுவனிடமும், பிறகும் சில இடங்களில் சைவம் குறித்து அவர் வைக்கும் வாதங்கள் மிகவும் பிற்போக்குத்தனமானவையாகவே இருக்கின்றன.

உடல் நலவிலிருந்து இறக்கும் தருவாயில் இருப்பது குறித்து அவர் எழுதும்போது மருத்துவர் கூறியும் அசைவம் சாப்பிடுவதைத் தவிர்க்கிறார். பால் அருந்த மருத்துவர் ஆலோசனை தந்தும் அதற்குப் பதிலாக அதே சத்துகள் நிறைந்த பாதாம்

விதையை அரைத்துப் பயன்படுத்துகிறார். இறுதியில் உடல் நிலை கவலைக்கிடமாகவே பசும்பால் தவிர்ந்து ஆட்டுப்பால் சாப்பிடுவதில் உடன்படுகிறார். அதற்கான மருத்துவ சமாதானங்களைவிட தனது மனச் சமாதானத்தை நாடுகிறார். காந்தியின் இந்த சமரசங்கள், பிடிவாதங்கள், எல்லாம் புராண காலத்தின் ஏற்க முடியாத அறிவுக்குப் பொருந்தாத இடங்களிலிருந்து வருகின்றன. அவரது சிறுவயது குடும்ப ஆச்சார அணுபூசானங்களிலிருந்து வருகின்றன. அடிமனதில் அவரது இருத்தல் கடவுள், பூசை புணஸ்கார நம்பிக்கைகளிலிருந்து வருகின்றன. பின்னாளில் அவர் அந்த நம்பிக்கைகளுடனே வாசிப்புக்குள் செல்கிறார். பார்ப்பதும், கேட்பதும், வாசிப்பதும் இப்படியானதாகவே இருக்கிறது. ஆனால், சில சமயங்களில் எதிர்தரப்பு வாதங்களைக் கேட்டுச் சிந்திக்கத் தலைப்படுகிறார். அதுவே அவரது பல பிடிவாதங்களைத் தளர்த்துகிறது. முந்தய கண்முடித்தனமான நம்பிக்கைகளைத் தகர்க்கிறது. அதுதான் அவரைப் பிறமத-இந்து வாதிகளிலிருந்து வேறுபடுத்தவும் செய்கிறது.

“பல சமயங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி என் ஆன்ம பரிசோதனையை ஊக்குவித்தது. நான் படிப்பவைகளில் எவையெவை சிறந்தவை என எனக்குத் தோன்றுகின்றனவோ அவற்றை பின்பற்றுவதில் கொண்டு வரும் பழக்கம் எனக்கு உண்டாயிற்று”(சத்தியசோதனை பக்-192) ஆக மதங்களின் ஒழுக்கும் சார் பண்புகள், எவற்றிலெல்லாம் காணப்படுகிறதோ அவற்றை மனத்தடையின்றி காந்தி ஏற்றுக்கொள்கிறார். அதுவே அவரிடத்தில் மதச்சார்பற்ற அல்லது மதச் சகிப்பின்மையை தோற்றுவிக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

கீதை அவரது வழிகாட்டி நூலாக அமைந்தது பெரும் துயரமே. “என்னைப் பொறுத்தவரை எனக்கு வழிகாட்டும் தவறாத் துணையாக கீதை ஆகிவிட்டது” என தென்னாப்பிரிக்காவில் இருக்கும் போது காந்தி எழுதுகிறார். மோச்சத்தை அடைய தர்மகர்த்தா போல நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற கீதா உபதேசத்தை அவர் மேற்கொள்காட்டுகிறார். “தருமகர்த்தாவின் ஆதிக்கத்தில் எவ்வளவுதான் சொத்துக்கள் இருந்தாலும் அதில் ஒரு சிறிதும் தனக்குச் சொந்தமானதல்ல என்று அவர் எண்ணுவது போல எண்ண வேண்டும்” என்பது அதன் பொருள். இதை அவர் நடைமுறையில் தனக்கென்றுள்ள குடும்ப சொத்துக்கள் உருப்புகள் யாதொன்றையும் தனது மனைவிக்கும், உறவினர்களுக்கும் கொடுத்துவிடுவதுடன், இனி

என்னிடமிருந்து அவர் வேறு எதையும் எதிர் பார்ப்பதற்கு இல்லை என்றும் முற்கொண்டும். என்னிடம் ஏதாவது மீதம் இருக்குமானால் அதை இந்திய சமூகத்தின் நன்மைக்காகவே செலவிட வேண்டியிருக்கிறது என்று தனது மனைவி கஸ்தூரி பாய்க்கு சொல்கிறார்.

‘நால் வருணத்தையும் நானே படைத்தேன்’ என்ற கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் கீதை வரிகள் மகாத்மாவுக்குள் எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பதையும் பார்க்கலாம். வருணங்கள் அவசியம் என்பதை அவர் பல இடங்களில் வலியுறுத்திவருவதையும் பார்க்க முடியும் வருணங்களை கிராம சுயராஜ்யத்திற்கும், ராமராஜ்யத்திற்கும் அவை இயங்குவதற்கும் முக்கிய காரணமான அடித்தளமாக இருப்பதாக அவர் நம்பினார். சாதிகள் ஒரு கண்ணியைப் போல பிணைந்து இந்திய கிராமங்களை இழுத்துச் செல்வதாக காந்தி நினைத்தார். அதனால்தாம் இந்தியா கிராமங்களில் வாழ்கிறது என்றார். ஆனால் யார் எதை செய்ய வேண்டும் என்ற வருண, சாதி படிநிலையின் ஆதிக்கமே, அதிகார அரசியலே கிராமங்கள் இயங்குவதற்கு காரணம் என்பதாலேயே பெரியார் கிராமங்கள் ஒழிய வேண்டும் என்றார்.

தென்னாப்பிரிக்க விடுதலைப் போரில் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்த ஜுலு பழங்குடிகளுக்கு எதிராக காந்தி ஆங்கிலேயருக்கு உதவினார். மருத்துவப் படையொன்றை ஒரு பக்கம் ஜுலு இனத்தினரின் தேவைகளுக்கு அனுப்பிவைத்தாலும் எவர் பக்கம் நியாயம் இருக்கிறது முக்கியமன்று என்றார். பிரித்தானியரை நான் அப்போது உலகைக் காக்கும் ரட்சகர் என்று நம்பினேன் என்கிறார். பக்த்சிங்கைத் தூக்கிவிட பிரித்தானிய அரசு முடிவுசெய்தபோது பக்த்சிங் பிரித்தானியரிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்றார் காந்தி. நன்மையின் பொருட்டு கீமையின் பக்கம் நிற்கலாம் என்ற கீதை வாசகமே நினைவுக்கு வருகிறது

காந்தியின் இந்திய அரசியல் நுழைவு 1915 இல் தொடங்குகிறது. ஏற்கெனவே அவருள் இருந்த இந்தியத் தன்மை, இந்திய ஆன்மிக மரபு என்ற சாரத்தை அவர் அரசியலுக்குள் எடுத்துவருகிறார். அவரது ஆகப்பெரிய பலமும், ஆகப்பெரிய பலவீனமும் தான் நம்பிய ஆன்மிகத்தை அரசியலுக்குள் வைத்து பரிசோதித்ததே. அவரது இந்த அரைகுறை இந்துத்துவ அரசியலே அவரது படுகொலைக்கும் காரணமாக அமைந்துவிட்டது.

இந்து புராண துறவிகளின் புலனடக்கம், பிரம்மச்சரியம், துறவு, எளிமையான உடை

ஆகியவற்றை அவர் அரசியலுக்குள் வைத்து அரசியலை தான் நம்பும் ஆன்மிகமாக மாற்ற முயன்றார். ஆனால், அது ஒரு சில மடங்களுக்கு வேண்டுமானால் பெருந்தமானதாக இருந்திருக்கலாம் முற்றிலும் அதிகார அரசியலில் அது பாரதூரமான வேதியல் மாற்றங்களையே காந்தியிடம் வினைபுரிந்தது. இந்த அரை வேக்காட்டுத்தனமான புலனடக்கம், பிரம்மச்சரியம் என்பது காந்தியின் மண், நீர் போன்ற இயற்கையான சிகிச்சை முறை அன்று. இன்னும் சொல்லப்போனால் அது முற்றிலும் இயற்கைக்கு எதிரான ஒன்று. மண், நீர் சிகிச்சை என்பது பெரியம்மை போன்ற நோய்களுக்குக் கொஞ்சமும் உதவாது. அறிவியல் நுண்கிருமிகளைக் கண்டுபிடித்த பிறகு பென்சிலின் எதிர்ப்பு மருந்துதான் அதற்குச் சரியான சிகிச்சை என்றானது. நோய் நாடி அதன் வாய் நாடி வாய்ப்பு செயல் என்பது போல சரியான மருத்துவ சிகிச்சைதான் பலனளிக்க முடியும் தீர்வளிக்க முடியும். பிரம்மச்சரியமும், துறவும் இன்ன பிற இந்துமத பிற்போக்குத்தனங்கள் அரசியலுக்கு எந்த மாதிரியும் உதவ முடியாது என்பதை காந்தி கடைசிவரை ஏற்கவேயில்லை.

போலவே சத்தியம், அகிம்சா முறை என்பவற்றை அவர் தமது வழமையான பிடிவாதத்தைக் கலந்து பிரித்தானியருக்கு எதிராக சமயங்களில் உள்ளூர் எதிர்ப்புகளுக்கும் அரசியல் ஆயுதமாக்குகிறார். அகிம்சா முறை அல்லது மென்முறை என்பதும் ஒரு வன்முறை வழிமுறையே. மென்முறை என்பதும் ஓர் ஆயுதமே. கத்தியின்றி, ரத்தமின்றி பயன்படுத்தப்படும் ஒரு யுத்த ஆயுதமே. பிரித்தானியருக்கு அகிம்சையின் மீது மதிப்பு உண்டு எனவேதான் அது எனது ஆயுதமாயிற்று என்று காந்தி கூறுகிறார். ஆனால், ஊமை அடியில் ஏற்படும் உள் காயங்களைப் போல வன்முறைக்கு கொஞ்சமும் குறைந்ததன்று மென்முறை.

காந்தி ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக சத்தியாக்கிரக நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கியபோது சத்தியம் என்ற சொல்லே அத்தனை தெளிவற்றது என்றார் பெரியார். ஒருவருக்கு சத்தியம் என்பது மற்றவருக்கு அசாத்தியம் ஆகிவிடாதா என்று கேள்வியெழுப்பினார் அவர். மாட்டை அறுத்து மாமிசம் சாப்பிடுவது சத்தியமானதாகவும், நியாயமானதாகவும் மல்லானா சவுகத் அலிக்குத் தோன்றலாம். அதைத் தடுக்க வேண்டியது சத்தியமாகவும், அதற்காக சத்தியாக்கிரகம் செய்ய வேண்டியது நியாயமானதாகவும் திரு காந்திக்குத் தோன்றலாம். இருவருமே கடவுள் நம்பிக்கை உடையவர்கள், மத பக்தர்கள். இருவரும் சத்தியத்தில் நம்பிக்கை வைத்தே முடிவு

காண்கிறார்கள். இதில் எது சத்தியம், எது அசத்தியம் என்று கேள்வியெழுப்பினார். காந்தி தொடங்கிய உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தின் போது, இது இந்தியாவிற்கான யாத்திரையா? இந்துக்களுக்கான யாத்திரையா? என்றும் அன்றைக்கு பெரியார் கேள்வி எழுப்பினார்.

அம்பேத்கர், பெரியார் போன்றவர்கள் சாதியை ஒழித்துவிட்டு விடுதலையைப் பேசுங்கள் என்றார்கள். ஆனால், காந்தி சாதியைப் பற்றிப் பேசாமல் தீண்டாமை குறித்துப் பேசுபராகவே இருந்தார். இந்துப்பெரும்பான்மைக்கு வெளியேயோ தீண்டுவதற்கு வெளியேயோ அரிசனங்கள் இருப்பதைப் பற்றியே அவர் கவலைப்பட்டார். அம்பேத்கர் பின்னால் திரண்ட அரிசனங்களை விட காங்கிரசின், காந்தியின் பின்னால் திரண்டிருந்த அரிசனங்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகம் என்றாலும் காந்தி அவர்களுக்கு எந்தமாதிரியான நீதியைச் செய்தார் என்பதை அம்பேத்கர் வரலாற்றை வாசிப்பவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும். காந்தி, அரிசனத் தலைவர்களைத் தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டு பார்ப்பனத் தலைவர்களையும் சமாளித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அது அரிசனங்களின் வாழ்விலும், அரசியலிலும் பெரிதும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வரவில்லை. அத்தவைதத்தை ஏற்கும் காந்தி எல்லா உயிர்களும், எல்லா மதங்களும் ஒன்றே என்று பேசிவந்ததன் அடிப்படையிலேயே அவர் தீண்டாமைக்கு எதிரான ஒருவராக இருந்தார். ஆனால், சாதிக்கு எதிரானவராக இருப்பதற்கு அவரது கீதைமனம் ஒரு தடையாகவே இருந்தது. தீண்டாமையை வெறுக்கலாம். ஆனால், தீண்டாமை செய்வோரை வெறுக்காதே என்பது அவரது தனிமனித உயிரின் மீதான கரிசனம் கீதையின் சாரமாக இயங்கியது.

தீண்டாமை குறித்து ஐரோப்பியர்களால் யூதர்கள் நடத்தப்பட்ட விதமும், ஜேகன்ஸ்பர்க்கில் இந்தியர்கள் நடத்தப்பட்ட விதம் குறித்தும் விரிவாகப் பதிவுசெய்யும் காந்தி, இந்துக்களால் தீண்டப்படாதவராக ஒரு பகுதியினர் நடத்தப்படுவது குறித்து மட்டுமே பேசுகிறார். அது இந்து மத்திற்கு மட்டுமேயான பிறப்பால் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்பதையும், இந்து மதம் இருக்கும்வரை படிநிலை அரசியலோ, சாதியோ, தீண்டாமையோ ஒழியப்போவதில்லை என்பது குறித்தும் அவரது கடைசிக் காலம் வரை பேசுபவராக இல்லை. இஸ்லாமியர்கள் போய்விட்டால் இந்தியா போய்விடும். அரிசனங்கள் போய்விட்டால் இந்துமதம் போய்விடும் சாதிகள் போய்விட்டால் கிராம ராஜ்ஜியம் போய்விடும், மாகாணங்கள்

போய்விட்டால் ஒன்றிய அதிகாரங்கள் போய்விடும் என்பது மட்டுமே அவரது ஆகப் பெரிய கவலையாக இருந்தது.

பாகிஸ்தான் பிரிவு இந்தியாவில் இந்துப் பெரும்பான்மையினரின் பாரதக் கனவை தகர்ப்பதாக இருந்தது. பிற மாகாணங்கள் பிரிந்துசெல்லும் உரிமைக்கு வந்துவிடும். திராவிடஸ்தான் கேட்பதற்கு நீதி கட்சி தயாராக இருந்தது. அல்லது மாகாணங்கள் முக்கிய அதிகாரங்களை ஒன்றிய அரசிடம் விட்டுவிடாமல் இருக்க அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கக் கோரின. ஏக காலத்தில் காந்தியின் ஆன்மிக அரசியல் செல்வாக்கு சீர் குலையத் தொடங்கிற்று. அதன் பிறகான அவரது உண்ணா நிலைகள் கேலிக்குரியதாயிற்று. ஆனால், காந்தியைப் போலவே அதிகாரக் குவிப்பை ஒன்றிய அரசியலில் வைத்துக்கொள்ளும் ஆர்.எஸ்.எஸ். மற்றும் பாரதிய ஜனசங்க இந்துத்துவா அரசியலுக்கு காந்தி தன்னறியாமல் துணை போய்கொண்டிருந்தார். அம்பேத்கர் ஒருவிதமான தேசிய அரசியலை முன்மொழிகிறார். ஆனால், காந்தியின் ஆன்மிகமே இந்து-இந்திய தேசியத்திற்கான அறைகுறை திறப்புகளை வழங்குகிறது.

இந்து மதத்தின் அடிப்படையாக அமைந்த எதையும் கேள்வி கேட்கக் கூடாது. அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வது என்பதை, அது வரலாற்று இயங்கியல் பார்வையை முற்றாக மழுங்கடிக்கச் செய்துவிடும் என்பதை காந்தி அறியாதவரல்லர். ஆனால், மதச் சார்பின்மை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம், என்பவை எல்லாம் அறிவொளி காலச் சிந்தனையில் கடவுள் மறுப்பிலிருந்து தோன்றுகின்றன அல்லது கடவுளை அறிவியல் வழியில் நிராகரிக்கின்றன என்பது காந்திக்கு உவப்பில்லாது போயிருக்க வேண்டும். காந்தி தனது மதசார்பின்மையை மதத்திலிருந்தே -அத்வைதத்திலிருந்து ஏற்கிறார். சமூக அறிவியல் சார் சிந்தனையில் இருந்து அல்ல என்பதே அவரது சகல குழப்பநிலைகளுக்கும், நிலைப்பாடுகளுக்கும் காரணமாக இருப்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

காந்தி தென்னாப்பிரிக்காவில் இருக்கும்போது கிறித்தவ ஆலயங்களுக்கும், மத போதனைகளை செவிமடுக்கவும் போகிறார். கிறித்தவ மதம் சொல்வதற்கு நேர் எதிராக அவர்கள் செயற்படுவது பற்றியும் வாதம் செய்கிறார். இதே கேள்விகளை அறிவொளி கால தத்துவ முன்னோடியான ஸ்பினோஸா போன்றவர்கள் மிக கடுமையாகத் தேவாலயங்களைப் பார்த்து எழுப்புகிறார். “அன்பு, மகிழ்ச்சி, அமைதி, கட்டுப்பாடு, புலனடக்கம் உண்மை ஆகியவற்றை கூறப்படும் கிறித்துவ

மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அன்றாட வாழ்வில் ஒருவரை ஒருவர் வெறுப்பவர்களாகவும், சண்டையிட்டுக் கொள்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். கிறித்தவர்களும், துருக்கியரும், யூதரும், உடையாலும் வழிபடும் இடங்களாலும் தான் வேறுபடுகின்றனரே தவிர மற்ற அம்சங்களில் ஒன்றாகவே இருக்கின்றனர்” என்கிறார். இவற்றை இந்திய இந்துக்கள் என்று சொல்பவர்களுடன் மிகத் தாராளமாக ஒப்பிட முடியும். காந்தி அந்த ஒப்பீடுகளுக்கு எல்லாம் வர விரும்பியிருக்கவே யில்லை. சாதி இந்துக்கள் அரிசனங்களை நடத்தும் விதம் குறித்து மட்டுமே பேசுகிறார். மதத்தை அப்படி அவர் விமர்சிக்க விரும்பவேயில்லை. காந்தியும் இந்து தர்மங்கள் என்று சொல்லப் படுவதை, மறு ஸ்மிருதியைக் கேள்வி கேட்டவர் கிடையாது. கேள்வி கேட்பதை மத நிந்தனை என்பதில் அவரும் உறுதியாகவே இருந்தார்.

ஆர்.எஸ்.எஸ். குறித்த தெளிவான பார்வை அவரிடம் இருந்தது. ஆர்.எஸ்.எஸ். அமைப்பை நாஜிகளுடனும், முசோலினியின் பாசிசத்துடனும் ஒப்பிட்டவர் அவர். அந்த வகையில் இஸ்ரேலின் ஜியோனிசத்தை இந்தியா ஆதரிக்க முடியாது. பாலத்தீன-இஸ்ரேல் ஆக்கிரமிப்பு குறித்து பாலத்தீனம் பக்கமே காந்தி நின்றிருக்கிறார். அதன் தொடர்ச்சியாகவே இந்தியா பாலத்தீனம் பக்கம் நின்றிருந்தது. இப்படியான காந்திய நிலைப்பாடுகள் இன்றைக்கு இந்தியாவை முன்செலுத்த முடியும். காந்தியின் தேவையை அவர் இணையும் புள்ளிகளிலிருந்து இன்றைய தேவைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும். கண்டடைய முடியும்.

இன்றைக்குக் காந்தியைக் கொன்றவர்கள், காந்தியைக் கொல்பவர்கள் எல்லா நிலையிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறார்கள். காந்தி விரும்பிய மதச்சார்பற்ற இந்தியா, மதச்சகிப்புத்தன்மை, காந்தியப் பொருளாதாரம், இயற்கை சார் வேளாண்மை, கிராமிய சுயசார்பு(படிநிலையற்ற) உலக அளவில் போர் தவிர்ப்பு, மென்முறையின் அரசியல், பேச்சுகளின் முக்கியத்துவம் ஆகியவற்றில் காந்தி உறுதியாக தேவைப்படுபவராக இருக்கிறார். காந்தியை இன்று விரிவாக மறுவாசிப்பு செய்யமுடியும். இன்றைய நவீன தாராளமய மற்றும் வலதுசாரி அடையாள அரசியல் காலத்தில் காந்தியின் தேவை இருப்பு குறித்துப் பேச வேண்டியிருக்கிறது. பேச வேண்டும். அதுவரையிலும் காந்தி இருப்பார். காந்தியின் தேவை இருக்கக்கூடும்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

கல்வியில் சமத்துவத்தைத் தேடி...

திருநெல்வேலி மாவட்டம் நாங்குநேரியில் 2023 ஆகஸ்ட் 9 அன்று +2 மாணவர் சின்னதுரையையும் அவருடைய தங்கையையும் சகமாணவர்கள் சாதிய வன்மத்தால் மிகக் கொடூரமாக அரிவாளால் வெட்டினர். இதற்கு முன்பும் பள்ளிகளில் சாதிய வன்மம் கொண்ட பல நிகழ்வுகள் அரங்கேறியுள்ளன. அப்போதே செயல்பட்டிருக்க வேண்டிய அரசு நிர்வாகம் காலதாமதமாக விழித்துக்கொண்டு சில நடவடிக்கைகளில் இறங்கியது. அவற்றில் ஒன்று பள்ளி, கல்லூரி மாணவர்களிடையே சாதி, இனப் பிரிவினை இல்லாத சூழலை உருவாக்க அரசுக்கு ஆலோசனை வழங்க முன்னாள் நீதிபதி கே. சந்துரு தலைமையில் ஒருநாள் குழு ஒன்றை அமைத்தது. இக்குழுவிடம் பெரும்பான்மையான அரசியல் கட்சிகள், ஆசிரிய இயக்கங்கள் போன்றவை தங்களுடைய கருத்துகளைத் தெரிவிக்கவிரும்பவில்லை. இது ஏமாற்றத்திற்குரியது மட்டுமல்ல, கள்ள மௌனத்தையும் கடந்துபோகும் தன்மையையும் இங்குள்ள சாதிய இறுக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவே பார்க்க வேண்டும். நீதிபதி கே.சந்துரு இதற்கென மதிப்பூதியம் எதுவும் பெறாமல் சமூகக் கடமையாக எண்ணி நீண்ட உழைப்பிற்குப் பின் விரிவான ஆய்வறிக்கை தயாரித்துள்ளார்.

நீதிபதி கே.சந்துரு 610 பக்கங்கள் கொண்ட சமூகவியல் ஆவணமான இந்த ஆய்வறிக்கையை முதலமைச்சர் மு.க.ஸ்டாலின் அவர்களிடம் மே 29, 20224 இல் அளித்தார். 14 தலைப்புகளில் விரிவான சான்றுகளுடன் ஆய்வுசெய்த அறிக்கையில் இறுதியில் 15ஆவது தலைப்பில் தனது பரிந்துரைகளை முன்வைத்துள்ளார். இப்பரிந்துரையில் சில அம்சங்கள் வெளியானவுடன் சங்பரிவார் கும்பல்கள் தங்களது எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தத் தொடங்கின. அரசும் கல்வித்துறையும் எதுவும் பேசாமல் இவற்றைக் கிடப்பில் போடும் முயற்சியில் இறங்கிவிட்டன. இப்பரிந்துரைகளில் ஒரு சிலவற்றையாவது அமல்படுத்தும் எண்ணமோ, விருப்புறுதியோ அரசுக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. முழு

அறிக்கையைப் படிக்காமல் பரிந்துரைகளை மட்டும் விமர்சிக்கும் நிலையில், முழு அறிக்கை ஆங்கிலத்தில் நூலாக வெளியானது. (பக்.680, விலை: ரூ.750, வெளியீடு: போதிவனம், சென்னை) பரிந்துரைகள் மட்டும் துண்டறிக்கையாகவும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இப்பரிந்துரைகள் உடன் அமல்படுத்தவும் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் கட்டுப்பாட்டில் தொடக்கக் கல்வி, ஒன்றிய அளவிலான சத்துணவு சமையற்கூடம் ஆகியவற்றை மறுபரிசீலனை செய்யவும் திண்டிவனத்தில் வி.சி.க., மக்கள் கல்வி இயக்கம், பழங்குடி இருளர் பாதுகாப்புச் சங்கம் உள்ளிட்ட அமைப்புகளின் ஏற்பாட்டில் செப்டம்பர் 01, 2024 நடந்த மாநாட்டில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

அரசுப் பள்ளிகளின் பெயர்களில் உள்ள சாதி முன், பின்னொட்டுகளை நீக்குவது, அதாவது கள்ளர் சீரமைப்பு (மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறை), ஆதி திராவிடர் பள்ளிகள் (ஆதி திராவிடர் நலத்துறை), பழங்குடியினர் பள்ளிகள் (பழங்குடியினர் நலத்துறை) ஆகியவற்றின் பெயர்களையும் அரசுப் பள்ளிகளுக்கு நிதியுதவி வழங்கியதால் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெயர்களில் உள்ள சாதிப் பெயரையும் நீக்க வேண்டும் என்று முதலாவது பரிந்துரையாக உள்ளது. அரசுப் போக்குவரத்துக் கழகங்களின் பெயர்களை இரவோடு இரவாக அகற்றியதைப் போல இவற்றையும் செய்துவிடலாம். ஊர், தெருப் பெயர்களில் இருக்கும் சாதியையும் நீக்கலாம். ஆனால் அரசுக்கு உண்மையான அக்கறை இருக்கிறதா? பிற்துறைகளின் கட்டுப்பாட்டிலிருக்கும் மேற்கண்ட பள்ளிகளைப் பள்ளிக் கல்வித் துறையின் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற பரிந்துரையும் அடுத்து உள்ளது. இதுகுறித்து சாதிக்கட்சிகள் போராட்டங்கள் நடத்தியவுடன் அரசுக்கு இத்தகைய எண்ணமில்லை என்று உடன் மறுப்பு வெளியிடுகின்றனர்.

ஆசிரியர்களுக்குக் காலமுறை கட்டாய இடமாறுதல், கல்வி அலுவலர்கள் அப்பகுதியின் ஆதிக்க சாதியினராக நியமிக்கக் கூடாது என்பதும்

மாணவர் வருகைப் பதிவேட்டில் சாதிப்பெயரை எழுதாமல் அவற்றை மந்தனமாகப் பராமரிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு ஒன்றியத்திற்கும் ஒரு ஆற்றுப்படுத்துநர்களை (Counsellors) நியமித்தல், 500க்கு மேல் மாணவர்கள் படிக்கும் பள்ளிகளில் இருபால் நல அலுவலர்களைப் (SWO) பணியமர்த்துதல், மாணவர்கள் கருத்துகளைத் தெரிவிக்கப் புகார்ப் பெட்டி அமைத்தல், மேனிலை வகுப்புச் சேர்க்கையில் இடஒதுக்கீட்டை முழுமையாக அமல் செய்தல், கல்வி அல்லாத நோக்கங்களுக்காகப் பள்ளியைப் பயன்படுத்துவதைத் தடை செய்தல், சாதி வன்முறை அதிகம் நிகழும் பகுதிகளில் சிறப்பு உளவுப் பிரிவுகளை அமைப்பது, சாதி ஒழிப்பிற்கும் சமூக நல்லிணக்கத்திற்கும் பள்ளியைத் தாண்டி சமூக அளவில் உரிய நடவடிக்கைகள் எடுத்தல் போன்ற பரிந்துரைகள் எளிதாக நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியவை.

பரிந்துரையில் இடம்பெறுகிறது. பிற அரசு ஊழியர்களைப் போல ஒரு பணியிடத்தில் மூன்றாண்டுகள் மட்டும் இருக்க வழிசெய்யலாம். கல்வி அலுவலர்களை சொந்த மாவட்டத்தில் பணியமர்த்துவதில்லை என்கிற பழைய விதிகள்கூட தற்போது நடைமுறையில் இல்லாத நிலையில் ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் எப்படிச் செயல்படுத்துவார்கள் என்கிற அய்யம் எழுவது இயல்பு.

மாணவர் வருகைப் பதிவேட்டில் சாதிப்பெயரை எழுதாமல் அவற்றை மந்தனமாகப் பராமரிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு ஒன்றியத்திற்கும் ஒரு ஆற்றுப்படுத்துநர்களை (Counsellors) நியமித்தல், 500க்கு மேல் மாணவர்கள் படிக்கும் பள்ளிகளில் இருபால் நல அலுவலர்களைப் (SWO) பணியமர்த்துதல், மாணவர்கள் கருத்துகளைத் தெரிவிக்கப் புகார்ப் பெட்டி அமைத்தல், மேனிலை வகுப்புச் சேர்க்கையில் இடஒதுக்கீட்டை முழுமையாக அமல் செய்தல், கல்வி அல்லாத நோக்கங்களுக்காகப் பள்ளியைப் பயன்படுத்துவதைத் தடை செய்தல், சாதி வன்முறை அதிகம் நிகழும் பகுதிகளில் சிறப்பு உளவுப் பிரிவுகளை அமைப்பது, சாதி ஒழிப்பிற்கும் சமூக நல்லிணக்கத்திற்கும் பள்ளியைத் தாண்டி சமூக அளவில் உரிய நடவடிக்கைகள் எடுத்தல் போன்ற பரிந்துரைகள் எளிதாக நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியவை. மாணவர் மனச் சுகார்ப்பெட்டி நடைமுறையில் உள்ளது.

நான்கு வகையான பாடத்திட்டங்களை ஒருங்கிணைத்து சமச்சீர் கல்விமுறை 2010இல் அமலானது. பாடத்திட்டங்கள் ஒன்றானதால் மெட்ரிகுலேஷன் (பதினம்) என்ற பெயருக்கு அவசியமில்லாமல் போனது. இருப்பினும் இன்றுவரை அப்பெயர் நீக்கப்படவில்லை. மேலும் தனியார் சுயநிதிப்பள்ளிகளில் தமிழ்நாட்டுப் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெறாத இந்தியைக் கற்பிக்க பிற பாடங்களுக்கான நேரம் களவாடப்படுவதையும் அரசும் துறையும் கண்டு கொள்வதில்லை. தனியார்

சுயநிதிப்பள்ளியின் ஏகபோகத்திற்கு ஆதரவாக அவர்களுக்கென்று தனி மாவட்டக் கல்வி அலுவலர்களை நியமிக்கும் போக்கும் உள்ளது. சாமன்யர்கள் வீட்டுக் குழந்தைகள் நுழைமுடியாத பள்ளிகளுக்கு 'Public School' என்று பெயர் வைக்கும் நகைமுரணும் உண்டு. ICSE அல்லாமல் CBSE பாடத்திட்டத்தைப் பின்பற்றும் தனியார் சுயநிதிப்பள்ளிகளும் தங்களை விளம்பரத்திற்காக International School என்று அழைத்துக் கொள்வது வேடிக்கை.

அரசுப் பள்ளிகள், அரசு உதவிபெறும் பள்ளிகள், சுயநிதிப் பள்ளிகள் என்கிற பாகுபாடுகள் இருபுறமிருக்க அரசுப் பள்ளிகளிலேயே தகைசால் பள்ளிகள், மாதிரிப் பள்ளிகள், சாதாரணப் பள்ளிகள் என்கிற பாகுபாடு உருவாக்கப்படுகிறது. இதில் சமத்துவம், சமூகநீதி எங்கேயிருக்கிறது? பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மாவட்டத்திற்கு ஒரு மாதிரிப் பள்ளி என நகரத்தில் இருக்கும் பள்ளி தெரிவு செய்யப்பட்டது. இப்பள்ளிகள் சிறப்புக்கவனம் ஏதுமின்றி இன்று சாதாரணப் பள்ளிகளாகிவிட்டன. மாவட்டந்தோறும் புதிய மாதிரிப் பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன. இவற்றில் 9, 10, +1, +2 வகுப்புகள் மட்டுமே இயங்குகின்றன. சில இடங்களில் +1, +2 வகுப்புகள் மட்டுமே உள்ளன. தேர்வு செய்யப்பட்ட மாணவர்கள் பயிலும் உண்டு, உறைவிடப் பள்ளியாக இவை செயல்படுகின்றன. சில பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு 'கோழிப்பண்ணைப் பள்ளிகள்' என்றழைக்கப்பட்ட தனியார் சுயநிதிப்பள்ளிகள் இவ்வாறுதான் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. மாதிரிப்பள்ளிகளில் கணிதவியல், இயற்பியல், வேதியியல், உயிரியல் பிரிவே இல்லை. அதாவது 'நீட் கோச்சிங்' பள்ளிகள் என்று இவற்றைச் சொல்லலாம். மாவட்டத்திலுள்ள வேறுபள்ளி ஆசிரியர்கள் இங்கு மாற்றுப்பணியில் பணி செய்கின்றனர். அவர்களது பணியிடத்தில் தற்காலிக ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இத்தகையப் பாகுபாடுகளை அரசு திட்டமிட்டு உருவாக்குகிறது.

இது ஒருபுறமிருக்க புதுதில்லியின் அரசுநிதி

கெஜ்ரிவால் மாடலைக் கொண்டுக் கட்டமைக்கப்பட்டதுதான் தகைசால் பள்ளிகள் (School of Excellence) ஆகும். இது ஒருவகையில் பி.எம்.ஸ் பள்ளிகளின் நகலாகும். ஒரே வேறுபாடு இங்கு இந்தி இல்லை என்பது மட்டுந்தான். இப்போது தமிழ்நாட்டெங்கும் 28 தகைசால் பள்ளிகள் செயல்படுகின்றன. அவற்றில் ஒன்றுதான் மகாவிஷ்ணு என்பவர் மூடப்பரப்புரையில் ஈடுபட்ட சென்னை அசோக் நகர் பெண்கள் மேனிலைப்பள்ளி ஆகும். இங்கு இதற்கெல்லாம் கூடுதல் நிதியும் வசதிகளும் செய்யப்படுகின்றன. எனவே அரசே சமத்துவத்திற்கு எதிராக செயல்படுகிறது. கல்வித்துறையும் நிர்வாகமும் அரசின் நிதியில் இக்கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, சிக்கல் ஏற்பட்டவுடன் பள்ளி மேலாண்மைக் குழுவை கைகாட்டிவிட்டு தப்பி நனைக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டுக் கல்வித்துறையில் காவி ஊடுருவலை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தும் நிகழ்வு இதுவாகும். தன்னார்வலர்கள் என்ற போர்வையில் காவி ஆட்களை உள்நுழைக்கும் வேலை ஒன்றிய அரசுடன் இணைந்து தமிழ்நாடு அரசும் ஈடுபடுவது அதிர்ச்சியளிக்கக்கூடியதாகும்.

ஆசிரியர் பட்டயப் பயிற்சி (D.T.Ed.) கல்வியியல் (B.Ed.) பாடத்திட்டங்கள் மாற்றப்பட்டு சமூக நீதி, சமத்துவம், சமயச்சார்பின்மை ஆகியவற்றை அடித்தளமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கிற பரிந்துரை அவசியமானது. ஆனால் இங்கு பள்ளிப் பாடத்திட்டங்களும் பல்வேறு குன்றுபடிகளுடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றைத் திருத்தும் ஒழுங்கு செய்யும் எண்ணம் அரசுக்கோ, கல்வித்துறைக்கோ இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மறுநீதி, வேதக்கல்வி, குருகுலங்கள் போன்றவற்றைப் புகழ்ந்துரைக்கும் பாடங்கள் தமிழக அரசின் பாடத்திட்டத்தில் உண்டு. இவற்றையும் களையெடுக்க வேண்டும். சமத்துவம் பெறுதல், சமத்துவம் என்கிற தலைப்புகளில் 6 மற்றும் 7 ஆம் வகுப்பு சமூக அறிவியல் குடிமையியல் பகுதியில் பாடங்கள் உள்ளன. இவற்றைப் படித்தோ அல்லது அதனைப் புரிந்துகொண்டோ சமத்துவத்தை அடைய இயலாது என்பதே உண்மை. ஏனெனில் பாடங்கள் அந்த அளவிற்கு மொண்ணையாக உள்ளன.

மாணவர்கள் கண்ணியமான உடை, சிகை அலங்காரம், பள்ளியில் அலைபேசிப் பயன்பாடு

போன்றவற்றை ஆசிரியர்களால் நடைமுறையில் ஒன்றும் செய்யமுடிவதில்லை. சட்டங்களும் விதிமுறைகளும் ஒன்றும் செய்துவிட இயலாது. ரேஷன் அரிசி, மது போன்றவற்றைச் சிறிதளவு எடுத்துச் சென்றாலே வாகனத்தைப் பறிமுதல் செய்துவிட முடியும். பல லட்சம் மதிப்புள்ள பைக்குகளில் பொதுச்சாலைகளில் 'மரண சாகசம்' மேற்கொள்ளும் வாகனங்களைப் பறிமுதல் செய்ய சட்டத்தில் இடமுண்டா? குழந்தைத் தொழிலாளர் சட்டம் எந்த அளவிற்கு நடைமுறையில் உள்ளது? 18 வயது நிறைவெய்திய கல்லூரி மாணவர்கள் பேருந்து, ரயில்களில் செய்யும் விபரீத விளையாட்டுகளைச் சட்டத்தால் தடுக்க முடிவதில்லை. இதற்கு பெற்றோர்கள் ஒத்துழைப்பும் பங்கும் அவசியம். ஆசிரியர்களின் சில அத்த நடவடிக்கைகள் தண்டனைக்குரிய குற்றமாக மாறிவிடுகின்றன. 1-8 வகுப்பு மாணவர்களுக்கு மட்டும் விலையில்லாச் சீருடை வழங்கப்படுகிறது. பிற வகுப்பு மாணவர்கள் சீருடையில் வந்தாலும் அவற்றை அளவு, உயரம் போன்ற இன்னபிற அம்சங்களை ஆசிரியர்களால் கட்டுப்படுத்த முடியாது. இந்நிலையில் கயிறு, பொட்டு, திலகம், மோதிரங்கள், கைப்பட்டைகள், மிதிவண்டிகள் போன்றவற்றில் சாதியைப் பிரதிபலிக்கும் குறிப்பிட்ட வண்ணங்களில் வருவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்ற பரிந்துரை பலரை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கியிருக்கிறது. பள்ளிக்கல்வித்துறை வேறுமனே உத்தரவு போட்டுவிட்டு அகன்றுவிடும். ஆசிரியர்கள் தான் பெரும்பாலும் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆசிரியர்கள், அலுவலர்களும் இத்தகைய நடவடிக்கைகளிலும் சாதிய அமைப்புகளிலும் ஈடுபடுவது தடுக்கப்பட வேண்டும்.

நமது நாட்டின் அரசிலமைப்பும் கல்வியும் மதச்சார்பற்றவை. அந்த அமைப்பின் கீழ் இயங்கும் பெரும்பாலானோர் மதம் சார்ந்த அடையாளத்துடன் இயங்குகின்றனர். குடியரசுத் தலைவர், பிரதமர், நீதிபதிகள் போன்ற உச்ச பதவிகளில் இருப்போரும் மதத்தைக் கைவிடுவதில்லை. மதச்சார்பற்ற அரசின் தலைவரான பிரதமர் ராமர் கோயில் திறப்பு விழாவை அரசு விழாவாக நடத்தினார். அதற்கு முன்னதாக இந்து புனித யாத்திரைகள் மேற்கொண்டு நாடகமாடினார். பிரதமரைத்

நமது நாட்டின் அரசிலமைப்பும் கல்வியும் மதச்சார்பற்றவை. அந்த அமைப்பின் கீழ் இயங்கும் பெரும்பாலானோர் மதம் சார்ந்த அடையாளத்துடன் இயங்குகின்றனர். குடியரசுத் தலைவர், பிரதமர், நீதிபதிகள் போன்ற உச்ச பதவிகளில் இருப்போரும் மதத்தைக் கைவிடுவதில்லை.

குழந்தைகளுக்கான கல்வியில் அக்கறை கொள்வோர் பல தரப்பாக உள்ளனர். அவர்களில் பலர் இவற்றைக் கண்டும் காணாமல் இருக்கின்றனர். பாத பூசை, குரு தட்சணை, மாதா பிதா குரு தெய்வம் என அடிப்படைவாதக் கருத்துருவாக்கம் அனைத்து நிலைகளிலும் நடைபெறுகிறது. சில பத்தாண்டுகளாகக் கல்வித்துறையில் ஆழமாக வேரோடியுள்ள இவற்றை எளிதில் அகற்றமுடியும் என்று தோன்றவில்லை. தனிநபர் உரிமையாக வீட்டிலிருக்க வேண்டிய மதம் கல்விப்பலத்திற்கு வரும்போது மூடநம்பிக்கையை மட்டுமின்றி வெறுப்பையும் விதைக்கிறது. வெறும் சட்டங்களும் விதிமுறைகளும் சமூக நல்வினைக்கத்தை உருவாக்கவும் வெறுப்பைப் போக்கவும் உதவாது.

தனிப்பட்ட முறையில் வீட்டுக்கழைத்து விநாயகர் பூசையில் ஈடுபடுத்துகிறார் தலைமை நீதிபதி. வலதுசாரி பா.ஜ.க. அரசின் கீழ் மதச்சார்பின்மை என்பது கேள்விக்குரியதாகிவிட்டது. பள்ளி, கல்லூரிகளில் ஆசிரியர்களும் சாதி, மதங்களுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொள்வோரின் எண்ணிக்கை மிகுந்துவிட்டது.

ஒன்றிய அரசுதான் இப்படியென்றால் திராவிட மாடல், சமூக நீதி அரசும் திறப்பு, அடிக்கல் விழாக்களை இந்து சமய விழாக்களாகத்தான் நடத்துகிறது. அணையிலிருந்து நீர் திறப்பு, பூமி பூசை, திறப்பு விழா எல்லாம் மந்திரங்களுடன் வேதவிற்பன்னர்கள் புடைகுழ் நடக்கிறது! கல்வித்துறை உயர்நிலை அலுவலர்கள் தொடங்கி சாதாரண ஆசிரியர் ஈறாக அனைவரும் இந்தச் சமூகத்தின் விளைச்சல்தான். அவர்களும் சாதி, மதங்களை விடாமல் அதே உணர்வுடன்தான் நடமாடுகின்றனர். இவர்கள் பூசும் அரிதாரங்களை யார் அழிப்பது? பள்ளி காலையில் தொடங்குவதிலிருந்து (காலை வழிபாட்டுக் கூட்டமாம்!) ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளிலும் மதத்தின் சாயல் படிந்திருக்கிறது. மதச்சார்பற்ற கல்வியில் மத நீக்கம் நடைபெறவே இல்லை.

நாட்டு நலப்பணித் திட்டத்தை 9ஆம் வகுப்பு வரை நீட்டித்தல், ஒன்றிய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாமல் சுதந்திரமாக இயங்கக்கூடிய 'சமூகநீதி மாணவர் படை'யை உருவாக்குதல் போன்ற பரிந்துரைகளும் உள்ளன. படை என்றாலே நமக்குப் பயமாக இருக்கிறது. சமூக சமத்துவ மாணவர் அணி என்றாவது பெயர் வைக்கலாம். பொதுவாக இந்த மாதிரி படைகள் எல்லாம் விழாவிற்கு வரும் விருந்தினர்களை அணிவகுப்பு மரியாதை செய்து அல்லது கைதட்டி வரவேற்கும், கடுமவையிலில் நீண்ட நேரம் காத்திருக்கும் படைகளாகவே உள்ளன. அசோக் நகர் பள்ளியில் மூடன் மகாவிஷ்ணுவிற்கு நடக்கும் தேசிய மாணவர் படையின் அணிவகுப்பு மரியாதை இணையத்தில் காணக் கிடைக்கிறது. சாரணர் இயக்கம் உள்ளிட்ட இம்மாதிரியான அமைப்புகள் குழந்தைகளை ராணுவமயப்படுத்தும் பாசிச

குணங்களைக் கொண்டவை என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். பள்ளிகளில் பல்வேறு உறுதிமொழியேற்கும் சடங்குகள் உண்டு. மாணவர் ஒவ்வொருவரும் நெஞ்சில் கைவைத்து உள்பூர்வமாக உறுதிமொழியேற்பது என்கிற பழையமுறை நின்றுவிட்டது. ஹிட்லரைப் போன்று கையை முன்தீட்டி உறுதிமொழி எடுக்கும் நிலைக்கு பள்ளிகள் புதிய பரிணாமம் பெற்றுள்ளன. (உபயம்: நாம் தமிழர் கட்சி)

மாவட்டத்தோறும் புத்தகக் கண்காட்சிகள் பள்ளிக் கல்வித்துறையால் நடத்தப்படுகின்றன. அங்கு புத்தகங்களுக்குத் துளியும் தொடர்பில்லாத பட்டிமன்றப் பேச்சாளர்கள் எனும் 'வாய் வியாபாரிகள்' அழைக்கப்பட்டுப் பல்லாயிரக்கணக்கில் பணம் பெறுகிறார்கள். ஆண்டுக்கு மூன்றுமுறை அரசுப் பள்ளிகளில் நடக்கும் தமிழ்க்கூடல் நிகழ்விற்கு ரூ.9,000 பணம் ஒதுக்கீடு செய்யப்படுகிறது. இவற்றைப் பெற முன்னாள், இந்தாள் ஆசிரியர்களிடையே போட்டியே நடக்கிறது. இந்த 'வாயாளிகள்' மட்டுமல்லாது சங்கிகள், மூடப்பழக்கங்களைப் பரப்புவோர் நடமாடும் இடமாக அரசுப் பள்ளிகள் மாற்றப்பட்டுள்ளன. தேசியக் கல்விக்கொள்கை 2020ஐ ஏற்க மறுப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு தன்னார்வலர்களுக்குப் பள்ளியை வாடகைக்கு விடுகிறார்கள். இத்தகைய நிறுவனங்கள் பெரும்பாலும் ஆர்.எஸ்.எஸ். சார்புடையவை. இவர்கள் ஆறிவியல், உணக்கமூட்டுதல், தேர்வுக்கு ஆயத்தப்படுத்துதல், ஜெயித்துக் காட்டுதல் என்ற போர்வையில் மூட, மதப் பரப்புரைகளில் இறங்குகின்றனர். (எ.கா.) அகஸ்தியா இன்டர்நேஷனல் பவுண்டேஷன்

ஆசிரியர்களுக்கு நடக்கும் பணியிடைப் பயிற்சிகளைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. வெறுமனே பொழுதைக் கடத்துதல், Youtube வீடியோக்களைப் பார்த்தல் என்பதாக இவை அமைகின்றன. இப்பயிற்சிகளில் எவர் வேண்டுமானாலும் நுழைந்து தங்களது மூடக்கருத்துகளைப் பரப்ப அனுமதி வழங்கப்படுகிறது. சில சமயங்களில் ஆசிரியர்களும்

கல்வி அலுவலர்களும் இவர்களின் முகவர்களாகவும் விளம்பரதாரர்களாகவும் செயல்படும் போக்கும் காணப்படுகிறது.

இந்தக் கல்வியாண்டின் தொடக்கத்தில் எட்டாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு நடக்கும் NMMS தேர்வு பற்றிய ஒரு நாள் பயிற்சி கணிதம், அறிவியல், சமூக அறிவியல் பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு நடந்தது. Heart fullness என்ற அமைப்பின் ஆள்கள் யோகா என்ற போர்வையில் அப்பயிற்சியை ஆக்ரமித்தனர். “முளை சொல்வதைக் கேட்டு ஏமாந்தது போதும், இனி இதயம் சொல்வதைக் கேளுங்கள்”, என்று மூடப்பரப்புரையைப் பரப்புகின்றனர். கண்ணை மூடி தியானம், அது, இது என்று பிதற்றுகிறார்கள். அப்பகுதி அரசுப் பள்ளி ஒன்றின் அறிவியல் ஆசிரியர் இதன் பயிற்றுநராகவும் செயல்படுகிறார். அறிவியல் படித்தவர்களிடமே அறிவியல் மனப்பான்மை இல்லை. தொடர்ந்து இவர்கள் பள்ளிகள் தோறும் இம்மாதிரியான மூடக் கருத்துகளை விதைக்கின்றனர். பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் மத்தியில் இதற்குப் பெரும் வரவேற்பிருக்கிறது. அரசுப் பள்ளிகளே இப்படியென்றால் தனியார் சுயநிதிப் பள்ளிகளைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இங்கு ஆசிரியர் நான், பெற்றோர் நான் கொண்டாட்டம் என்கிற பெயரில் பாதபூசை செய்வது நடக்கிறது. மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என யாருக்கும் பூசை செய்யும் இடமல்ல பள்ளிக்கூடங்கள். கல்வி ஒருபக்கம் கல்வி மாஃபியாக்கள் கைகளிலும் மறுபுறம் இன்று மூடர்களின் (காவிகளின்) கூடாரமாகவும் மாற்றப்பட்டுள்ளது.

அறநெறி வகுப்புகளை வாரந்தோறும் கட்டாயமாக்கி சமூக நீதி, சமத்துவம், பாடுபாடு காட்டாமை போன்ற கருத்துகளை உள்ளடங்கிய வழிகாட்டி உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற பரிந்துரையும் உள்ளது. இங்கு நல்லொழுக்கம், நன்னெறி, நீதி போதனை, மதிப்புக்கல்வி, வாழ்க்கைக் கல்வி, அறநெறிக் கல்வி எதுவாகினும் பாடத்திட்டம் ஒன்றுதான். மனுநீதிச்சோழன், பீர்பால், தெனாலிராமன் போன்ற வருண தர்மத்தை நிலைநாட்டும் அடிப்படைவாதக் கதைகள் என்றும் நிலவுகின்றன. சமத்துவம், சமூக நீதி, பகுத்தறிவு ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்ட புதிய முயற்சிகள் இன்னும் பரவலாகப் பள்ளிகளையும் ஆசிரியர்களையும் சென்றடையவில்லை. ஆசிரியர்களுக்காக அரசு நடத்தும் ‘கனவு ஆசிரியர்’ மாத இதழில்கூட மாலன் எழுதிய ‘தப்புக் கணக்கு’ சிறுகதை மீள்பிரசுரம் பெறுகிறது. இது அடிப்படைவாத மனநிலையில் எழுதப்பட்ட ஒன்று.

குழந்தைகளுக்கான கல்வியில் அக்கறை கொள்வோர் பல தரப்பாக உள்ளனர். அவர்களில் பலர் இவற்றைக் கண்டும் காணாமல் இருக்கின்றனர். பாத பூசை, குரு தட்சணை, மாதா பிதா குரு தெய்வம் என அடிப்படைவாதக் கருத்துருவாக்கம் அனைத்து நிலைகளிலும் நடைபெறுகிறது. சில பத்தாண்டுகளாகக் கல்வித்துறையில் ஆழமாக வேரோடியுள்ள இவற்றை எளிதில் அகற்றமுடியும் என்று தோன்றவில்லை. தனிநபர் உரிமையாக வீட்டிலிருக்க வேண்டிய மதம் கல்விப்புலத்திற்கு வரும்போது மூடநம்பிக்கையை மட்டுமின்றி வெறுப்பையும் விதைக்கிறது. வெறும் சட்டங்களும் விதிமுறைகளும் சமூக நல்லிணக்கத்தை உருவாக்கவும் வெறுப்பைப் போக்கவும் உதவாது. தமிழக அரசால் உருவாக்கப்பட்ட கல்விக்கொள்கையிலும் இவற்றிற்கான தீர்வுகளோ செயல்திட்டங்களோ இல்லை. மகாவிஷ்ணு விவகாரம் போன்றவை அவ்வப்போது தலைப்புச் செய்தியாகிப் பின்னர் மறக்கப்பட்டுவிடும். இம்மாதிரியான வேலைகள் எங்கோ ஓரிடத்தில் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கும்.

பள்ளிக்கல்வித் துறையின் செயல்பாடுகள் பெரும்பாலும் கல்விச்சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருப்பதில்லை. அதிகாரம், காழ்ப்புணர்வு, கல்வி பற்றிய துளியும் புரிதலில்லாத அதிகார வர்க்கம் எடுக்கும் ‘குளிர்ந்த முடிவுகள்’ ஆசிரியர்கள் மீதும் குழந்தைகள் மீதும் திணிக்கப்படுகின்றன. குழந்தைகள் உரிமைகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர்களின் மீது திணிக்கும் வன்முறைகள் ஏராளம். கல்வித்துறை அறிவார்ந்து செயல்பட வேண்டும் என்று கோரிக்கை வைக்க வேண்டும் என்ற நிலை உள்ளது. மாதம் இரு சனிக்கிழமைகள் வேலை நான், பொதுத்தேர்வு எழுதும் மாணவர்கள் (10, +1, +2) விடுமுறைகள் கூட இல்லாமல் தினமும் 12 மணி நேரம் சிறைக் கொட்டடி போல் அடைத்து வைக்கப்பட வேண்டும் என உயர் அதிகாரிகள் விரும்புகிறார்கள். 14.09.2024 அன்று TNPSC தேர்வுகள் இருப்பதைக்கூட அறியாமல் சனிக்கிழமை வேலைநாள் என்று அறிவிப்பது பள்ளிக் கல்வித்துறைக்கு அழகன்று. அறிவைப் பரப்பவும் அறிவு சார்ந்து சிந்திக்கவும் அறிவுப்பூர்வமாகச் செயல்படவும் பள்ளிக் கல்வித்துறை முயல் வேண்டும். அறிவுக்கும் கல்விக்கும் தொடர்பற்ற சூழலை விதைக்கக் கூடாது.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

உயர்கல்வியில் பொதுக் கல்வி இனி என்னவாகும்?

அண்மைக் காலமாக உயர்கல்வியில் மருத்துவம், பொறியியல் உள்ளிட்ட தொழில்சார் படிப்புகளுக்கு இணையாக மாணவர்கள் பொதுக்கல்வியான கலை அறிவியல் பாடங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகின்றனர். மாநிலத் தேர்வாணையப் பணிகளில் முக்கியத்துவம், அதற்கு உகந்த பாடத்திட்ட வடிவமைப்பு, பெற்றோர்களின் பொருளியல் வசதி முதலியவை பொதுக்கல்வி முறைக்கு வரவேற்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதன் காரணமாக ஏ.கிரேடு மற்றும் அதற்கு அடுத்த நிலையில் உள்ள கலை அறிவியல் கல்லூரிகளில் அடிப்படை பாடப்பிரிவுகளான தமிழ், ஆங்கிலம், வரலாறு, பொருளியல் உள்ளிட்ட படிப்புகளுக்கு மாணவர்கள் அதிக அளவில் விண்ணப்பிக்கின்றனர். என்.ஐ.ஆர். எப் தரவரிசை பட்டியலில் தொடர்ந்து முதல் பத்து இடங்களில் இடம்பிடித்து வரும் புகழ் பெற்ற சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் இந்தக் கல்வியாண்டில் இளங்கலைத் தமிழ் இலக்கியம் படிப்பதற்கு மட்டும் ஏறத்தாழ 10,000 மாணவர்கள் விண்ணப்பித்துள்ளனர். அதற்கு அடுத்ததாக ஆங்கிலம், வரலாறு, பொருளியல் பாடங்களைப் படிப்பதற்கு 10 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் விண்ணப்பித்திருப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும். மாநில அரசும் பொதுக் கல்வியை ஊக்கப்படுத்தும் நோக்கில் ஒன்றிய அளவில் கலை அறிவியல் கல்லூரிகளைத் தொடங்கி வருகிறது. உயர்கல்வியில் படிக்க வரும் மாணவர்களுக்குப் பல்வேறு திட்டங்கள் வழி உயர்கல்வி சேர்க்கை மேம்படுத்த மாநில அரசு முனைகிறது. முழு நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வு மாணவர்களுக்கும் கல்வி உதவித்தொகை வழங்கப்படுகிறது. இத்தகைய செயலாக்கப் பணிகள் தொடர்ந்து முன்னெடுத்து வந்தமையால் உயர்கல்வியில் சேர்க்கை விதமும், கிராமப்புறத்தில் அதிக அளவு பட்டம் பெறுபவர்களின் எண்ணிக்கையும் முன்பைவிடக் கூடியிருக்கிறது. எனினும், உயர்கல்வியில் கூட்டாண்மை நிறுவனங்களின் தலையீடு, சர்வதேச நிதியகத்தின் அறிவுறுத்தல் பொதுக்கல்வி முறை எதிர்காலத்தில்

இனி என்னவாகும் என்னும் அச்சம் கல்வியாளர் மத்தியில் எழுந்துள்ளது.

உயர்கல்வி என்பது மத்திய மாநில அரசுடன் தொடர்புடையது. உயர்கல்வியின் போக்குகளை மத்திய அரசு தொடர்ந்து கண்காணித்துவருகிறது. பேராசிரியர்கள் பணிக்கான தகுதி, ஊதியம், நியமனமுறை, பதவி உயர்வு உள்ளிட்ட கூறுகளில் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் வழிகாட்டுதல் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. இருப்பினும், மத்திய அரசு இத்தகு மானியக் குழுவின் தன்னாட்சி அதிகாரத்தைக் குறைத்து இந்திய உயர்கல்வி ஆணையத்தின் ஊடாக நிதி ஒதுக்கி வருகிறது. பல்கலைக்கழக மானியக் குழு பெரும்பான்மையாக அரசு கலை அறிவியல் கல்லூரிகள் மற்றும் மாநிலப் பல்கலைக்கழகங்களின் மேம்பாட்டினை நெறிப்படுத்தும் அமைப்பாகும். இத்தகு அமைப்புக்கு மத்திய அரசால் தாக்கல் செய்யப்படும் நிதிநிலை அறிக்கைல் நிதி தொடர்ந்து குறைக்கப்பட்டு வருகிறது என எதிர்கட்சிகள் குற்றம் சாட்டியுள்ளன. இதனை முதன்மை ஊடகங்களும் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன. பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவுக்குக் கடந்த பட்ஜெட்டில் ரூ.6,409 கோடி ஒதுக்கப்பட்ட நிதி, நிகழாண்டு பட்ஜெட்டில் ரூ. 2,500 கோடியாகக் (60.9 9%) குறைக்கப்பட்டுள்ளது. இதுபோன்று கடந்த ஆண்டு ஐ.ஐ.எம்- களுக்கு ரூ.608.23 கோடியிலிருந்து ரூ. 300 கோடியாக குறைக்கப்பட்ட நிதி ஒதுக்கீடு, நிகழாண்டு (2024) நிதிநிலை அறிக்கையில் ரூ.212 கோடியாக மேலும் குறைக்கப்பட்டுள்ளது. இது போல் ஐஐடி - களுக்கும் நிதி ஒதுக்கீடு குறைக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும், மத்திய பல்கலைக்கழகங்களுக்கான நிதி ஒதுக்கீடு 28% அதிகப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாக ஊடகங்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இத்தகைய போக்குத் தொடர்ந்தால் உயர்கல்வியில் பொதுக்கல்விமுறை பலவீனப்படும். பொதுக்கல்வி என்பது குடிமைக்கல்வி மற்றும் சமூக நலத்தோடு தொடர்புடையது. இக்கல்வி முறையில் இளங்கலைப் படிப்பினைத் தொடங்கி முனைவர் பட்டம் வரை பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் உண்டு.

கதந்திரமான கல்விச்சாலையாக இருந்த பொதுக்கல்வி தளம் 1990 -91 -க்குப் பிறகு பெரிய மாற்றம் கண்டது. தனியார்மயத்தை உள்ளடக்கிய புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அதன் நீட்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட உயர் கல்வியில் அந்நிய முதலீடு, புதிய கல்விக் கொள்கை இவை யாவும் பொதுக் கல்வி முறையைப் பின்னுக்குத் தள்ளி திறன் அடிப்படையான கல்விக்கு (skill based education) முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகிறது.

மாணவர்கள் மத்தியில் தலைமைத்துவம், பேராசிரியர்-மாணவர் உறவு, கிராமப்புற மாணவர்கள் எளிதில் உயர் பட்டங்களை பெற வாய்ப்பு, மாணவர்கள் மன அழுத்தம் இன்றி கல்வி கற்கும் சூழல், படைப்பாற்றல், பொது மற்றும் சமூகப் பிரச்சினையில் களத்திற்கு வருதல், ஆய்வுத் துறையில் சுதந்திரம் உள்ளிட்ட பண்புகளைப் பொதுக்கல்விமுறையில் பார்க்க முடியும். இப்படியான கலை அறிவியல் படிப்புகளைப் படித்த மாணவர்கள்தான் பின்னர் புகழ்பெற்ற மக்கள் அறிவு ஜீவிகளாகவும், தலைவர்களாகவும் உருவாகினர்.

சுதந்திரமான கல்விச்சாலையாக இருந்த பொதுக்கல்வி தளம் 1990 -91 -க்குப் பிறகு பெரிய மாற்றம் கண்டது. தனியார்மயத்தை உள்ளடக்கிய புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அதன் நீட்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட உயர் கல்வியில் அந்நிய முதலீடு, புதிய கல்விக் கொள்கை இவை யாவும் பொதுக் கல்வி முறையைப் பின்னுக்குத் தள்ளி திறன் அடிப்படையான கல்விக்கு (skill based education) முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகிறது. பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவிற்கு நிதியைக் குறைத்துவிட்டு வேலைவாய்ப்பு மற்றும் திறன் சார் கல்விக்கு நிகழாண்டு நிதி அறிக்கையில் மத்திய அரசு 1.48 லட்சம் கோடி ஒதுக்கியுள்ளது. மேலும் முதன்மையான 500 கூட்டாண்மை நிறுவனங்களுடன் உயர்கல்வியை இணைத்து வேலைவாய்ப்புச் சந்தையை உருவாக்கத் திட்டம் வகுத்துள்ளது. இதற்கு வலுச்சேர்க்கும் விதமாக சர்வதேச நிதியகம் (ஐம்.எம். எஃப்) இந்தியத் தொழிலாளர்களின் திறனை மேம்படுத்தும் வகையில் தனது கல்வி முறையை இந்தியா மறுசீரமைக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியுள்ளது. உலகின் வர்த்தக ஒருமைப்பாட்டிற்கு ஏற்ப உயர் கல்வியில் பாடத்திட்டங்கள் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளது. மேலும், 6 ஆண்டுகளில் மிகுதியான வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்கவும், தனியார் முதலீடுகளை அதிகரிக்கவும் வேண்டியிருப்பதால் இந்தியா தனது கல்வி முறையை மாற்றியமைக்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டுள்ளது. இத்தகு

முன்னெடுப்புத் தகவல் தொழில்நுட்ப தலைமுறைக்கு இன்றியமையாததுதான். மறுப்பதற்கு இல்லை. இருப்பினும் கல்வி என்பது வெறும் திறன், தொழில் முனைவோர், மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக்குப் பக்க பலமாக இருத்தல், சந்தை மூலதனத்திற்குத் தகுந்தபடி பாடங்களைத் தேர்வுசெய்தல் என்னும் நிலையைத் தாண்டி அறிவு சார் வளத்தையும், படைப்பாற்றலையும் தொடர்ந்து வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். கல்வி, பொது அறிவுஜீவிகளையும் (Public intellectual) உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். பொதுவாகப் படைப்புக்கலையை யார் கையில் வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் உலகச் சந்தையை வழிநடத்தக் கூடியவர்களாக இருந்துள்ளனர். அத்தகு படைப்புக்கலைக்கு அடித்தளம் பொதுக்கல்வி என்பதை மக்களை ஆட்சி செய்பவர்கள் உணர வேண்டும்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர், கல்வியாளர்

நன்றி அறிவிப்பு

அக்டோபர்-2024 முதல் 'காக்கைச் சிறகினிலே' இதழ் தனது 14ஆவது ஆண்டில் அடியெடுத்து வைக்கிறது. இத்தருணத்தில் இதழின் ஆசிரியர் குழு, தொடர்பாளர்கள், பங்களிப்பு செய்தோர், எழுத்தாளர்கள், அச்சகத்தார், தொழில்நுட்ப உதவியாளர்கள் மற்றும் வாசகப் பெருமக்களுக்கு எங்களது அன்பும் நன்றியும்.

-ஆசிரியர்.

சமூகப் பாதுகாப்புக் கடமையிலிருந்து தவறும் ஒன்றிய அரசு

நாட்டின் அனைத்துத் தரப்பு மக்களின் நலவாழ்வுக்காகச் செயல்பட வேண்டியது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசுகளின் கடமை. அரசியலமைப்புச் சட்டமும் அதையே உறுதிப்படுத்துகிறது. ஆனால், நடைமுறையில் மத்தியில் ஆளும் பாஜகவின் மோடி அரசு அதற்கு நேர்மாறான பாதையில் பயணிக்கிறது என்பதற்குக் கடந்த 10 ஆண்டு கால ஆட்சி நிர்வாகம் சாட்சியாக உள்ளது. ஒரு பக்கம் பெரும் தொழில் அதிபர்களுக்குத் தாராளமாக ஆயிரக்கணக்கான கோடிகள் கடன்- பின் கடன்களை தள்ளுபடி செய்தல் .. மறுபக்கம் பாமர, நடுத்தர மக்கள் மீது வரிச்சுமைகள் - மக்களுக்கான சமூக நலத்திட்டங்களின் ஒதுக்கீடு குறைப்பு- சமூகப் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதமின்மை — இதுவே மத்தியில் ஆளும் பாஜகவின் மோடி-அரசின் உண்மை முகம்.

முதியோர் நலன்களில் கைவைப்பு

ஒரு நாட்டில் முதன்மையாகச் சமூக பாதுகாப்புக் குரியவர்கள் முதியோர்கள். இந்தியாவில் மக்கள் தொகை 2021 உத்தேசக் கணக்குப்படி 138 கோடிப் பேர். அதில் முதியோர் எண்ணிக்கை உத்தேசமாக 13 கோடியே 80 லட்சம் பேர். இந்த முதியோர் நலனுக்காக 2007 ஆம் ஆண்டில் முந்தைய காங்கிரஸ் ஆட்சியால் கொண்டுவரப்பட்ட திட்டம் இந்திராகாந்தி முதியோர் ஓய்வூதியத் திட்டம். இதன்படி வறுமைக்கோட்டிற்குக் கீழ் வாழும் 80 வயதுக்கு மேற்பட்ட முதியோர்களுக்கு மாதந்தோறும் ரூ.500 வழங்கப்படுகிறது. தற்போதைய ஆட்சியில் அந்தத் தொகை உயர்த்தி வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற முதியோர்களின் கோரிக்கை புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, ரயில்வே துறையில் முந்தைய காங். ஆட்சிகளில், முதியோர் உள்ளிட்ட பிறர் அனுபவித்த சலுகைகள் பலவும் இன்றைய பாஜகவின் ஒன்றிய அரசு ரத்து செய்துள்ளதுதான் கொடுமையிலும் கொடுமையானது.

குறிப்பாக ரயில்வே துறையில், 1) முதியோர் கட்டணச் சலுகை ரத்து. 2) மகளிருக்கான கட்டணச் சலுகை ரத்து 3) புதியதாக வசதிக்கட்டணம் என்ற பெயரில் கூடுதல்

கட்டணம் வசூல். 4) விளையாட்டு வீரர்களுக்கான கட்டணச் சலுகை ரத்து 5) முன்பதிவு செய்த பயணச்சீட்டுக்களை ரத்து செய்யப்படும் பட்சத்தில் முன்பு வழங்கப்பட்டு வந்த ரீபண்ட் தொகை கடுமையாகக் குறைப்பு 6) பெரும்பான்மையான சிறப்பு ரயில்களில் லோயர் படுக்கை மற்றும் மூத்த குடிமக்கள் சலுகை கோரும் பயணிகள், முன்போல் சாதாரண முறையில் முன்பதிவு செய்ய இயலாது. மாறாக, தற்போது தக்கல் முறையில் அதிகம் கட்டணம் அதுவும் பிரிமீயம் மூலம் அதிகக் கட்டணம் செலுத்தித்தான் முன்பதிவு செய்ய முடியும். இது தவிர சாதாரண பாமர மக்கள் அதிகம் பயன்படுத்தும் பாசஞ்சர் ரயில்கள் பலவும் ரத்து. மேலும் கோவிட் தொற்று காரணமாக ரத்துசெய்யப்பட்ட பல எக்ஸ்பிரஸ்கள் தொடர்ந்து இயக்கப்படாத கொடுமை. இந்த லட்சணத்தில் பாமரருக்கு எட்டாத கட்டணத்தில் வந்தே பாரத் ரயிலாம். இந்தக் கொடுமை போதாது என, மக்களிடமிருந்து மேலும் வழி திறந்துவிடும் வகையில், ரயில்வேயில் தனியாருக்கு அனுமதி அளிக்கும் மோடி அரசு.

விவசாயிகளுக்குத் துரோகமிழைக்கும் கொடுமை

தேசிய புள்ளிவிவர அமைப்பு அளித்த புள்ளிவிவரப்படி, இந்தியாவில் உத்தேசமாக 10 கோடி விவசாயிகளும், 14 கோடியே 50 லட்சம் விவசாயத் தொழிலாளர்களும் உள்ளனர். விவசாயிகளின் வருமானம் 2023 இல் இரு மடங்காக உயர்த்துவோம் என மோடி அரசு கூறியது. 2024 இல் உள்ள நாம், விவசாயிகளுக்கு என்ன நிகழ்ந்துள்ளது என்பதற்கு நேரடி சாட்சியமாக உள்ளோம். ஆம் விவசாயிகளின் வருமானத்தை உயர்த்துவது இருக்கட்டும். விவசாயிகளின் வாழ்வுக்கு உத்தரவாதம் உண்டா? அது அறவே இல்லை என்பதே உண்மை. தேசிய குற்ற ஆவணக் காப்பகம் கொடுத்த புள்ளிவிவரப்படி, 2022 ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 11,290 விவசாயிகள் தற்கொலைக்கு ஆளாகி உள்ளனர். 2023 ஆம் ஆண்டில் மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் தற்கொலையான விவசாயிகள் எண்ணிக்கை 2,366. ஒரு மாநிலத்தில் மட்டும் இந்த எண்ணிக்கை. உண்மையில் நாடுமுழுக்க

தற்கொலை செய்து கொண்ட விவசாயிகள் எண்ணிக்கை 20,000க்கும் அதிகம் என்பது உண்மை. அது மட்டுமன்று, விவசாயிகளின் வாழ்க்கையை வேட்டு வைக்கக்கூடிய 3 வேளாண்மைச் சட்டங்களைக் கொண்டு வந்தது மோடி அரசு. ஓராண்டிற்கு மேல் எழுச்சியுடன் நடைபெற்ற விவசாயிகளின் வீரஞ்செறிந்த போராடத்தில் விவசாயிகளின் உயிர்ப்பலிகளுக்குப் பின்தான் மோடியாரால் அந்த அபாயகரமான சட்டங்களை திரும்பப் பெறப்பட்டன. விவசாய விளைபொருள்களுக்குக் குறைந்தபட்ச கொள்முதல் உத்தரவாதம் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற விவசாயின் வாழ்வாதாரக் கோரிக்கைக்கு ஒன்றிய பாஜக அரசின் பதில் என்ன தெரியுமா. உச்ச நீதிமன்றத்தில் மத்திய அரசு கடந்த 2015 பிப்ரவரி 6 அன்று தாக்கல் செய்த பதில் மனு ஒன்றில், “சந்தை கடுமையாகப் பாதிக்கப்படும் என்பதால் விவசாயிகளிடமிருந்து விளைபொருள்களை உற்பத்தி செலவுடன் கூடுதலாக 50 சதவீத ஆதரவு தொகை வைத்து வாங்க முடியாது ” எனத் தெரிவித்துள்ளது.

விவசாயத் தொழிலாளர்களது வாழ்வாதாரம் அந்தரத்தில்...

நாட்டின் மக்கள்தொகையில் ஏறத்தாழ 10 விழுக்காடு எண்ணிக்கை அதாவது 14 கோடி 80 லட்சம் பேர் கொண்ட விவசாயத் தொழிலாளர் திரளாகும். போதிய வாழ்வாதாரம் இன்றி 2014-2022 காலத்தில் மட்டும் 1,00,474 விவசாயத் தொழிலாளர்கள் தற்கொலை செய்துகொண்டுள்ளனர் என்ற அதிர்ச்சியான தகவலைத் தேசிய குற்ற ஆவணக் காப்பகம் அறிக்கை மூலம் அறியும்போது “விரைவில் இந்தியா 3 வது வல்லரசு ஆகும்” என்ற ஆட்சியாளர்களின் சொல்லாடல் நெஞ்சில் ஈட்டியாய்ச்சுகிறது. குறைந்தபட்சம் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு நம்பிக்கை அளிக்கும் திட்டம் “மகாத்மா காந்தி தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்பு உத்தரவாதத் திட்டம். பிரதமர் மன்மோகன் சிங் ஆட்சியால் 2006 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட இந்தத் திட்டத்திற்கு தற்போதைய மோடி அரசு ஒதுக்கீடு செய்யும் தொகை ஆண்டுக்காண்டு குறைந்துகொண்டே வருகிறது. 2021-22 ஆண்டில் இந்தத் திட்டத்திற்கு ஒதுக்கிய தொகை ரூ.98,475 கோடி. ஆனால், 2023-24 இல் ரூ.56,105 கோடி ஒதுக்கீடு எனக் குறைக்கப்பட்டது. எதிர்க்கட்சிகளின் கடுமையான போராட்டத்தாலும் விவசாயத் தொழிலாளர் போராட்டத்தாலும் 2024-25 ஆண்டில் ரூ.86,000 கோடி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இது 2021-22 இல் ஒதுக்கீடு

செய்யப்பட்ட தொகையைவிடக் குறைவு. பணவீக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டால் கூட ரூ.1 லட்சம் கோடிக்கு மேல் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட வேண்டும். விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்தபட்ட கூலி-ஊதியம் நிர்ணயம் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை உதாசீனப்படுத்தி வருகிறது மோடி அரசு. ஆக, விவசாயத் தொழிலாளர் வாழ்வாதாரத்திற்கு வகை செய்யாமல், ஆண்டுதோறும் இந்தத் திட்டத்திற்கு ஒதுக்கீடு செய்யும் தொகையைக் குறைத்துக்கொண்டே வருகிறது மோடி அரசு.

தொழிலாளர் விரோத நடவடிக்கைகள்

நாட்டின் மொத்த மக்கள்தொகையில் 35 கோடிக்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் உள்ளனர். இவர்களுக்கான பணிப் பாதுகாப்பு, குறைந்தபட்ட ஊதியச் சட்டம் உள்ளிட்டுப் பல்லாண்டுகளாகப் போராடிப் பெற்ற உரிமைகள் நீர்த்துப் போகும் வகையில் ஒன்றிய அரசு செயல்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, கோவிட் காலத்தில் ஒட்டுமொத்த எதிர்க்கட்சிகள் நாடாளுமன்ற அவையைப் புறக்கணித்த சமயத்தில், 3 தொழிலாளர் சட்டங்கள் புதியதாக மோடி அரசால் யதேச்சாதிகாரமான முறையில் நிறைவேற்றப்பட்டன. இந்த 3 சட்டங்களும், ஏற்கெனவே தொழிலாளர்களுக்கு இருந்த உரிமைகளை தட்டிப்பறிப்பதோடு பணிப் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதம் இல்லாமல் செய்துவிடுகிறது. இன்றுவரை அந்த 3 தொழிலாளர் விரோதச் சட்டத் தொகுப்பினைத் திரும்பப்பெற வேண்டுமென அனைத்துத் தொழிற்சங்கங்களும் போராடி வருகின்றன. குறிப்பாக, ஒப்பந்த அடிப்படையில் பணி நியமனம்செய்வது என்பது தொழிலாளர்களுக்கு மிகக் குறைந்த ஊதியம் அளித்து ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பின் அவர்களைப் பணியிலிருந்து நீக்குவது. இதன் விளைவாகத் தமிழக அரசு உள்ளிட்டு ஒன்றிய அரசைப் பின்பற்றி, அவுட்சோர்சிங் என்கிற தனியார்மய கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்த முயன்றுவருகின்றன.

பணமதிப்பு நீக்க நடவடிக்கை, ஜிஎஸ்டி வரி விதிப்பு இவற்றின் தாக்குதல்களால் தாக்குப்பிடிக்காமல் இந்தியர் முழுமைக்கும் பல லட்சக்கணக்கான சிறு, குறு, நடுத்தர தொழில் நிறுவனங்கள் மூடப்பட்டன. விளைவாகக் கோடிக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு வேலை இழப்பு ஏற்பட்டது. ஆண்டு ஒன்றிற்கு 2 கோடி பேருக்கு வேலை வாய்ப்பு தருவோம் என வாய்ச்சவடால் பேசியது ஒன்றிய அரசு. ஆனால்,

யதார்த்தத்தில் கோடிக்கணக்கான இளைஞர்கள் வேலை தேடுபவர்களாக உள்ளனர். வேலைவாய்ப்பு மற்றும் வேலையின்மை குறித்து ஆய்வு அறிக்கை ஒன்றைப் பிரபல ஆங்கில நாளேடு 'டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா' கடந்த ஜூலை 20 அன்று வெளியிட்டுள்ளது. இதன்படி, இந்தியாவில் 2024 ஜனவரி-மார்ச் கால கட்டத்தில் மொத்த இந்தியர்களில் 6.7 சதவீதம் பேர் வேலையில்லாமல் இருக்கின்றனர். அதாவது 8. கோடியே 71 லட்சம் பேர் வேலையில்லாமல் உள்ளதாக அந்த அறிக்கை தெரிவிக்கிறது.

முன்மாதிரி மாநிலம் என பாஜகவினரால் தம்பட்டம் அடிக்கப்படும் குஜராத்தில் வேலையின்மை எவ்வளவு கடுமையாக உள்ளது என்பதற்கு ஒரு நிகழ்வைப் பார்ப்போம். பாருசில் உள்ள லார்ட்ஸ் பிளாசா ஹோட்டலில் 10 காலிப் பணியிடங்கள் இருப்பதாகவும், வேலைக்கு வர விருப்பமுள்ளவர்கள் நேரில் வர வேண்டும் என்றும் நிர்வாகம் ஒரு விளம்பரம் செய்திருந்தது. இந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்த இளைஞர்கள் 1800 க்கும் மேற்பட்டோர் அந்த ஹோட்டல் முன்பு குவிந்துவிட்டனர். கூட்டம் கட்டுக் கடங்காமல் சென்ற நிலையில் ஓட்டலின் முன் இருந்த தடுப்புக் கம்பி உடைந்து விழுந்துள்ளது. இதில் இளைஞர்கள் பலர் காயமடைந்துள்ளனர்.

குஜராத் சட்டப் பேரவையில் காங். உறுப்பினருக்குப் பதிலளித்து பேசிய குஜராத் மாநிலத் தொழில்துறை அமைச்சர் பல்வந்த சிந் பேசுகையில் குஜராத்தில் உள்ள 29 மாவட்டங்களில் (இரண்டு லட்சத்து 38 ஆயிரத்து 978 பட்டாரிகள் வேலைக்காகப் பதிவுசெய்துள்ளனர். இவர்களில் கடந்த 2 ஆண்டுகளில் வெறும் 32 இளைஞர்களுக்கு மட்டுமே* அரசு வேலை வழங்கியுள்ளது" என்று கூறியுள்ளார். (தினமணி 25.2.2024) கோடிகளில் வேலைவாய்ப்பு வழங்குவோம் என்றவர்கள் அதுகுறித்து வெள்ளை அறிக்கை வெளியிடுவார்களா? வெளியிட்டால் அவர்களது வெற்றுப்பேச்சு அம்பலமாகிவிடுமல்லவா? எனவே வெளியிட மாட்டார்கள்.

அரசுப் பணியாளர்களின் புதிய ஓய்வூதியத் திட்டம்

ஓய்வு பெறும் அரசுப் பணியாளர்களுக்கு சமூகப் பாதுகாப்பு அளித்துவந்த பழைய ஓய்வூதியத் திட்டம் நடைமுறைப்படுத்துவதற்குப் பதிலாகத் தற்போது ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது.

ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தின்கீழ் அரசு ஊழியர்களிடமிருந்து இதுவரை அவர்களின் ஊதியத்தில் மாதந்தோறும் 10 விழுக்காடு பிடித்தம்

செய்யப்பட்டு வந்த தொகையுடன், இனி அரசாங்கம் 'இப்போது' அளித்திடும் 14 விழுக்காட்டுத் தொகைக்குப் பதிலாக 18.5 விழுக்காடு தொகை அளித்திடும். புதிய ஓய்வூதியத் திட்டத்திலாவது அரசு ஊழியரிடம் பிடித்தம் செய்து வைக்கப் பட்டுள்ள தொகையில் 60 விழுக்காட்டை அவர் பெற்றுக்கொள்வார். மீதம் உள்ள 40 விழுக்காடு தொகை முதலீடு செய்யப்பட்டு அதிலிருந்து அவருக்கு ஓய்வூதியம் அளிக்கப்படும். ஆனால், இப்போது கொண்டு வரப்படும் ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தின்கீழ் பிடித்தம் செய்யப்பட்ட தொகை எதுவும் அரசு ஊழியருக்கு வழங்கப்படாது. முழுத் தொகையையும் அரசாங்கமே எடுத்துக் கொள்ளும். இதற்குப் பதிலாக அரசு ஊழியர் பெற்று வந்த ஊதியத்தில் 10 விழுக்காடு ஊதியம், அதாவது அடிப்படைச் சம்பளம் + அகவிலைப் படி, ஒவ்வோர் ஆறு மாத பணிக்காலத்திற்கும் கணக்கிட்டு அளிக்கப்படும். ஒருவர் 25 ஆண்டுகள் பணி நிறைவு செய்திருந்தால் அவர் 5 மாத ஊதியங்களைப் பெறுவார். பத்து ஆண்டுகள் பணிசெய்திருந்தாரானால் அவர் 2 மாத ஊதியத்தைப் பணிக்கொடை (Gratuity)-யுடன் கூடுதலாகப் பெறுவார்.

பாதிப்பு வழக்கம்போல ஊழியர்களுக்கே!

2025 ஏப்ரல் 1 முதல் அமலுக்கு வரும் ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தின்கீழ், 25 ஆண்டுகள் பணிமுடித்து 60 வயது நிரம்பி, இயல்பான முறையில் ஓய்வுபெறும் ஊழியர் தான் கடைசியாக வாங்கிய 12 மாத அடிப்படை ஊதியத்தின் சராசரியில் 50 விழுக்காடு ஓய்வூதியமாகப் பெறுவார். அதற்கு முன் ஓய்வு பெறுவோருக்கு இத்திட்டம்பொருந்தாது. பழைய ஓய்வூதியத் திட்டத்தின் கீழ் பத்தாண்டு பணி முடித்தவர்களே தாங்கள் வாங்கிய கடைசி ஊதியத்தில் 50 விழுக்காடு ஊதியத்தை ஓய்வூதியமாகப் பெறுவார்கள். 20 ஆண்டுகள் பணிமுடித்து விருப்ப ஓய்வு பெறுவோருக்கும் 50 விழுக்காடு ஓய்வூதியம் உண்டு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தில் 25 ஆண்டுகளுக்குக் குறைவாகப் பணி புரிந்தோருக்கு குறைந்த ஓய்வூதியம் கிடைக்கும். 20 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்த ஊழியர் அவர் வாங்கிய கடைசி 12 மாத அடிப்படை ஊதியத்தின் சராசரியில் 40 விழுக்காடு, ஓய்வூதியமாகப் பெறுவார். பத்தாண்டு பணி முடித்தவர் 20 விழுக்காடு மட்டுமே பெறுவார். விகிதாசார ஓய்வூதியத்தின்படி, 10 ஆண்டுகள் முதல் 25 ஆண்டுகள் வரை பணிபுரிந்தோருக்கு

அவர்களின் பணி விகிதாசாரத்திற்கேற்ப ஓய்வூதியம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

பழைய ஓய்வூதியத்திட்டத்தில் குறைந்தபட்ச ஓய்வூதியம் 9,000 ரூபாய் + அக விலைப்படி (1.4.2025 அன்று இது 57 % கணக்கிட்டு 5,130 ரூபாய் வரும்) சேர்க்கப்பட்டு, 1.4.2025 அன்று குறைந்தபட்ச ஓய்வூதியம் 14 ஆயிரத்து 130 ரூபாயாக இருக்கும். எனவே, இப்போது இவர்கள் முன்மொழிந்திருக்கிற 10 ஆயிரம் ரூபாய் ஓய்வூதியம் என்பது பழைய ஓய்வூதியத்திட்டத்தின் பாதிதான். பத்தாண்டுகளுக்குக் குறைவாகப் பணிபுரிந்தோர் வயது முதிர்ந்து ஓய்வு பெற்றால் அவர்களுக்கு எவ்வித ஓய்வூதியமும் கிடையாது.

குடும்ப ஓய்வூதியத்திலும் கை வைத்த மோடி அரசு

ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தின் கீழ், குடும்ப ஓய்வூதியம் என்பது ஓய்வூதியத்தில் 60 சதவிகிதம். அதாவது 50 சதவிகிதத்தில் 60 சதவிகிதம். இதன் பொருள், ஓய்வூதியர் வயது முதிர்ந்து (at the time of superannuation) 25 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து ஓய்வுபெற்று அவர் கடைசியாக வாங்கும் ஊதியத்தில் 30 சதவிகிதம், குறைந்தபட்ச ஓய்வூதியம் 10 ஆயிரம் ரூபாய் என்பது முழுமையாகப் பணி செய்து ஓய்வு பெற்றவர்கள் (superannuation) பெறுவது. இது குடும்ப ஓய்வூதியத்திற்குக் கிடையாது. பழைய ஓய்வூதியத்திட்டத்தின்கீழ் குடும்ப ஓய்வூதியமானது, ஓய்வூதியர் கடைசியாக வாங்கிய ஊதியத்தில் 50 சதவிகிதம் வழங்கப்படும். அதுவும், ஓய்வூதியர் ஓய்வு பெற்று ஏழு ஆண்டுகளுக்குள் இறந்தால் அல்லது 67 வயதுக்கு முன் இறந்தால் இந்தத் தொகை உண்டு. அதன்பின்னர் இறந்தால் கடைசியாக வாங்கிய ஊதியத்தில் 30 சதவிகிதம் குடும்ப ஓய்வூதியம் உண்டு. குறைந்தபட்ச ஓய்வூதியம் 14 ஆயிரத்து 130 ரூபாயாக இருக்கும். ஆனால் ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தில் குடும்ப ஓய்வூதியம் வெறும் 6 ஆயிரம் ரூபாய் மட்டுமேயாகும். நுகர்வோர் விலைவாசிக் குறியீட்டெண் அடிப்படையில் ஓய்வூதியருக்கும் அகவிலைப்படி கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

அகவிலைப்படி உயர்வு இருக்காது?

இதன்படி பழைய ஓய்வூதியத் திட்டத்தின்கீழ் ஓய்வூதியருக்கு 80 வயதானால், கூடுதலாக 20 சதவிகிதம், 85 வயதானால் 30 சதவிகிதம், 90 வயதானால் 40 சதவிகிதம், 95 வயதானால் 50 சதவிகிதம் மற்றும் 100 வயதானால் 100 சதவிகிதம் ஓய்வூதியம் உண்டு. அதற்கான அகவிலைப்படியும் உண்டு. ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தில்

இவ்வாறு கூடுதல் ஓய்வூதியம் இல்லை. சம்பளக்குழு அமைக்கப்பட்டு ஊதியம் திருத்தப்படும் போதெல்லாம் ஓய்வூதியம் / குடும்ப ஓய்வூதியம் / குறைந்தபட்ச ஓய்வூதியமும் திருத்தப்பட்டு அமல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தில், அவ்வாறு அமல்படுத்தப்படும் என்ற உறுதிமொழி எதுவும் இல்லை. ஓய்வூதியத்தைத் தொகுத்துப் பெறுதல் (Communion of Pension), அதாவது ஓய்வூதியத்தில் 40 சதவிகிதத்தை முன்னதாகவே பணமாகப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் பழைய ஓய்வூதியத் திட்டத்தில் இருக்கும் நடைமுறை. தற்போதைய ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தில் அதுவும் கிடையாது.

பழைய ஓய்வூதியத் திட்டமே தேவை!

இவ்வாறு எண்ணற்ற குறைபாடுகள் ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தில் காணப்படுகின்றன. ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தின் அறிவிக்கை அதிகாரப்பூர்வமாக வெளியாகும்போதுதான் அவற்றின் முழு விவரங்களும் வெளிச்சத்திற்கு வரும். எனவே, பாதிப்பு தரும் ஒருங்கிணைந்த ஓய்வூதியத் திட்டத்தைக் கைவிட்டு, பழைய ஓய்வூதியத் திட்டத்தையே மீண்டும் நடைமுறைப்படுத்த ஒன்றிய அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும் என்பதே அரசுப் பணியாளர்களது கோரிக்கை.

கார்ப்பரேட் நலனுக்காக இயங்கும் மோடி அரசு

பொதுமக்கள் வங்கி சேமிப்புத் தொகைகளுக்கு வட்டி குறைப்பு-சமூக பாதுகாப்புத் துறைகளான கல்வி-மருத்துவம் பட்ஜெட் நிதி குறைப்பு ஓய்வூதியம் குறைப்பு என அனைத்து வகையிலும் மக்களுக்கு விரோதமாக செயல்படும் ஒன்றிய அரசு, கார்ப்பரேட் நலனுக்காகவே இயங்கி வருகிறது. அண்மையில் அகிலஇந்திய வங்கி ஊழியர் சங்கம் வெளியிட்ட அறிக்கையின் படி, 10 நிறுவனங்கள் 62 ஆயிரம் கோடி கடன் செலுத்த வேண்டிய நிலையில், அதானி குழுமம் வெறும் ரூ.16000 கோடி மட்டும் செலுத்தி அந்த 10 நிறுவனங்களை வாங்கி உள்ளது. இதன் மூலம் 74 சதவீத கடன்களை மோடி அரசு தள்ளுபடி செய்துள்ளது. இதனால் வங்கிகளுக்கு ஏற்படும் சுமையை பொதுமக்கள் தலையில் சுமத்தியுள்ளது மோடி அரசு. இதன்மூலம் ஒட்டுண்ணி கார்ப்பரேட் நலனுக்காகதான் மோடி அரசு என்பது நிரூபணம் ஆகிவருகிறது.

கட்டுரையாளர்: சமூகச் செயற்பாட்டாளர்

அதிகாரத்தில் பங்கு.. உரையாடத் தயாரா?

விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சியின் இரண்டு நகர்வுகள் தமிழ்நாட்டு அரசியலில் பேசு பொருளாக மாறியுள்ளன. மது, போதைப் பொருள் ஒழிப்பு மாநாட்டுக்கு பாட்டாளி மக்கள் கட்சி, பாஜக அல்லாத கட்சிகளுக்கு அழைப்பு விடுத்தது ஒரு சர்ச்சையை ஏற்படுத்தி உள்ளது. மது ஒழிப்பு தமிழ் சமூகத்தின் பொதுவான பிரச்சனை என்பதால் அதிமுகவும் இந்த மாநாட்டில் பங்கேற்கலாம் என்றார் கட்சியின் தலைவர் திருமாவளவன். இந்த முயற்சி கூட்டணி மாற்றத்திற்கான சமிக்ஞை என்ற வியாக்கியானம் வந்தது. அதிமுகவுக்கான அழைப்பை கூட்டணியுடன் சேர்த்து முடிச்சு போடுவது தவறு என்று திருமாவளவன் உடனே விளக்கியுள்ளார். கள்ளக்குறிச்சி அருகே கல்வராயன் மலைப்பகுதியில் கருணாபுரத்தில் நடந்த கள்ளச்சாராய சாவுகள் மற்றும் போதைப் பொருள் நடமாட்டம் ஆகியவையே இந்த மாநாட்டுக்கு உந்துதலாக இருந்துள்ளன. அரசியலில் இருப்பைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள மக்களின் பிரச்சினைகளை முன் வைத்து உரையாடலை நடத்துவது, கோரிக்கைகளை முன் வைப்பது, போராடுவது என்பது ஒரு நடைமுறை. வெவ்வேறு ஜனநாயக மாநாடு மூலம் முன்பு விசிக பெரிய கூட்டத்தைக் கூட்டிக் காட்டியது. இது போன்ற மாநாட்டு நடவடிக்கைகள் சித்தாந்தப் பிரச்சனை மட்டுமல்ல; பேரம் பேசும் வலிமையை உயர்த்தும் நடவடிக்கையும் ஆகும். மது ஒழிப்பு மாநாடு என்று சொல்லும் போது மக்கள் நலனில் அக்கறையுள்ள எந்தக் கட்சியும் இந்த முயற்சியை ஒதுக்கித் தள்ளி விட முடியாது. அதனால் அந்த மாநாட்டுக்குத் திமுக அதன் பிரதிநிதிகளை அனுப்பும் என்று சொல்லி உள்ளது. இந்த முடிவை முதல்வர் மு. க. ஸ்டாலின் திருமாவளவனைச் சந்தித்தபோது நேரடியாகச் சொன்னார். அதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்புதான் ஆட்சியிலும் பங்கு; அதிகாரத்தில் பங்கு என்ற கருத்தை திருமாவளவன் முன்வைத்திருந்தார். இந்தக் கருத்து குறித்தும் ஸ்டாலினுடன் பேசினீர்களா என்று கேட்டபோது அது குறித்து பேசவில்லை என்று திருமாவளவன்

சொல்லிவிட்டார். 'இது எங்களின் பொதுவான லட்சியம். எப்போது அதிகாரத்தில் பங்கு கோரிக்கைக்கு அழுத்தம் கொடுக்க வேண்டுமோ அப்போது கொடுத்துக் கொள்ளலாம்' என்றும் சொன்னார்.

'1999 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் அரசியலில் ஈடுபட வேண்டுமென்று தமிழ் மாநில காங்கிரஸ் நடத்தி வந்தபோது ஜி கே மூப்பனார் என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டார். அப்போது முதல் அதிகாரத்தில் பங்கு என்ற கருத்தைச் சொல்லி வருகிறேன். எளிய மக்களுக்கும் அதிகாரம்.. கடைசி மனிதனுக்கும் அதிகாரம் என்று திருமாவளவன் சொல்வது ஜனநாயகத்தின் உயரிய நோக்கங்களில் ஒன்று. அதனால் அதிகாரத்தில் பங்கு கேட்பதில் தவறே இல்லை.' என்றார்.

எட்டாத தருணங்கள்..

கூட்டணிக் கட்சிகளின் ஆதரவோடு ஆட்சியைப் பிடிக்கும் கட்சிகள் பொதுவாக அதிகாரத்தில் பங்கு தர முன்வரவில்லை. தமிழ்நாட்டில் இவ்வாறு கூட்டணி ஆட்சி ஏற்படுவதற்கான தருணங்கள் பல ஏற்பட்டன. சுதந்திரம் பெற்ற பின்பு முதல் பொதுத் தேர்தல் 1952 இல் நடந்தது. சென்னை ராஜதானியில் சட்டசபைக்கு நடந்த தேர்தலில் 375 இடங்களில் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு 152 இடங்கள்தான் கிடைத்தன. சுயேச்சைகள். மற்றும் சில கட்சிகளுக்கு பதவி ஆசை காட்டி காங்கிரஸில் அக்கட்சிகளை ஐக்கியமாகச் செய்து விட்டார்கள். மாணிக்கவேல் நாயக்கர் நடத்திய காமன்வீல் கட்சியும் எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி நடத்திய தமிழ்நாடு உழைப்பாளர் கட்சியும் காங்கிரசுக்குள் இழுக்கப்பட்டன. முறைப்படி இந்தக் கட்சிகளைத் தனியாக செயல்பட விட்டு கூட்டணி ஆட்சி அப்போது ஏற்படுத்திருக்கலாம். அது நடக்கவில்லை.

யார் முதல்வர்?

1967 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் எட்டுக் கட்சி கூட்டணியை திமுக நிறுவனர் அறிஞர் அண்ணா உருவாக்கினார். ராஜாஜியின் சுதந்திரக் கட்சி போன்ற கட்சிகள் அதிகாரத்தில் பங்கு, கூட்டணி

தலித் கட்சி என்ற நிலையிலிருந்து பொதுக் கட்சியாக உருவாக ஒரு பக்கம் விசிக முயற்சி செய்கிறது. ஆனால் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இன்னும் சாதி அடிப்படை என்ற கருத்து வலுவாகவே உள்ளது. அதனால் விசிக ஒரு பொதுக் கட்சியாக உருவெடுக்க பெரிதும் சிரமப்பட்டு வருகிறது. அதோடு தனித்துப் போட்டியிட்டு வாக்கு சதவீதத்தை நிரூபிக்காத வரையில் அதிகாரத்தில் பங்கு.. அதாவது எவ்வளவு பங்கு என்பது பற்றி பேசுவது எப்படி?

ஆட்சி என்ற கோரிக்கையை முன் வைக்கவில்லை. அண்ணா கூட ஆட்சியைப் பிடித்து விட முடியும் என்ற முழு நம்பிக்கை இல்லாதவராக இருந்ததால் அவர் தென்சென்னை மக்களவைத் தொகுதியில் போட்டியிட்டு வென்றார். பின்னர் எம்எல்சி ஆகித்தான் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றார். ஆகச் சிறந்த ஜனநாயகவாதி அண்ணா. அவர் ஒரு வேளை அதிகாரத்தில் பங்கு என்ற கோரிக்கை வைத்திருந்தால் அவர் சம்மதித்திருப்பார். இதன்பின் 1980 எம்ஜிஆர் ஆட்சி கலைக்கப்பட்ட பிறகு 234 இடங்களில் காங்கிரசும் திமுகவும் சரிபாதி இடங்களில் போட்டியிட்டன. அந்தத் தேர்தலில் அந்தக் கூட்டணி வெற்றி பெற்றிருந்தால் அப்போது வேறு வழியின்றி கூட்டணி ஆட்சி ஏற்பட்டிருக்கும். இறுதி வரை யார் முதல்வர் என்ற அறிவிப்பு வெளியாகாமல் இருந்தது. இறுதியில் கலைஞர் கருணாநிதி தான் முதல்வர் என்று இந்திரா காந்தி அறிவித்தார். ஆனால் எம்ஜிஆர் ஆட்சியை பிடித்து விட்டார்.

இதேபோல் 2006 இல் அதிக இடங்களை கூட்டணிக் கட்சிகளுக்கு விட்டுக்கொடுத்ததால் திமுகவுக்கு பெரும்பான்மைக்கான 118 இடங்கள் கிடைக்கவில்லை. 96 இடங்களில்தான் வெற்றி பெற்றது. 34 இடங்களில் வென்ற காங்கிரஸ் 18 இடங்களில் வென்ற பாட்டாளி மக்கள் கட்சி 9 இடங்களில் வெற்றி பெற்ற மார்க்சிஸ்ட் கட்சி ஆகியவற்றின் ஆதரவில் கலைஞர் ஆட்சி நடந்தது. அந்த ஆட்சியை மைனாரிட்டி ஆட்சி என்று அதிமுக விமர்சனம் செய்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் யாரும் ஆட்சியில் பங்கு என்ற கோரிக்கையை வைக்கவில்லை. மத்தியில் திமுகவின் ஆதரவு தேவை என்பதால் காங்கிரஸ் விட்டுக் கொடுத்து விட்டது.

கூட்டணி முழக்கம்

2016-ல் கூட்டணி ஆட்சி முழக்கத்தோடு வந்த விஜயகாந்த், வைகோ, திருமாவளவன் இடதுசாரிகள் இணைந்த கூட்டணிக்கு மிகச் சொற்ப ஆதரவே கிடைத்தது.

2011ல் ஒரு பக்கம் வருமான வரித்துறை விசாரணை ஒரு பக்கம், சீட்பகர்வு பேச்சுவார்த்தை

நடத்திய காங்கிரஸ் கட்சி 63 இடங்களைப் பெற்றது. 1980 மட்டுமின்றி 2011 தேர்தலிலும் காங்கிரசுக்கு கூடுதல் இடங்களை திமுக ஒதுக்கிய ரகசியம் என்ன?

அதிகாரத்தில் பங்கு என்பது போல் அதிக சீட் என்பதும் சில சமயங்களில் பிரச்சினை ஆகி விடுகிறது. 2011 தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சி ஐந்து இடங்களில் தான் வென்றது. அதேபோல் 2016 இல் 41 ல் போட்டியிட்டு காங்கிரஸ் எட்டு இடங்களில் தான் வென்றது. வெற்றி பெறும் சதவீத அளவை (striking rate) காரணம் காட்டி உங்களுக்கு அதிக இடங்கள் கொடுத்தால் எதிரணியினர் உங்களை எளிதில் வீழ்த்தி விடுவார்கள். அது கூட்டணியின் ஒட்டுமொத்த வெற்றியை பதம் பார்த்து விடும் என்று சொல்லி பெரிய கட்சிகள் இடம் கொடுக்காமல் தட்டிக் கழிக்கும் வாய்ப்புள்ளது.

2021ல் விடுதலைச் சிறுத்தை கட்சிக்கு ஆறு சட்டசபை இடங்கள் மட்டுமே தரப்பட்டது. வருகிற தேர்தலில் திமுகவுடன் கூட்டணி என்றால் அதிக இடங்கள் வாங்குவதற்கு விசிக இப்போது காய்களை நகர்த்தத் துவங்கி உள்ளது. 2014 மக்களவைத் தேர்தலின் போது மூன்றாவது தொகுதியாக ஒரு பொதுத் தொகுதி தர வேண்டும் என்று விசிக வலியுறுத்திப் பார்த்தது. ஆனால் கிடைக்கவில்லை. தேர்தலில் சிறிய கட்சிகளை பார்த்து எங்களுடன் கூட்டணி சேரா விட்டால் உங்களுக்கு ஒரு எம்எல்ஏ, எம் பி கூட கிடைக்காது என்று திமுக, அதிமுக போன்ற கட்சிகள் பேசுவதும் எங்கள் கூட்டணி மூலம் தான் நீங்களே ஆட்சியைப் பிடித்தீர்கள் என்று சிறிய கட்சிகள் பேசுவதும் அவ்வப்போது நடக்கின்றன. கொள்கை அடிப்படையில் ஒன்று பட்ட கட்சிகள் என்றால் ஆட்சியில் பங்கு என்ற முடிவு சரியாக இருக்கும். ஆனால் இடதுசாரிகள் போன்ற கட்சிகள், ஆட்சியமைக்கும் கட்சி தங்கள் கொள்கைக்கு மாறாக முடிவு எடுக்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதனால் நாங்கள் அதிகாரத்தில் பங்கு கேட்க மாட்டோம் என்று விலகுகின்ற நிலைமையும் இருக்கிறது. மேற்குவங்கத்தில் இடது முன்னணி கூட்டணி ஆட்சி வெற்றிகரமாக 30 ஆண்டுகளுக்கு

நாடு விடுதலை அடைந்தபோது அரசியல் ஜனநாயகம் ஏற்பட்டால் மட்டும் போதாது. சமூக ஜனநாயகமும் ஏற்பட வேண்டும் என்று சட்ட மேதை அம்பேத்கர் சொன்னார். அவர் சொல்லி 75 ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. இதேபோல் தமிழ்நாட்டில் நீதிபதி ராஜமன்னார் கமிட்டி பரிந்துரையின் அடிப்படையில் 1974ஆம் ஆண்டு மாநில சுயாட்சி தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அது நிறைவேறி 50 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. ஆனால் இன்று மாநிலங்களின் இருப்பு கேள்விக்குறியாகி வருகிறது. எதிர்பாராத வகையில் ஐம்மு காஷ்மீர் பிரிப்பு போன்றவை நடக்கின்றன. சட்டங்கள் மூலம் அதிகாரங்களை பறிக்கிறார்கள். வரிப் பங்கீட்டில் துணிந்து அநீதி இழைக்கிறார்கள். கூட்டாட்சி மாண்புகள் சிதைக்கப்படுகின்றன. இந்நிலையில்தான் மாநிலத்துக்குள் ஆட்சி அதிகாரத்தில் பங்கீடு குரலும் எழுப்பப்படுகிறது.

மேலாகச் செயல்பட்டது கேரளாவில் இடது ஜனநாயக முன்னணி வெற்றிகரமாகச் செயல்படுகிறது. ஒரு எம்.எல்.ஏ மட்டும் உள்ள கட்சிக்குக் கூட மந்திரி பதவி கிடைக்கிறது.

தற்போது தமிழ்நாட்டில் அதிகாரத்தில் பங்கு என்பது எட்டாக் கனிதான். ஆனால் அதற்கான உரையாடலைத் தொடங்காமல் இருக்க முடியாது. அதிகாரத்தில் பங்கு என்று பொதுவாக விசிக குரல் எழுப்பும் சூழலில் ஒருவேளை திமுக அணியை விட்டு சிறுத்தைகள் கட்சி அதிக முக பக்கம் வந்தால் என்ன நடக்கும்? இதன் அடிப்படையில் முன்னெச்சரிக்கையாக முன்னாள் அமைச்சர் செல்வராஜ் திமுகவோ, அதிமுகவோ அதிகாரத்தில் பங்கு தர மாட்டார்கள் என்று பேட்டி அளித்தார். ஒரு கூட்டணியில் உள்ள சில கட்சிகள் இணைந்து கூட்டாக அதிகாரத்தில் பங்கு என்ற கோரிக்கையை வைத்தால் அதிகார பங்கிற்கான சாத்தியம் வரலாம் என்ற யோசனையை சிலர் முன் வைக்கிறார்கள். அதிகாரத்தில் பங்கு குறித்த உரையாடலை திருமாவளவன் தொடர்ந்து நடத்தியாக வேண்டும் அப்போதுதான் அவர் ஆதரவு தளத்தை அவர் தக்க வைக்கவும் முடியும். தலித் கட்சி என்ற நிலையிலிருந்து பொதுக் கட்சியாக உருவாக ஒரு பக்கம் விசிக முயற்சி செய்கிறது. ஆனால் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இன்னும் சாதி அடிப்படை என்ற கருத்து வலுவாகவே உள்ளது. அதனால் விசிக ஒரு பொதுக் கட்சியாக உருவெடுக்க பெரிதும் சிரமப்பட்டு வருகிறது. அதோடு தனித்துப் போட்டியிட்டு வாக்கு சதவீதத்தை நிரூபிக்காத வரையில் அதிகாரத்தில் பங்கு. அதாவது எவ்வளவு பங்கு என்பது பற்றி பேசுவது எப்படி?

எங்கிருந்து தொடங்குவது?

நாடு விடுதலை அடைந்தபோது அரசியல் ஜனநாயகம் ஏற்பட்டால் மட்டும் போதாது. சமூக ஜனநாயகமும் ஏற்பட வேண்டும் என்று சட்ட மேதை அம்பேத்கர் சொன்னார். அவர் சொல்லி 75 ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன.

இதேபோல் தமிழ்நாட்டில் நீதிபதி ராஜமன்னார் கமிட்டி பரிந்துரையின் அடிப்படையில் 1974 ஆம் ஆண்டு மாநில சுயாட்சி தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அது நிறைவேறி 50 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. ஆனால் இன்று மாநிலங்களின் இருப்பு கேள்விக்குறியாகி வருகிறது. எதிர்பாராத வகையில் ஐம்மு காஷ்மீர் பிரிப்பு, போன்றவை நடக்கின்றன. சட்டங்கள் மூலம் அதிகாரங்களை பறிக்கிறார்கள். வரிப் பங்கீட்டில் துணிந்து அநீதி இழைக்கிறார்கள். கூட்டாட்சி மாண்புகள் சிதைக்கப்படுகின்றன. இந்நிலையில்தான் மாநிலத்துக்குள் ஆட்சி அதிகாரத்தில் பங்கீடு குரலும் எழுப்பப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில் உள்ளாட்சிகளுக்கு அதிகாரத்தை பகிர்ந்து அளிக்கவில்லையே என்று தேசியக் கட்சிகள் கேட்கின்றன.

இந்த நேரத்தில் விசிக-வை நோக்கியும் சில கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன. அருந்ததியர் சமூகத்துக்கு முன்று சதவீத இட ஒதுக்கீடு வழங்கும் அதிகாரம் மாநில அரசுக்கு உள்ளது என்று உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஏழு நீதிபதிகள் கொண்ட பெஞ்ச் தீர்ப்பு வழங்கியது. ஆனால் மாநில அரசுக்கு அந்த அதிகாரத்தை கொடுக்கக் கூடாது என்ற நிலையை விசிக எடுத்துள்ளது. தமிழ்நாடு போல் முறையாகக் கமிட்டி அமைத்து செய்யாமல் அரசியல் லாபத்திற்கு ஏனைய மாநில அரசுகள் பயன்படுத்திவிடும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளது. இது கூட்டாட்சிக் கோட்பாட்டுக்கு எதிரான கருத்து. மேலும் அட்டவணை பிரிவில் உள்ள தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஒரே படித்தான மக்கள் பிரிவினர் அல்ல. பல தன்மை கொண்ட மக்கள் பிரிவினர் என்ற உச்சநீதிமன்ற கருத்தையும் விசிக ஏற்க மறுக்கிறது. அதிகாரம், வாய்ப்பு கடையாலும் கடையருக்கு முதலில் கிடைக்க வேண்டாமா? அங்கிருந்தும் உரையாடலைத் தொடங்கலாம்.

கட்டுரையாளர்: மூத்த பத்திரிகையாளர்

சித்தாந்தப் பயிற்சி அளிப்பதில் அரசியல் கட்சிகள் தேங்கிவிட்டது ஏன்?

தேர்தல் நெருக்கத்தில் இந்தக் கட்சியிலிருந்து அந்தக் கட்சிக்கும், அந்தக் கட்சியிலிருந்து இந்தக் கட்சிக்கும் தாவும் நபர்களைப் பார்க்கிறோம். தேர்தல் அல்லாத நேரத்தில் கூட இந்தத் தாவுதல் நடக்கும் ஆனால் குறைவாக. ஊழல் வழக்குகளைக் காட்டியும்; அமலாக்கத்துறை, உள்வுத்துறை, வருமான வரித்துறை, நீதிமன்ற வழக்குகள் மூலம் அச்சுறுத்தியும் ஆளுங்கட்சி ஆள்பிடிக்கும். பணம், பதவி இவற்றுக்காக கட்சி தாவுவதும் நடக்கும்.

இவற்றை நாம் நெடுங்காலமாய்க் கண்டு வருகிறோம். 'ஆயாராம் ஹாயாராம்' என்ற சொல்லும் ஹரியானாவும் பிரிக்க முடியாதபடி இந்திய அரசியலில் இருந்த காலம் உண்டு. பஜன்லால் பன்சிலால் என இருதுருவ அரசியலில் ஹரியானாவின் அரசியல் வரைபடமே அடங்கிக் கிடந்த காலம் அது.

இந்தியாவின் எந்த மாநிலமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. தமிழ்நாட்டில் எம்ஜிஆர் கட்சி தொடங்கவே அன்றைய காங்கிரஸ் அரசின் அதிகாரத் தலையீடும் மிரட்டலும்தான் காரணம் என்பது ஊரறிந்த ரகசியம். ஆயினும் திமுக / அஇஅதிமுக என்கிற இரண்டு முகாம்களாய்ப் பிரிந்த போதும் எந்த அகில இந்தியக் கட்சிக்கும் வாய்ப்பளிக்கும் இருவருமே மாறிமாறி ஆட்சியைப் பங்கு போட்டுக்கொண்டது விசித்திரம். ஆனால், உண்மை. இதனால் பாஜக இங்கே வேருன்ற முடியாமல் திணறுவதும், அஇஅதிமுகவை அழித்தால்தான் தாம் காலூன்ற முடியும் என பாஜக தலையால் தண்ணி குடிப்பதும் நாமறிந்த செய்தி. திமுக / அஇஅதிமுக இரண்டு கட்சியிலும் இங்கிருந்து அங்கும், அங்கிருந்து இங்கும் கட்சி தாவுவது அடிக்கடி நடக்கும். இன்றைய திமுக அமைச்சர்கள் / தலைவர்கள் பலர் அங்கிருந்து இங்கு தாவியவர்களே!

கட்சித் தாவிகள் சுயநலத்தால் தவறான முடிவு எடுத்திருக்கலாம்; ஆயின் அவர்களின் சித்தாந்த உறுதி என்னாக்க? கொள்கை வேடம் கலைந்துவிட்டதா? இன்றைக்கு அரசியல் கட்சிகள் சித்தாந்தப் பலத்தோடு இருக்கின்றனவா? அல்லது சித்தாந்தம் என்பது வெறும் முகமுடி, அதிகாரம்

என்பதே ஒரே நோக்கம் என்றாகிவிட்டதா? ஒரு சிறு கட்டுரையில் விவாதித்து நிறுவுவது சாத்தியமன்று; விவாதம் தொடங்குவது அவசியம். அதற்கான முன்னோட்டமே இந்தக் கட்டுரை.

இந்தியத் தேசிய காங்கிரஸில் இருந்து தொடங்குவதே சரியாக இருக்கும். ஒருமித்த சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் காங்கிரஸ் உருவாக்கத்துக்கான விதை தூவப்படவில்லை. காங்கிரஸ் உருவாகும் முன்பே இங்கு 'நில உடைமையாளர் சங்கம்', 'பிரம்ம சமাজம்', 'பிரிட்டிஷ் இந்தியா சங்கம்', சுரேந்திர நாத் பானர்ஜியின் 'இந்தியர் அசோசியேஷன்', இந்தியன் லீக், சென்னை மகாஜன சபா, பம்பாய் அசோசியேஷன், பூனா டெக்கான் அசோசியேஷன், பூனா சர்வஜனக் சபை, கல்கத்தா அசோசியேஷன் என பல அமைப்புகள் தோன்றிவிட்டன. ஒவ்வொன்றுக்கும் தனிப்பட்ட நோக்கமும் செயல்திட்டமும் இருந்தன. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் தங்களுக்கு உரிய பங்கு என்பதே பொதுவான அம்சமாக இருந்தது.

இந்தியர் அசோசியேஷன் சிதறிக்கிடக்கும் அமைப்புகளை ஒன்றுதிரட்டி ஒரு பொதுக் குடையை உருவாக்க முனைந்தது. ஆனால், கைகூடும் முன்பு ஆலேன் ஆக்டேவியன் ஹியூம் எனும் பிரிட்டிஷ் அதிகாரி முன்கை எடுத்து மும்பையில் காங்கிரஸ் தோன்ற வழி செய்துவிட்டார். ஆங்கிலம் படித்த இந்தியர்கள் சாதாரண மக்களோடு கலந்து பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்யாமல் தடுக்க, அதாவது நீராவி எஞ்ஜினில் அழுத்தம் அதிகமாகி வெடித்துவிடாமல் தடுக்கும் சேப்பி வால்வு [குக்கர் விசிஸ்] போல் 1885 இல் காங்கிரசைத் தொடக்கினார்.

காங்கிரஸ் என்றால் பொது மகாசபை என்றுதான் பொருள். அதாவது பல்வேறு அமைப்புகளின் பொது மகாசபை என்றே பொருள். 'பூரண சுதந்திரம்' கோரிக்கையை ஏற்று காங்கிரஸ் முன்மொழிந்தது 1929இல் தான். அதன் வரலாறு தனி. கம்யூனிஸ்டுகளின் முன்னெடுப்பே பூரண சுதந்திர கோரிக்கை எனில் மிகை அல்ல.

ஆண்டாண்டு காலமாய் ஊட்டப்பட்டு வந்த மூடத்தனம், புராணம், பிற மத வெறுப்பு, தன் மதப் பெருமிதம், மறுதர்மம், சாதிய ஆதிக்க அடுக்கு, பாலின அசமத்துவம் இவற்றை ஆதாரப்பட்டு நிற்பதாலும், உடமை வர்க்கத்தை எதிர்க்காதது மட்டுமல்ல சரணாகதியாய் போவதாலும் அதன் இருப்பு எளிதாகிறது. பார்ப்பன - பனியா கட்சிதான் அது. குத்திரர்களையும் இதரர்களையும் இதை இயல்பாக ஏற்கச் செய்வதில் இந்து சமூகச் சாதிய கட்டமைப்பு அதற்கு உதவியாக இருக்கிறது.

தென்னாப்பிரிக்காவில் அகிம்சையை ஆயுதமாக்கிப் போராடி விட்டு 1915 இல் தான் மகாத்மா காந்தி இந்தியா திரும்புகிறார். விடுதலைப் போரில் ஈடுபடுகிறார். அதன் பின்னரே காந்தியக் கோட்பாடுகள் வெகுஜன ஈர்ப்பை இந்தியாவில் பெற்றது. 'காந்தியம்' என்பது காங்கிரசின் வழிகாட்டும் கோட்பாடானது. அதை ஏற்காதவர்களும் காங்கிரஸில் இருந்தனர்.

ஆக, காங்கிரஸ் தோற்றம் முதல் லிபரல் பூர்ஷ்வா எனப்படும் சுதந்திர முதலாளித்துவவாதிகள், இடதுசாரிகள், வலதுசாரிகள், இன்னும் பல்வேறு போக்குகளின் கூடாரமாகவே இருந்தது. காந்தியம் நடைமுறை வழிகாட்டிய கோட்பாடாக இருந்தது. காங்கிரசும் கோஷ்டிச் சண்டையும் ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டையராய்த் தொடர இது ஆரம்பக் காரணியாயின. சுதந்திரத்துக்கு முன்பே காங்கிரசில் சுயநலமும் உள்கட்சி மோதலும் தொடங்கி விட்டது. காங்கிரசுக்கு உள்ளேயே இடதுசாரிகள் தனி அணி, சமூகச் சீர்திருத்தம் கோருவோர் தனி அணி எனப் பல உண்டு. காங்கிரசுக்குள்ளேயே காங்கிரஸ் சோஷலிஸ்ட் செயல்பட்டதும்; காங்கிரஸ் சோஷலிஸ்டுக்குள்ளே கம்யூனிஸ்டுகள் செயல்பட்டதும் தனிக்கதை. பின்னர் அவர்கள் தனிக் கட்சிகளாயினர். ஆயினும் இடது சாரி வலதுசாரிப் போக்கினர் காங்கிரஸுக்குள் இருந்தனர். காந்தியின் தலைமையும் நேருவின் தலைமையும் இவர்களை ஒருங்கிணைத்து வழிநடத்த முடிந்தது; அதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு இருந்த வெகுஜனச் செல்வாக்கு. காந்தி, நேரு இருவருக்குமே சித்தாந்த வேறுபாடு உண்டு.

ஆனால், காலகதியில் அவை நீர்த்துப் போய்ப் பல்வேறு பிளவுகளையும் உட்கட்சி மோதல்களையும் புதிய கட்சிகளின் தோற்றங்களையும் உருவாக்கிவிட்டன. மிச்சம் இருந்த கட்சியிலும் ஊசலாட்டமும் சுயநலமும் ஒங்கியது. ஆயினும் இந்திரா காந்தியின் ஊறுதியான தலைமை தனித்துவம் தொடர வழி செய்தது. ராஜீவ் காந்தி ஒரு பக்கம் கம்ப்யூட்டர் பிரதமராக கவர்ச்சி காட்டிய போதும் மறுபக்கம், ராமர் கோயில் சிலாயான் என்கிற அயோத்தி ராமர்

கோயில்பூஜைக்கு வாசல் திறந்ததும், ஷரியத் சட்டத்திற்குப் பச்சைக்கொடி காட்டியதும் பேரழிவுக்கு விதையானது.

காங்கிரஸ் கட்சிக்குப் பிறப்பிலேயே இருந்த இரட்டைக் குணம் [வலதுசாரி, இடதுசாரி] அதன் வரலாறு நெடுக பிரச்சினைகளை உருவாக்கியது. தாராளமயப் பொருளாதார யுகத்தில் அதுவும் பாசிசம் வஞ்சகமாய் ஆட்சிக் கட்டிவை அபகரித்துவிட்ட சூழலில் காங்கிரசின் சித்தாந்தக் குழப்பம் மேலோங்கி பெரும் சேதாரத்தை அக்கட்சிக்கும் நாட்டுக்கும் உருவாக்கிவிட்டது. காங்கிரசில் தாதாபாய் நவ்ரோஜி தொடங்கி வைத்த லிபரல் பூர்ஷ்வா சித்தாந்தம் மிகவும் பலவீனப்பட்டு விட்டது. இப்போது ராகுல் அதனை மீட்டெடுக்க முயல்கிறார். ஒத்துழைப்பு மிகக் குறைவு. அதனால் சித்தாந்த பலவீனமும் சுயநலமும் உள்ள காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கட்சி தாவி தலைவலி ஆகின்றனர். உள்ளிருந்தும் குடைச்சல் கொடுக்கின்றனர். கட்சிக்குள் மிகப்பெரிய சித்தாந்தப் பேரராட்டத்தை நடத்தவும் பயிற்சி அளிக்கவும் அக்கட்சி தயாராக இருக்கிறதா என்பது மில்லியன் டாலர் கேள்வி.

தமிழ்நாட்டில் திராவிட இயக்கம் தோன்றியதே ஒரு சித்தாந்த வேரில்தான். திக, திமுக, அஇஅதிமுக, மதிமுக - உள்ளிட்ட கட்சிகள் ஒரே சித்தாந்தத்தை வரித்தவைதான். அதில் அதிமுக எம்ஜிஆர் காலத்திலேயே நீர்த்துப்போகத் தொடங்கிவிட்டது. ஜெயலலிதா ஒரு புறம் நீர்த்துப் போகச் செய்தார். மறுபுறம் தன் போட்டியாளர் திமுக என்பதால் மாநில உரிமை மாநில நலன் என அதிதீவிரம் காட்டுவதுமாய் போக்குக் காட்டினார். வாஜ்பாயை முதலில் ஆதரித்துவிட்டுக் குறுகிய நாட்களில் கவிழ்க்கவும் செய்தார். திமுகவோ தன் போட்டியாளர் அஇஅதிமுகவை எதிர்கொள்ள பாஜகவோடு உறவு கொண்டு அமைச்சரவையில் பங்கு வரை பேர்னது என்பதும் நடந்தது. அனுபவத்தில் சூடுபட்டு திமுக இப்போது பாசிச எதிர்ப்பணியில் நிற்கிறது. ஜெயலலிதாவுக்குப் பிந்தைய அஇஅதிமுகவை பாஜக பிய்த்து எறிந்துள்ளது. கிட்டத்தட்ட சித்தாந்தத்தை இழந்து தடுமாறி நிற்கிறது அஇஅதிமுக.

திமுகவில் இப்போது இருக்கும் தலைமையில் கணிசமானோர் அண்ணா கால சித்தாந்தப் போராட்டத்தில் தொடர்பற்றவர்கள் என்பதும்; ஒரு பகுதியினர் அதிமுகவிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதும் இன்றைய திமுகவின் சித்தாந்தப் பலவீனம். இது செயல்பாடுகள் பலவற்றிலும் எதிரொலிக்கிறது. கடுமையான விமர்சனங்களை எதிர்கொள்கிறது. கடைசியில் தப்பி நமுவ முகத்தைக் காப்பாற்றும் [face saving] நடவடிக்கைகளை எடுக்க நேரிடுகிறது. இது ஏன்? வலுவான சித்தாந்தம் இருந்தும் அதனைக் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் போதிக்கத் தவறியதே ஆகும். பயிற்சிப் பாசறை என்கிற பெயரில் சுப.வீரபாண்டியன், ஆ.ராஜா போன்றோரைக் கொண்டு சித்தாந்தப் போதனை நடைபெற்ற போதிலும் அது தேவையின் என் முனையைக் கூட நிறைவு செய்யவில்லை என்பதே உண்மை. சித்தாந்தத் தடுமாற்றம் மதவெறி சித்தாந்தத்தைப் பலப்படுத்திவிடும் என்பதைத் திமுக தலைமை உணர்கிறதா?

இந்த நேரத்தில் என் தோழர் கா. சின்னையாவுடன் அலைபேசியில் உரையாடியது நினைவுக்கு வருகிறது. “நாத்திகர்” கணவராக இருப்பின் மனைவி கடவுள் வழிபாட்டில் ஈடுபட தடை இருக்காது. ஏனெனில் பெண்ணுரிமை புரிதல் இருக்கும். அதே கணவர் ஆத்திகராயின் மனைவி நாத்திகம் பேச முடியுமா? அடக்குமுறையே இருக்கும். முதல்வர் முகஸ்தாலின் தன் மனைவி கடவுளை வழிபட வழி விடுவது சரிதான். ஆயின் முதல்வர் மனைவி என்கிற கிரீடத்துடன் ரத கஜ துரக பதாதிகளுடன் கோயில் கோயிலாக வலம் வருவது; கட்சிக்குள்ளேயே சேகர்பாபு, அன்பில் மகேஸ் பொய்யாமொழி போன்ற பலரின் சித்தாந்தத் தவறுகளுக்கும் செயல்களுக்கும் ஊக்கம் தருவது ஆகிவிடாதா? இதை யார் முதல்வருக்குச் சொல்வது? திமுகவில் சித்தாந்தப் பயிற்சி வேகமெடுக்க வேண்டும் என பாசிச எதிர்ப்பாளர்கள் கோருவது நியாயந்தானே!”

இந்தியாவிலும் தமிழ்நாட்டிலும் உள்ள பிற கட்சிகளின் எண்ணிக்கையைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் இன்னொரு கட்சி பிறந்துவிடும். மாநிலம், சாதி, மதம், உள்சாதி, வட்டாரம், ஒரு பிரிவினர் நலம், பதவிப் போட்டி என பலவற்றை

முன்னிறுத்தி அறுவடை நோக்கில் கட்சிகள் தோன்றிய வண்ணம் உள்ளன.

ஏற்கெனவே உள்ள பெருங்கட்சிகளில் நுழைந்து மேலே வருவதின் சிரமத்தை அறிந்த இளைய தலைமுறையினர், எளிதில் பணம், பதவி, விளம்பரம், செல்வாக்கு என குறுகிய கணக்குப் போட்டு இவற்றில் இணைவது நடக்கிறது. உள்ளூர் மட்டத்தில் ஒவ்வோர் கட்சியிலும் ஆதிக்கம் செய்வோரை எதிர்கொள்ள இப்படிப் பலர் புதிய முனைகளோடு இணைந்து விடுகின்றனர்.

ஆதிமுதல் சித்தாந்தப் பலத்தில் வேருன்றி எழுந்த இயக்கம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியே! ஆயினும் நம் நாட்டின் சமூகப் பொருளாதாரப் பண்பாட்டு வேர்களைப் புரிவதிலும் வியூகம் அமைப்பதிலும் அக்கட்சியும் பல கூறுகளாகிவிட்டன. சிபிஎம் எனப்படும் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்), சிபிஐ எனப்படும் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, நக்சலைட் எனப்படும் மார்க்சிஸ்ட் லெனினிஸ்ட் அமைப்பினர், இன்னும் பலர். இதில் சிபிஎம், சிபிஐ இரண்டும் மேற்கு வங்கம், கேரளம், திரிபுரா மூன்றிலும் ஆட்சியிலும் இருந்தன. கேரளாவில் இப்போதும் இருக்கின்றனர். சோவியத் யூனியன் தகர்வு, மேற்கு வங்க, திரிபுரா வீழ்ச்சி இவை கம்யூனிஸ்டுகளுக்குப் பின்னடைவாகும். சித்தாந்தப் பயிற்சி கம்யூனிஸ்டு கட்சியில் தொடர் நடைமுறையாகும். ஆயினும் முந்தைய தலைமுறையைப் போல் சித்தாந்த வலு இல்லை. மாறிய சூழலை சரியாக உள்வாங்கி மார்க்சியத்தைப் புரிந்து கொள்வதிலும் நடைமுறைப்படுத்துவதிலும் பலவீனம் இக்கட்சிகளிலும் தொடர்கிறது. கேரியரிசமும் கன்ஸ்யூமரிசமும் இக்கட்சிகளுக்குள்ளும் சித்தாந்தத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளி மேலோங்குவது வருத்தத்திற்குரியது. சிபிஎம் கட்சியில் ‘நெறிப்படுத்தும் இயக்கம்’ (Rectification Campaign) நடத்தப்பட்டது எனினும், பலன் எவ்வளவு என்பதே கேள்வி. ஆயினும், சித்தாந்தப் பயிற்சிக்கான முயற்சி இக்கட்சிகளில் ஏதோ நடக்கிறது என்ற அளவில் திருப்தி அடையலாம்.

தவறான சித்தாந்தம் எனினும் அதனைத் தன் வேர்களில் பாய்ச்சுவதில் பாஜக வெற்றிபெற்றுவிட்டது. சுதந்திரத்துக்கு முன்பே தொடங்கிய இந்துத்துவ பாசிச ஆர். எஸ். எஸ்

சோவியத் வீழ்ச்சிக்கு பின்னர் - உலகமய, தாராளமய, தனியார்மய பொருளாதார ஏற்பாடு மேலோங்கி வரும் சூழலில் கன்ஸ்யூமரிசம் எனும் நுகர்வுவெறியும், கேரியரிசம் எனும் தன்முனைப்பு வாதமும் இளைய தலைமுறையினரிடம் வலுப்பெற்றுள்ளது. நவீனத் தொழில் நுட்பப் புரட்சி இதற்கு வலுவான தளம் அமைத்துள்ளது.

மாறுதல்களுக்கு ஏற்ப தகவமைத்துக் கொண்டு உள்ளுக்குள் அந்த விஷம் நீர்த்துப் போகாமல் காக்கிறது. பொதுவாய் எல்லா அரசியல் கட்சிக்கும் பல்வேறு துணை அமைப்புகள் இருக்கும். ஆனால் ஆர் எஸ் எஸ் என்கிற பாசிச அமைப்பின் அரசியல் பிரிவுதான் பாஜக. ஆர் எஸ் எஸில் பெண் உறுப்பினராகவே முடியாது. அதன் சித்தாந்தத் தலைமையும் பார்ப்பனர்களிடம்தான்.

ஆண்டாண்டு காலமாய் ஊட்டப்பட்டு வந்த மூடத்தனம், புராணம், பிற மத வெறுப்பு, தன் மதப் பெருமிதம், மறுதர்மம், சாதிய ஆதிக்க அடுக்கு, பாலின அசமத்துவம் இவற்றை ஆதாரப்பட்டு நிற்பதாலும், உடமை வர்க்கத்தை எதிர்க்காதது மட்டுமல்ல சரணாகதியாய் போவதாலும் அதன் இருப்பு எளிதாகிறது. பார்ப்பன - பனியா கட்சிதான் அது. குத்திரர்களையும் இதரர்களையும் இதை இயல்பாக ஏற்கச் செய்வதில் இந்து சமூகச் சாதிய கடமைப்பு அதற்கு உதவியாக இருக்கிறது.

இந்தியா எனும் ஒற்றைச் சந்தையைக் குறிவைக்கும் உள் நாட்டு வெளிநாட்டுக் கார்ப்பரேட்டுகள் நலன்களுக்கு 'ஒரே நாடு-ஒரே மொழி-ஒரே பண்பாடு' முழக்கம் உவப்பாக இருக்கிறது. எனவே, சங்பரிவாரைக் கார்ப்பரேட்டுகள் ஊட்டி வளர்க்கிறார்கள். ஆயினும் பெருகும் சமூகப் பொருளாதார இடைவெளியும் சுதந்திர ஜனநாயகச் சிந்தனையும்தான் அதற்கு மிகப்பெரும் சவாலாகும். அதனை மதவெறிக் கலவரங்களில் திருப்பிவிட்டுக் குளிர் காய்கிறது சங்பரிவார். அந்தக் கட்சிக்குள்ளும் அதிகாரம் ஒரு பக்கமே ஓங்குவதால் நடைமுறை சார்ந்தும் பதவி சார்ந்தும் முணுமுணுப்புகள் எழத் துவங்கிவிட்டன. இன்னும் வெடிக்கவில்லை.

ஆர் எஸ் எஸ் சித்தாந்தத்துக்கு எதிரான மிகப்பெரும் சித்தாந்தப் போரை நடத்தாமல் இந்தியாவிற்கு விடிவில்லை. "குறித்துக் கொள்ளுங்கள் இந்தியாவின் அபாயம் கம்யூனிசமல்ல. வலதுசாரி இந்து மதவாதம் தான்" என பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேரு சொன்னதை ஆர் எஸ் எஸ் இந்தியாவிற்கு ஓர் அச்சுறுத்தல் எனும் தன் நூலில் ஏ.ஜி.நூரானி சுட்டிக் காட்டி இருப்பது மிக முக்கியமானது (இந்நூலை உள்வாங்குவது சித்தாந்தப் போராட்டத்தின் ஓர் பகுதியே).

ஆக, இன்னும் விரிவாகப் பேசலாம். இப்போது எல்லாக் கட்சிகளிலும் சித்தாந்தப் பயிற்சி குறைவதோ, இல்லாமல் போவதோ, அந்நிய சித்தாந்த ஊடுருவலோ நடக்கிறது. இதற்கு அந்தந்தக் கட்சிகளின் உள்கட்சி நிலைமையும்,

ஆட்சி அதிகாரத்தில் எப்படியாவது இடம் பெற வேண்டும் என்ற வேட்கையும், சுயநலமும், பண்பதவி மோகமும் ஓர் அடிப்படைக் காரணி ஆகும். மறுக்கவில்லை. ஆனால் புறச்சூழலும் இதற்குச் சாதகமாகவே உள்ளது.

ஆகஸ்ட் மாத 'காங்கேசு சிறுசிலிலே' இதழில் ரூபன் சிவராஜா எழுதிய 'தீவிர வலதுசாரி எழுச்சியும் ஆட்சி அதிகாரமும்' எனும் கட்டுரையை இங்கு மீள் வாசிப்புச் செய்வது பலன் தரும்.

சோவியத் வீழ்ச்சிக்கு பின்னர் - உலகமய, தாராளமய, தனியார்மய பொருளாதார ஏற்பாடு மேலோங்கி வரும் சூழலில் கன்ஸ்யூமரிசம் எனும் நுகர்வுவெறியும், கேரியரிசம் எனும் தன்முனைப்பு வாதமும் இளைய தலைமுறையினரிடம் வலுப்பெற்றுள்ளது. நவீனத் தொழில் நுட்பப் புரட்சி இதற்கு வலுவான தளம் அமைத்துள்ளது. கணினித் துறை கடைக்கோடி கிராமத்து இளைஞனுக்கும் அமெரிக்கக் கனவையும் நம்பிக்கையையும் விதைத்துள்ளது. மத்திய தர வர்க்கத்திற்குச் சீக்கிரம் உச்சத்தை எட்ட வேண்டும் என்கிற வெறியை உகப்பிவிட்டுள்ளது. "நீ முன்னே போ" என்பதல்ல நீ மட்டும் முன்னே போ" இதுதான் கார்ப்பரேட் குருஜிகளின் போதனையாக உள்ளது. மொத்தத்தில் குறுக்கு வழியில் பணக்காரனாக அதிகாரப் போதையில் திளைக்க எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கத் துடிக்கிற ஒரு தலைமுறையையே உருவாக்கி உள்ளது இன்றைய உலகமயச் சீழ் பிடித்த முதலாளித்துவப் (Crony capitalism) பொருளாதாரச் சூழல். இதன் விளைவு அரசியலிலும் ஏற்பட்டுள்ளது. அரசியல் கட்சிகளின் சித்தாந்தம் ஆட்டம் கண்டுள்ளது. எந்தக் கட்சியும் இதற்கு விதிவிலக்கன்று.

பெருகுகின்ற பெரும் ஏற்ற தாழ்வுகள், மனிதமற்ற கொடுஞ்செயல்களுக்கு எதிராக ஆவேசமாக எழும் குரல்களும் இன்னொரு பக்கம் கேட்கிறது. பாலஸ்தீனத்துக்கு ஆதரவாய் அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களிலேயே எழும் குரல் சாதாரணமானதன்று. லத்தின் அமெரிக்காவில் இடது சாரிகளின் வெற்றியைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட முடியாது. இந்தியாவிலும் தமிழ்நாட்டிலும் ஒலிக்கும் பாசிச எதிர்ப்புக் குரல்களையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்! இப்படி நம்பிக்கை ரேகையும் தெரிகிறது. இங்கு அரசியல் கட்சிகள் பாடம் கற்று சித்தாந்தப் போரை முன்னெடுப்பார்களா? இதுவே நம் கேள்வி.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

வளமும் வறுமையும் - முதலாளித்துவப் புனைவுகளும்

அவதரித்த நாட்களிலிருந்தே முதலாளித்துவம், அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பயனடைந்தவர்கள் எனும் எதிரெதிர் அணிகளிலிருந்தும் விமர்சகர்களையும் விகசித்துப் பாராட்டுபவர்களையும் ஒருசேரப் பெற்றிருக்கின்றது. பாதிக்கப்பட்டவர்களும் விமர்சகர்களும் ஆய்வுகளையும், மாற்றங்களையும் திருத்தங்களுக்கான தேவைகளையும் வாதங்களையும் முன்னிறுத்தியபோது பயனாளிகளும் பாராட்டுபவர்களும் அதைப் பாதுகாக்கும் மாற்று முறைமைகளை மேம்படுத்தினர்.

முதலாளித்துவ விமர்சகர்களுக்கு எதிரான சில வாதங்கள் அவர்களுக்குப் பரவலான பாதிப்புகளை உருவாக்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் அவை ஒரு பரந்த வெகுஜன ஆதரவையும் பெற்றன. இந்த வாதங்கள் முதலாளித்துவத்தின் அடிப்படை மாயைகளாகப் பலம் பெற்றன. அப்படியான மாயைகளுள் ஒன்றுதான் முதலாளித்துவம் செல்வச் செழிப்பை உத்தரவாதமாக்கி வறுமையைக் குறைத்தது என்பது.

முதலாளித்துவம் செல்வத்தையும் வளங்களையும் வாய்ப்பு வசதிகளையும் படைக்கும் இயந்திரம் என்பதுதான் கால காலங்களாக முதலாளித்துவ வாதிகளும் அவர்களுடைய ஆகப் பெரிய அபிமானிகளும் முன்வைக்கும் வாதம். இந்த உண்மையை முதலாளித்துவத்தின் முன்னோடி பிதாமகர்களான ஆடம் ஸ்மித்தும், டேவிட் ரெக்கார்டோவும், அதன் முன்னணி விமர்சகர் காரல் மார்க்ஸும் அங்கீகரித்திருந்தனர். வளர்ச்சிக்காய் கட்டமைக்கப்பட்ட நியமம்தான் முதலாளித்துவம்.

தங்களுக்கிடையே நிலவும் சந்தைப் போட்டிகளின் நிமித்தமாக பெரும்பான்மையான சந்தர்ப்பங்களில் தங்களின் அடிப்படை இருத்தலுக்காகவேனும் முதலாளித்துவ முனைவர்களுக்கு அவர்களின் வணிகத்தை வளர்த்து பெருக்கிக் கொண்டேயிருப்பது அத்தியாவசியமாகின்றது. இந்த வழியில்

முதலாளித்துவம் வளங்களை வளர்த்தெடுப்பதிலேயே முனைந்து இயங்கினாலும் செல்வத்தையும் வளங்களையும் உருவாக்குவது என்பது முதலாளித்துவத்திற்கு மாத்திரமே உரித்தானதல்ல. முதலாளித்துவம்தான் வளங்களை உருவாக்குகிறது அல்லது ஏனைய மற்ற சமூக அமைப்புகளைக் காட்டிலும் முதலாளித்துவம்தான் அதிகம் உருவாக்குகிறது என்கிற சிந்தனைப்போக்கு மற்றும் வாதம் ஒரு மாயை அல்லது பிரம்மை மாத்திரமே.

வேறு எவையெல்லாம் செல்வத்தின், வளங்களின் காரணிகள்? செல்வத்தை உருவாக்கும் சிருஷ்டிகளின் ஒரு பெரிய குழுவே உள்ளது எனலாம். முதலாளித்துவ, நிலபிரபுத்துவ, அடிமை, மற்றும் சோஸலிசம் எனும் பொருளாதார சமூகக் கட்டமைப்புகள் மாத்திரம் செல்வ வளர்ச்சியின் ஊற்றுக்கண்கள் அல்ல. மூலப் பொருட்கள், பருவநிலை, புதிய கண்டுபிடிப்புகள் என அநேக வரலாற்றுச் சூழல்களைப் பொறுத்தும் ஒரு மக்கள் சமூகத்தில் செல்வப் பெருக்கத்தின் வேகமும் வளர்ச்சியும் நிகழ்ந்தேறும். நடப்பிலிருக்கும் குறிப்பிட்ட சமூகப் பொருளாதார அமைப்பின் கூடவே மேற்சொன்ன காரணிகளும் இணைந்தே இயங்குவதில்தான் செல்வப் பெருக்கமும் வளங்களின் வளர்ச்சியும் உத்தரவாதமாகும்.

1989இல் சோவியத் ரஷ்யா சிதறுண்டபோது, செல்வப் பெருக்கத்தின் ஆகப் பெரிய ஆஜானுபாவானாகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட முதலாளித்துவம் தனது ஒரே போட்டியாகிய சோஸலிசத்தை தோற்கடித்துவிட்டதாக சிலர் உரக்கப் பறைசாற்றினர். பொருளாதாரச் சமூகக் கட்டமைப்புகள் என்பதைப் பொறுத்தமட்டிலும் வரலாற்றின் முடிவு வந்தடைந்துவிட்டதாகக் கூறப்பட்டது. முதலும் முடிவுமாக முதலாளித்துவத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்ற ஒன்றைக் கனவு கூட காண முடியாத நிலையில் அதை அடைவது என்பதெல்லாம் அதீத ஆர்வக் கோளாறாக அறியப்பட்டது.

தவறான ஒரு மாயையான வாதம் அபரிதமாய் புழக்கத்திலிருந்தது. முதலாளித்துவம் உலகளாவிய அளவில் பரவியபோது செல்வமும் வளமும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் கடந்த சில நூற்றாண்டுகளில் பெருகினாலும் முதலாளித்துவத்தால் அந்த பெருக்கம் நிகழ்ந்தேறியது என்ற வாதத்திற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லை. முதலாளித்துவம் கோலோய்ச்சியும் கூட செல்வமும் வளங்களும் பெருகின என்றும் சொல்லலாம். இன்னொரு பொருளாதாரச் சமூக அமைப்பில் இன்னமும் அதிக வேகத்துடனும் துரிதமாகவும் செல்வம் பெருகியிருக்கலாம். இரண்டு முக்கியமான உண்மைகளினின்றும் இதற்கான ஆதாரங்களை அறிய முடியும். ஒன்று, மொத்த உற்பத்திக்குறியீட்டின் அடிப்படையில் (GDP) 20ஆம் நூற்றாண்டின் மிக விரைந்த பொருளாதார வளர்ச்சியை எட்டியது சோவியத் ரஷ்யாதான். இரண்டாவதாக, இது வரையிலுமாக 21ஆம் நூற்றாண்டின் மிக விரைந்த செல்வப் பெருக்கம் நடந்திருப்பது மக்கள் சினத்தில்தான். அந்த இரண்டு சமூகங்களுமே முதலாளித்துவத்தை மறுத்து தங்களை சோஸலிஸ்ட்டுகளாக அடையாளம் காண்பவைதான்.

கடந்த இருநூறு முன்னூறு வருடங்களில் பல மில்லியன் மக்களை வறுமையினின்றும் முதலாளித்துவம் மீட்டெடுத்திருப்பதாகச் சொல்லப்படும் மற்றொரு மாயையான வாதம் சமீப வருஷங்களில் பிரசித்தமடைந்திருக்கின்றது. ஒவ்வொருவருக்கும் சிறந்த உணவு, வேலை, ஆரோக்யமான பணியிட சூழல், மருத்துவம் மற்றும் பொது சுகாதாரம், கல்வி, அறிவியல் முன்னேற்றம் ஆகியவைகளை உள்ளடக்கிய ஒரு உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்தை முதலாளித்துவம் உருவாக்கிய செல்வ வளங்கள் பெற்றுத் தந்திருப்பதாக இந்தக் கதையாடல் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நம்மில் மிகவும் வறியவர்களுக்கு அபரிதமான பரிசுகளை வாறி வழங்கியிருப்பதாகச் சான்றிதழ் பெரும் முதலாளித்துவம் அந்த மகத்தான சமூகப் பங்களிப்பிற்காய்(?) நம் பாராட்டுகளுக்கு உரித்தானதுதான்.

முதலில் சொல்லப்பட்ட செல்வப் பெருக்கம் என்கிற மாயையைப் போலவேதான் இந்த வறுமை மீட்பு வாதமும். முதலாளித்துவத்தின் உலகளாவிய வியாபகம் பல மில்லியன் மக்களை வறுமையினின்றும் விடுவித்தது என்கிற ஒரு காரணத்தினாலேயே முதலாளித்துவம்தான் வறுமை ஒழிப்பின் மூல காரணி என்று சொல்லுவதற்கில்லை. உற்பத்தியையும் பங்கீட்டையும் வேறு விதமாய்க் கையாளும் ஒரு

மாற்றுப் பொருளாதார அமைப்பு காலத்திலும் இன்னமும் விரைவாகவும் இன்னமும் அதிக மக்களையும் வறுமையினின்றும் மீட்டெடுத்திருக்க முடியும்.

லாபம் மாத்திரம் என்கிற முதலாளித்துவத்தின் முக்கிய இலக்கு, மிகப் பெருவாரியாக உற்பத்திப் பொருட்களின் பரவலான விநியோகத்தைக் கட்டுக்குள் வைத்துக் கொள்வதின் மூலம் அதை அபரிதமாய் அறுவடை செய்கின்றது. உரிமங்கள் மற்றும் வணிக லட்சினைகள் மூலம் லாப நோக்கு வணிகம் எல்லாப் பொருட்களின் விநியோகங்களையும் திறம்பட மட்டுப்படுத்துகின்றன. முதலாளித்துவத்தின் பல சலுகைகள் இந்த விநியோகத் தடைகளை மீறிப் பயனளிக்கின்றனவா என்ற கேள்விக்கு விடையில்லை. ஒட்டுமொத்தத்தில் முதலாளித்துவம் பொதுவான முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாய் இல்லாமல் சிறப்பான பங்கைக் கொடுக்கிறது என்பது ஒரு தத்துவார்த்த சார்நிலை தேர்வு மாத்திரமே. முதலாளித்துவம் உள்ளிட்ட பல்வேறு பொருளாதார அமைப்புகளும் வளர்ச்சியை தேவைக்கேற்ப வேறு வேறு வழிகளில், வேறு வேறு கட்டங்களில் வேறு வேறு விகிதங்களில் முன்னெடுத்தல், தாமதமாக்கல் எனும் வழிமுறைகளில் கையாள்கின்றன.

முதலாளித்துவ வாதிகளும் அவர்களின் ஆதரவாளர்களும் வறுமைக் குறைப்பு அல்லது ஒழிப்புக்கான நடவடிக்கைகளுக்கு அநேகமாக எதிர்ப்பையே தெரிவிக்கின்றனர். பல வருடங்களாகக் குறைந்த பட்ச ஊதியச் சட்டங்களைத் தடுத்து வருகின்றனர்; 2009இல் அமெரிக்காவில் செய்தது போல அவ்வாறு சட்டங்கள் இயற்றப்படுகிறபோது குறைந்தபட்ச வரையறையை உயர்த்துவதைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றனர். இதே போல குழந்தை உழைப்புத் தடை, வேலை நேரக் குறைப்பு, வேலையற்றோர் நிவாரணம், சமூகப் பாதுகாப்பான அரசு ஓய்வூதியம், தேசிய மருத்துவக் காப்பீடு, பெண்கள் மற்றும் பால், இன, நிறப் பாகுபாடுகள், ஒருங்கிணைந்த அடிப்படை ஊதியம் ஆகிய மக்கள் நலன்களை முன்னிறுத்தும் அனைத்து நடவடிக்கைகளுக்கும் எதிராகவே முதலாளிகள் முனைப்புடன் செயலாற்றுகின்றனர். மேலும் முன்னேற்றகரமான வரி வசூலிப்பு முறை, பணியிடப் பாதுகாப்பு; சமூகச் சுகாதாரம், மருத்துவம், தொடக்கப் பள்ளியிலிருந்து பல்கலைக் கழகம் வரையிலுமான இலவசக் கல்வி ஆகிய மக்கள் நல நடவடிக்கைகளுக்கும் முதலாளித்துவ வாதிகள் எதிரானவர்களே. 150 வருடங்களுக்கும் மேலாக தொழிற்சங்க எதிர் நடவடிக்கைகளைக்

கையாள்வதோடு மட்டுமல்லாது கூட்டுப்பேர உரிமையை பெருவாரியான தொழிலாளிகளுக்கு மட்டுப்படுத்தியும் மறுத்தும் வருகின்றனர். வறுமையினின்றும் நியாயமான தகுதியான ஒரு நிவாரணத்திற்காய் நலிவடைந்தவர்களை ஒருங்கிணைக்கும் சோஸலிச, கம்யூனிஸ, எதிர் நியம ஸ்தாபனங்களுக்கு (Anarchists) முதலாளித்துவவாதிகளின் துவந்த எதிர்ப்பு ஊரறிந்ததே.

இது வரையிலும் பலனடைந்திருக்கிற வறுமை ஒழிப்பு முயற்சிகள் முதலாளித்துவத்தின் எதிர்ப்பையும் தடைகளையும் மீறித்தான் நடந்திருக்கின்றன என்பதுதான் உண்மை. உலகளவில் வறுமைக் குறைப்பிற்கான பங்களிப்பை முதலாளித்துவத்திற்கு முழுவதுமாய்த் தாரைவார்ப்பது என்பது உண்மையைப் புரட்டும் முயற்சி. முதலாளித்துவத்தில் வறுமைக்கு எதிரான போராட்டத்தையே உணராத, அக்கறையற்ற ஒரு கூட்டத்தின் அறியாமையை நம்பித்தான், தங்களுடைய எதிர்ப்பையும் மீறி நடந்த வறுமைக் குறைப்புக்கு முதலாளித்துவ வாதிகள் சுய தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்கின்றனர்.

சில தரவுகளின் தவறான புரிந்துணர்வுகளின் அடிப்படையில்தான் முதலாளித்துவத்தின் சமீபத்திய வறுமைக் குறைப்பு வெற்றிப் பிரகடனங்கள் அரங்கேறுகின்றன. உதாரணத்திற்கு ஐக்கிய நாடுகள் சபை நாளொன்றுக்கு 1.97 டாலர் வருவாயை அதி உச்ச வறுமை என்று அளவிட்டுள்ளது. கடந்த நூற்றாண்டில் இந்த வருவாயில் வாழ்கின்றவர்களின் எண்ணிக்கை குறிப்பிடத்தக்க அளவில் குறைந்திருக்கின்றது. ஆனால் உலகின் மிக அதிக மக்கள் தொகையைக் கொண்ட மக்கள் சீனம் மாத்திரம் கடந்த நூற்றாண்டில் மிகக் கணிசமான அளவில் அதன் குடிமக்களை வறுமையினின்றும் வெளியேற்றியிருப்பதால், அதன் தாக்கம் மற்றெல்லா நாடுகளின் மொத்தப் பங்களிப்பில் மிகப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. மக்கள் சீனத்தின் வறுமைக்கெதிரான இந்த ஆகப் பெரிய வெற்றியின் மூலமாக உலகளவில் வறுமையை ஒழிப்பதில் சமீப தசாப்தங்களில் காத்திரமான பங்கு முதலாளித்துவத்தை மறுத்து தங்களை சோஸலிஸ்டுகளாக நிறுத்திக்கொள்ளும் அவர்களின் சோஸலிச அமைப்பிற்குத்தான் என்பது உறுதியாகின்றது.

தாங்கள் சார்ந்திருக்கும் சமூகத்திற்கு சிறப்புடன் பணியாற்றியதா இல்லையா என்பதைப் பொறுத்தே ஒரு சமூகப் பொருளாதார அமைப்பின் தகுதியும் தரமும் மதிப்பீடு செய்யப்படுகிறது. தன்

குடிமக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளான சுகாதாரம், பாதுகாப்பு, போதுமான உணவு, உடை, உறைவிடம், போக்குவரத்து, கல்வி, ஓய்வு, கண்ணியமான பணி - வாழ்வுச் சமன் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் உத்தரவாதம் செய்வது என்பது, ஒரு சமூக அமைப்பு எவ்வாறு தனது பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் உற்பத்தியையும் விநியோகத்தையும் கையாள்கிறது என்பதைப் பொறுத்தே அமைகின்றது. இந்த அளவீட்டில் நவீன முதலாளித்துவம் எப்படிச் செயல்படுகின்றது?

இந்த பூமிக் கிரகத்தின் அடிமட்ட, விளிம்புநிலை 3.5 பில்லியன் மக்களின் வளங்களைக் காட்டிலும் ஒரு 100 தனி நபர்கள் மாத்திரம் மொத்த செல்வத்தையும் வளங்களையும் அபரிதமாய்ப் பெருக்கிக் கொள்ளத்தான் இந்த நவீன முதலாளித்துவம் வழி நடத்தியிருக்கின்றது. இந்த நூறு செல்வந்தர்களின் நிதியாதாரத் தீர்வுகளும் முடிவுகளும் தான் உலக வளங்களின் பயன்பாட்டையும், ஏனைய 3.5 பில்லியன் மிக வறிய அடித்தட்டு விளிம்புநிலைமக்களின் தேவையை வாழ்வைத் தீர்மானிக்கின்றன. அதனால்தான் நவீன மருந்துகளும் குணமாக்கும் மருத்துவ அறிவும் கைக்கெட்டாத துரத்தில் நோயிலும் பசியிலும் தங்களின் காலத்தின் முன்னமேயே ஏழைகள் மரணத்தைத் தழுவுவதும், அபரிதமான உணவு உற்பத்தியின் மத்தியிலும் அவர்கள் பட்டினியில் பொசுங்குவதும், இத்தனை ஆயிரமாயிரம் ஆசிரியர்கள் அறிவுக் கூடங்களுக்கு மத்தியிலும் மறுக்கப்படும் கல்வியென்றும் தொடரும் துயரங்கள்? முதலாளித்துவ வறுமை ஒழிப்பின் இலக்கணம் என்பது இதுதானா? இப்படித்தானா?

வறுமைக் குறைப்பு/ஒழிப்பில் முதலாளித்துவத்தின் பங்களிப்பு என்பது வெறும் மாயையும் பிரம்மையும் தான். முதலாளித்துவம் மற்றும் முதலாளித்துவ வாதிகளால் அதன் நியமமாகவும் இயல்பாகவும் மறு உருவாக்கமாகும் வறுமையை எதிர்த்த நலிவடைந்தவர்களின் போராட்டத்தின் பலனாகவே வறுமை குறைகின்றது. இந்த நலிவடைந்தவர்களின் போராட்டத்திற்கு-போர்குணமிக்க, குறிப்பாக முதலாளித்துவத்திற்கெதிரான-தொழிலாளி வர்க்க இயக்கங்களிலிருந்து கிடைக்கும் ஆதரவும் வழிநடத்துதலும் பெரிதும் அணிசேர்க்கின்றன.

courtesy : counter punch.org: why poverty reduction under capitalism is a myth - By RICHARD D. WOLFF

கட்டுரையாளர்: மொழிபெயர்ப்பாளர்

காந்தியும் அம்பேத்கரும் கிராமம் பற்றிக் கொண்ட முரண்பாடு எப்படி உடன்பாடானது?

ஒரு கலை அறிவியல் கல்லூரியில் என்னுடைய “எங்கள் ஊரில் எங்கள் ஆட்சி” என்னும் தலைப்பிட்ட புத்தகத்தை ஐந்து மாணவர்கள் வாசித்து விளக்கினார்கள். மாணவர்களின் வாசிப்புத் திறனைக் கூட்ட ஆசிரியர்கள் சிலர் எடுத்த முயற்சியின் விளைவாக இந்த நிகழ்வு நடந்தது. ஆசிரியரான நான் அவர்கள் பேசியதைத் தொகுத்துச் சொல்லி, மாணவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கும் பதில் அளிக்க வேண்டும். அது எனக்குப் பணிக்கப்பட்ட பணியாகும். அதற்காகச் சென்று மாணவர்கள் முன் நின்று நடத்திய நிகழ்வில் பங்கேற்றது ஓர் இனிமையான அனுபவம். பொருளாதாரத் துறை, மற்றும் அரசியல் அறிவியல் துறை மாணவர்கள் அந்த நிகழ்வில் பங்கேற்றனர். என் தொகுப்புரையில் அந்தப் புத்தகம் எழுதப்பட்டதன் முக்கியமான நோக்கம், என்ன என்பதை விளக்கினேன்.

உள்ளாட்சி என்பது தற்போது அரசாங்கமாக்கப்பட்டுவிட்டது. அது புதிய வாய்ப்புகளை அடித்தட்டு மக்களுக்கும், விளிம்புநிலை மக்களுக்கும், பெண்களுக்கும் கொண்டுவந்துள்ளது. ஆனால், கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் இந்தச் செய்தியை அவர்களுக்குக் கொண்டு சேர்க்கவில்லை. எவ்வளவு வாய்ப்புகள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன என்பதை அந்த மக்களுக்குப் புரியவைக்க வேண்டும் என்பதற்காக எழுதப்பட்டது. இந்த அதிகாரப்பரவலுக்கான முன்னெடுப்பைச் செய்த மறைந்த பிரதமர் ராஜிவ்காந்தி இந்த அதிகாரப்பரவல். ஒரு புரட்சிகரமானது அடிப்படை மாற்றங்களைச் சாதாரண மக்கள் வாழ்க்கையில் கொண்டுவரும் தன்மையுடையது. எனவே, இதில் சாதாரண மக்களுக்கு உள்ள வாய்ப்புகளை அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டியது ஒவ்வொருவரின் கடமை என வேண்டினார்.

இதுவரை அனைத்து மேம்பாட்டுச் செயல்பாடுகளிலும் மக்களைப் பங்கேற்க வைக்க எத்தனையோ வாய்ப்புகளைத் திட்டங்கள் மூலம்

அரசாங்கங்கள் உருவாக்கித் தந்தன. ஆனால், மக்கள் பங்கேற்க முன்வரவில்லை. இதன் காரணத்தைப் பங்கேற்புக் கோட்பாளர்கள் அரசின் முன் வைத்தனர்.

ஆளுகையை அரசாங்கம் வைத்துக்கொண்டு பங்கேற்பை மக்களிடம் எதிர்பார்த்தால் மக்கள் எப்படிப் பங்கேற்பார்கள் என்று கேள்விகளைக் கேட்டனர். இதன் அடிப்படையில் தான் ஆளுகையையும் பங்கேற்பையும் ஓரிடத்திற்குக் கொண்டுவந்துவிட்டனர். உள்ளாட்சியை அரசாங்கமாக ஆக்கி, நீங்கலே ஆட்சி செய்யுங்கள் நீங்களே அந்த மேம்பாட்டுச் செயல்பாடுகளிலும் மக்களை இணைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று பிரகடனப்படுத்தி விட்டனர். அத்துடன் இதுவரை அரசு தரும் திட்டங்களுக்குப் பதிலாக மக்களே தங்கள் தேவைகளுக்கான திட்டத்தை மக்கள் பங்கேற்போடு தயாரித்து, அதை நிறைவேற்ற அரசுத் துறைகளில் உள்ள திட்டங்களுக்கான நிதியைச் செலவு செய்ய அரசுத் துறைகளைப் பணியுங்கள் என்பதை அரசமைப்புச் சாசனத்தின் மூலம் தெரிவித்துவிட்டனர். அது மட்டுமன்று மேம்பாட்டை உரிமையாக அறிவித்து, கல்வி, உணவு, தகவல், வேலை, வனம் என பல உரிமைகளைச் சட்டங்களின் மூலம் அறிவித்துவிட்டனர். இந்த முன்னெடுப்புகளைச் செய்யும் நேரத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சி உச்சத்தை அடைந்தது. இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி இதுவரை அரசின் பயன்களைப் பெற இயலாத மக்களுக்குப் பொருளாதார மேம்பாடும் சமூக நீதியும் கிடைக்கச் செய்யத் தேவையான தயாரிப்பைக் களத்தில் நடத்த வேண்டும். அதற்கான விழிப்புணர்வை, புரிதலை உருவாக்க உள்ளாட்சித் தலைவர்களுக்கும், கிராம மேம்பாட்டில் ஆர்வம் கொண்ட தன்னார்வலர்களுக்கும் பயன்படும் வகையில் எழுதப்பட்ட சிறிய நூல்.

இந்த நூலைப் பற்றிய விளக்கம் தந்தபோது ஒரு மாணவர், இவ்வளவு வாய்ப்பும் யாருக்காக உருவாக்கப்பட்டதோ, அவர்களைச்

உள்ளாட்சி என்பது தற்போது அரசாங்கமாக்கப்பட்டுவிட்டது. அது புதிய வாய்ப்புகளை அடித்தட்டு மக்களுக்கும், விளிம்புநிலை மக்களுக்கும், பெண்களுக்கும் கொண்டுவந்துள்ளது. ஆனால், கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் இந்தச் செய்தியை அவர்களுக்குக் கொண்டு சேர்க்கவில்லை. எவ்வளவு வாய்ப்புகள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன என்பதை அந்த மக்களுக்குப் புரியவைக்க வேண்டும் என்பதற்காக எழுதப்பட்டது.

சென்றடைந்ததா என்ற கேள்வியை முன்வைத்தார். அதற்குப் பதிலளித்தபோது கூறிய கருத்துகளின் தொகுப்புத்தான் இது.

“இந்திய நாட்டில் அவ்வளவு எளிதாக அது நடைபெறாது. காரணம், இந்தப் புதிய பஞ்சாயத்து அரசாங்கமே யாரை அதிகாரப்படுத்த வந்தது என்றால் ஆதிவாசிகளையும், பட்டியலினத்தவரையும், பெண்களையும்தான். இந்த விளிம்புநிலை மக்கள் ஒரு போராட்டத்தைக் கடந்துதான் அதிகாரத்தைப் பிடிக்க முடியும். அதற்கான தயாரிப்பைப் பெண்களிடமும், ஆதிவாசிகளிடமும், பட்டியல் இனத்தவரிடமும் செய்ய வேண்டும். காரணம் அதிகாரம் வலிமை வாய்ந்த ஆதிக்கச் சக்தியினரிடமிருந்துதான் இவர்களுக்குச் செல்ல வேண்டும். இந்தியச் சமூகம் ஒரு புதிரான சமூகம். எதற்கும் ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கும். அந்தத் திட்டத்தின் மூலம் பதவிகளைப் பிடித்துவிடும். முதலில் 33.3% இடஒதுக்கீடு, அடுத்து 50% இடஒதுக்கீடு பெண்களுக்கு உள்ளாட்சியில் செய்தார்கள். இந்த ஒதுக்கீட்டால் என்ன விளைவை எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்பது பற்றிக் கவலையற்று தங்கள் வீட்டுப் பெண்களை அந்த இடத்திற்குக் கொண்டுவந்து பதவிகளைப் பிடித்து, அவர்களை வீட்டில் வைத்து தாங்களே அந்தப் பணிகளைச் செய்து வருகின்றனர் ஆண்கள். அதேபோல்தான் ஆதிவாசிகளுக்கும், பட்டியலின மக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களையும் ஆதிக்கச் சாதியினர் பிடிக்கின்றனர். இந்தச் சூழலைக் கையாள தலித்துக்களுக்காகப் போராடக்கூடியவர்களும் உதவவில்லை, பெண்களுக்காக பேசுபவர்களும் உதவவில்லை. மிகப்பெரிய எதிர்பார்ப்பில் வந்த இடஒதுக்கீடு இன்று ஒரு அடையாளம், ஒரு சடங்காக மாற்றப்பட்டுள்ளது. இதை உடைக்க மக்களைத் தயார் செய்வதுதான் ஒரே வழி” என்றேன்.

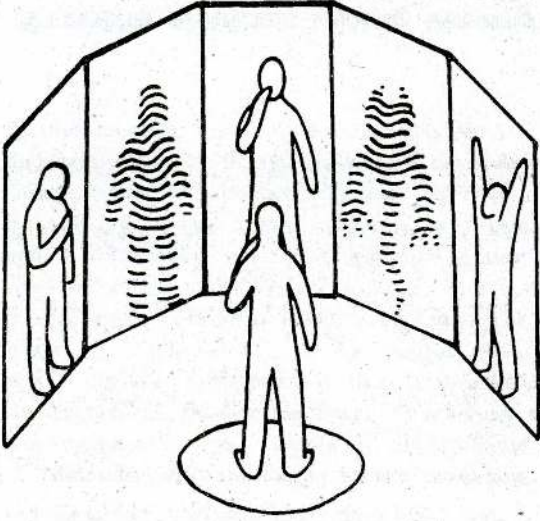
அடுத்து ஒரு மாணவர் கேட்டார், காந்தியும், அம்பேத்கரும் கிராமத்தில் அதிகாரம் மிக்க ஒரு அமைப்பை உருவாக்குவதில் எதிர் எதிர் திசையில் நின்றனர். இப்பொழுது எப்படி அந்த முரண்பாட்டை உடன்பாடாக மாற்றி, உள்ளாட்சியை அரசாங்கமாக மாற்றினர்” என்றார்.

காந்தியினுடைய கிராம சுயராஜ்யம் என்பது இன்றைய மேற்கத்திய ஆட்சி முறைக்கு முற்றிலும் மாறானது. அது ஒரு உள்ளாட்சி முறை அல்ல. அது ஒரு ஆளுகை முறை. அந்த ஆட்சிமுறை என்பது கீழிருந்து கட்டப்பட வேண்டும் என்று கூறினார். அது ஒரு பிரமிடு போன்ற அமைப்பாகும். அடித்தளத்தில் மக்கள் மத்தியில் அந்த ஆட்சி முறை வலுவாகக் கட்டமைக்கப்பட்டு அதன் செயல்பாட்டில் மக்களுக்குப் பெரும் பங்கு உருவாக்கப்பட்டிருக்கும். மக்களிடம் பொறுப்பும், அதிகாரமும் இருக்கும். அந்தக் கருத்தாக்கம் அன்றைய உலகச் சூழலில் எடுபடவில்லை.

அவர் கிராமம் என்பதை ஒரு உன்னதமான கனவுத் திட்டமாகத்தான் உருவகப்படுத்தினார். அவர் கூறிய கிராமங்கள் என்பது அன்றைய அம்பேத்கர் சித்தரித்த கிராமங்கள் அல்ல. கிராமங்கள் மூடப்பழக்க வழக்கத்திலும், சாதிய வேற்றுமைகளிலும், தோய்ந்து கிடக்கின்றன. குப்பையில் வாழ்கின்றன கிராமங்கள். இந்தக் கிராமங்களுக்கு அதிகாரம் கொடுத்தால் ஆதிக்கச் சாதியின் மூலம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மேலும் அடிமைப்படுத்தப்படுவார்கள் என்றார் அம்பேத்கர். நகரமயமாதலில்தான் இந்த அழுக்குகள் போகும் என்றார். அதே கருத்தை நேருவும் கொண்டிருந்தார்.

காந்தியின் கிராமம் அதுவன்று. அது உன்னதமான புதுமைக் கிராமங்களைப் படைப்பது. அதுதான் கிராமியம். கிராமியம் என்பது புதிய உலகம் செய்யவல்ல சூத்திரம். அதுவே கிராம சுயராஜ்யம் சாஸ்திரம்.

கிராமியம் என்பது நாகரிகத்தின் சின்னம். பண்பாட்டின் அடையாளம். பண்புகளின் விளைநிலம். வாழ்வியலுக்கான புது நெறி தரும் இடம். அது இயற்கையோடு இணைந்தது. அது வாழ்வது மண்ணில், காற்றில், நீரில், சூரியனில். இயற்கையைச் செழிக்கவைத்து வாழும் ஒரு வாழ்வு முறை. மற்ற உயிரினங்களை நேசிக்கக் கற்றுத் தருகிறது. இயற்கை வளங்களில்தான் வாழ்வின் அடிப்படை. கிராம வாழ்வு எளிமையானது. அங்கு தேவையின் அடிப்படையில்தான் வாழ்க்கை. சிக்கனமும் சேமிப்பும்தான் நடத்தை. அங்குச் சுரண்டலில்லை,

கனவுகள் சொல்பவன்

கொஞ்சம் செல்லமாய் ஊடாடிக் கலந்து
உரசிக் கிடந்த வார்த்தை விரல்கள்
தடவித் தேடும் ஒளி ஜ்வாலை
எப்போதேனும் இதமாய்க் கீறும்
மின்னல் கீற்றுகளை அள்ளிச் சேகரித்து
அடுக்கி வைத்தலில் மனம் ஏற்கும் சுகபாரம்.
கண்களுக்குச் சொல்ல தினமும் உண்டு செய்திகள்
வனங்களில் கிடைக்கும் கனவுகள்
கரடு முரடானவை.
வானத்தில் கனவு தேடுபவர்களின்
சுவடுகள் மண்டிக் கிடக்கின்றன
எனினும் அங்கு
நின்று இளைப்பாறக் கொஞ்சம் இடம்
நம்மை வரவேற்கக் காத்திருக்கிறது.
எடுத்துக்கொள்ள மனம் வேண்டும்.
உருவாகாத ராகங்களுக்கான
பாடல்கள் மூழ்கிக் கிடக்கின்றன-
கனவுப் பனியில்
முத்துக்கள் ஒளிரும் புன்னகை
முகத்திற்கான காத்திருப்புகள்
தொடரும் கணமெங்கும்-
கனவுகளின் கண்கள் அகற்றப்பட்டு-

பேராசை இல்லை, அங்கு மக்கள் சமூகமாக
வாழ்வார்கள். அங்கு உடல் உழைப்பு போற்றப்படும்.
அங்குச் கூட்டுறவு மேலோங்கும்,
தன்னம்பிக்கையுடன் வாழுதல், சுயசார்பு
கொண்டதாக வாழ்க்கையை மாற்றிக் கொள்ளுதல்.
அந்தக் கிராமத்தை நேசிப்பதுதான் நாட்டை
நேசிப்பது, நாட்டுப்பற்று.

இன்றும் மேற்கூறியவை கனவுகளாகவே
இருக்கின்றன. ஆனால், இன்று அதற்கான வாய்ப்பு
இந்தப் புதிய பஞ்சாயத்து அரசாங்கத்தின் மூலம்
வந்துள்ளது. அதை எப்படிச் சாத்தியமாக்குவது
என்பதை விளக்குவதுதான் இந்தப் 'ந்தகத்தின்
நோக்கம்' என்றேன்.

இந்தப் புதிய உள்ளாட்சியில்
தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு அவர்களின் மக்கள்
தொகைக்கு ஏற்ப விகிதாச்சார அடிப்படையில்
இடஒதுக்கீடு தந்து தாழ்த்தப்பட்டவர்களின்
பிரதிநிதிகளை உள்ளாட்சிக்குள் கொண்டுவந்து
விடுவது. அதேபோல் பெண்களுக்கு மூன்றில்
ஒரு பங்குக்குக் குறையாமல் இடஒதுக்கீடு தந்து
பெண்களைப் பெரும் எண்ணிக்கையில்
உள்ளாட்சிக்குள் கொண்டு வந்துவிட்டனர்.

பெண்களும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் பெரும்
எண்ணிக்கையில் உள்ளாட்சிக்குள் வரும்போது,
அவர்களின் திறன் கூட்டப்பட்டு, கண்ணோட்டம்
உருவாக்கப்பட்டுவிட்டால் பாலின சமத்துவம்,
சமூக நீதி மிக எளிதான சாத்தியமே. அதற்கான
களத் தயாரிப்பை எந்த அரசியல் கட்சியும்
செய்யவில்லை. 'அதன் விளைவுதான் பெண்
தலைவர்களும், தலித் தலைவர்களும் எண்ணற்ற
சவால்களைச் சந்தித்து, சமாளிக்க முடியாமல்
களைத்து விட்டனர். இங்கொன்றும்
அங்கொன்றுமாக நம்பிக்கை துளிர்விடும் நிலையில்
சிறப்பாகச் செயல்படும் பஞ்சாயத்துகளையும்
பார்க்க முடிகிறது' என்றேன்.

இதற்கான புரிதலை மக்கள் மத்தியில்
இன்றுவரை உருவாக்க இயலவில்லை.
தங்களிடமிருந்து அதிகாரம் போகப்போகிறது
என்பதைப் புரிந்தவர்கள், பஞ்சாயத்தின்
செயல்பாடுகளுக்கு ஒன்று சாதியின் மூலமோ
கட்சியின் மூலமோ சிறிய அடையாளங்கள் மூலம்
தடை போடுகின்றனர். உண்மையான கிராம
மேம்பாடு, கிராமத்தின் ஒற்றுமையில் இருக்கிறது.
மக்களை ஒருங்கிணைப்பதும், மக்களைச் செயலில்
இறக்குவதும்தான் இன்றைய அடிப்படைத் தேவை.
இந்த இடத்தில்தான் இருவரும் இணைகின்றனர்
புதிய கிராமியத்தை உருவாக்க.

கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர்

சபால்டர்ன் ஆய்வும் இரணஜித் குஹுவும்

Subaltern studies and Ranajit Guha

(1923-2023)

01. Subaltern Studies: இப்பெருந்தலைப்பில் 10 தொகுதிகளில் பலகட்டுரைகள் பேராசிரியர் இரணஜித் குஹு (Ranajit Guha (RG) அவர்களின் மேற்பார்வையில் OUP வாயிலாக 1980 தொடக்கம் வெளியிடப்பட்டன. இது, வரலாறு எழுதலில் (history writing) புதிய genre என்று பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டது. இந் நூல்வரிசையின் முதல்தொகுதியில் subaltern என்ற சொல்லுக்கான விளக்கத்தினை RG அளித்துள்ளார். இது, பிறகு விளக்கப்படும். இதனை ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான மக்கள்வரலாறு என்று ஒருவரியில் RG விளக்குகிறார். என்றாலும் அழுத்தப்பட்ட அம்மக்களை கலக்கத்திற்குத் தூண்டும் கூறுகள் சமயம், சாதி, கருத்தியல், அதிகாரம், பால் (gender) உள்ளூர் ஆதிக்கவாதிகள் (indigenous dominant-group), அயலாதிக்கவாதிகள் (foreign dominant group) என்று வரையறுக்கிறார். இதில், ஒருவட்டாரத்தில் ஆதிக்க வர்க்கமாக இருப்பவர் பிற்தொருவட்டாரத்தில் அழுத்தப்பட்டவர்களாக இருப்பர் என்பது அவரது கூற்று. இந்நிலை வட்டாரத்திற்கு வட்டாரம் மாறும். எனவே, ஒரு மக்கள் கூட்டம் மட்டும் தொடர்ந்து அழுத்தப்பட்டு வந்தனர் என்று கூறவியலாது. அழுத்தப்பட்ட மக்கள் கூட்டத்தின் தலைமைக்கும் அத்துயரத்தில் பங்கு உண்டு என்பதனையும் இத்தொகுதிகளில் பதியப்பட்ட கட்டுரைகள் வழியே அறிய முடிகிறது.

02. இத்தொகுதியின் பொதுக் கருத்தியல் ஆதிக்க வர்க்கத்திற்கு எதிரான வேளாணகுடிகளின் எழுச்சி (peasant uprising) என்று அமைந்துள்ளது. இவ்வாய்வுக் களத்தின் காலம் முகலாயரின் ஆட்சி தொடக்கம் சென்ற நூற்றாண்டின் மூன்றாம் கூறு வரையாகும். வேளாண் குடிகளின் எழுச்சி மட்டுமல்லாமல், தொழிற்சாலை வேலையாளர்கள் வரைக்கும் ஆய்வுக்களம் தொடர்கிறது. மேலும் பஞ்சம், தொற்றுநோய், இலக்கிய விமர்சனம், வரலாற்றியல், பெண்ணியம், ஆதிவாசிகள், இனவியல், காடுகள் என்று ஆய்வுத் தலைப்புகள் பரந்து அமைகின்றன. இத்தலைப்புகள் (Historiography) வரலாற்றுவரையியலில் ஒரு புதிய genre என்றாலும் கட்டுரையாளர்கள் இதனை மார்க்சிய அணுகுமுறையின் தொடர்ச்சியாகவே

நிரூபித்துள்ளனர். பல கட்டுரையாளர்கள் தத்தம் கட்டுரைகளைப் பல இடங்களில் மார்க்சியத் தொடர்களோடு தொடர்கின்றனர். மார்க்சியக் கருத்தியல்களைப் பரக்கப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மார்க்சியக் கொள்கைகள்தான் கட்டுரைகளை ஒன்றாகக் கோக்கும் கொடிக்கயிறாக உள்ளது. கட்டுரையாளர்கள் வரலாற்றாசிரியர்கள், மானிடவியலார், இலக்கிய அறிஞர்கள், இலக்கிய விமர்சகர்கள் என்று பலரும் இத்தொகுதிகளில் பங்களித்துள்ளனர்.

03. கட்டுரையாளர்கள் மொத்தம் 44 பேராவர். இவரில் ஒருவர் மட்டுமே தமிழ்நாட்டினர் (சுந்தர் காளி). 10 தொகுதிகளில் மொத்தம் 73 கட்டுரைகள், 3 விவாதத் திரட்டுகள் உள்ளன. பெரும்பாலான தொகுதிகளை RG பதிப்பித்துள்ளார் (தொகுதிகள்: 1,2,3,4,5,6). தொகுதி 8 David Arnold, David Haridman என்ற இருவரால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. தொகுதி 9 இனைத் தொகுத்தவர்கள் Shahid Amin, Dipesh Chakrabarthy ஆவர். தொகுதி 7 Partha Chatterjee, Gyanendra Pandey என்று இருவரால் தொகுக்கப்பட்டது. தொகுதி 10 மூவரால் தொகுக்கப்பட்டது. அனைத்துத் தொகுதிகளின் பொதுத்தலைப்பும் Writings on South Asian History and Society என்று அமைந்துள்ளது. கட்டுரையாளர்களின் பொதுவான பார்வை மானிடவியல் ஊடாகச் செல்கிறது. தொகுதி ஒன்றில் RG சபால்டர்ன் பற்றி ஒரு சுருக்கமான விளக்கத்தினை அளித்துள்ளார். இரண்டாம் தொகுதியில் இவரது biography, bibliography தரப்பட்டுள்ளன.

04. சபால்டர்ன்: ஒரு விளக்கம் : சபால்டர்ன் பற்றி RG தரும் விளக்கம் நுணுக்கமான ஆய்விற்குப் பெரிதும் பயன்படும். Elite, people, subaltern என்ற மூன்று சொற்களும் அதற்கான விளக்கமுமே இக்கட்டுரைகளைப் புரிந்துகொள்வதற்கான திறப்பாகும். Elite என்ற சொல்லை dominant group என்ற பொருளில் பயன்படுத்துகிறார். இது (dominant indigenous groups) முன்பே சொல்லப்பட்டது போல் உள்ளூர்க்காரராகவும் இருக்கலாம், வெளியிலிருந்தும் வரலாம். அந்த அயலவர்கள் அதாவது அழுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு அயலானவர்கள்: முக்கியமான பிரிட்டிஷ்

அலுவலர்கள், அயல்நாட்டுத் தொழிலதிபர்கள், வணிகர்கள், வட்டிக்கடைக்காரர்கள், தோட்டத்து முதலாளிகள், நிலக்கிழார்கள், சமயப் பரப்புரையாளர்கள் (missionaries) என்று வரிசைப்படுத்துகிறார். உள்நூர் ஆதிக்கக் குழுக்கள்: வர்க்கங்கள், பெருநிலக்கிழார்கள், தொழிலவளம் நிறைந்த இடைத்தட்டு மக்கள், உள்ளூரில் இயங்கும் உயரலுவலர்கள். இவர்களுள்ளும் ஒரே இனத்தினைச் சேர்ந்தவராக இருக்கமாட்டார் என்றும் கூறுகிறார். இங்கு புரிதலின் வசதிக்காக (Dominant) ஆதிக்கவாதிகள் என்றும் (Oppressed people) அழுத்தப்படும் மக்கள் (சபாஸ்டன்) என்றும் விளங்கிக்கொள்ளலாம். இது இடத்திற்கு இடம் வேறுபடும் என்பதால் இக்கருத்தில் தெளிவற்ற தன்மையும் முரண்படும் தன்மையும் இருப்பது போல் தோன்றும். அடித்தளத்தில் உள்ள (lowest strata) ஊர்ப்புற விவசாயி (rural gentry) வளர்ந்த நிலக்கிழார் (improvised landlords, rich peasants, upper-middle peasants) வளம்பெற்ற வேளாண்குடிகள், சற்று மேலான வேளாண் குடிகள் அனைவரும் அழுத்தப்பட்ட மக்கள் என்ற வகைக்குள் வருவர் என்கிறார். சுருக்கமாக, இவ்விளக்கங்களின் அடிப்படையில் சபாஸ்டன் ஆய்வு என்பதனை அழுத்தப்பட்ட மக்களின் வரலாறு என்று புரிந்துகொள்ளலாம்.

05. இந்திய தேசிய வரலாற்றியல்: வரலாற்றியல் பற்றி RG எழுதிய இரு கட்டுரைகள் படிப்போரின் பார்வையினைப் புதுமையாக்கும். அதில் முதல் கட்டுரையான இந்தியத் தேசிய வரலாற்றியல் (historiography of Indian Nationalism) பற்றியது, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் தோன்றிய இவ்வரலாறு எழுதியுள்ள முறை காலனிய மேட்டுக்குடியாலும், பூர்கவாக்களாலும் எழுதப்பட்டது என்கிறார். அதனைத் தொடர்ந்து வந்ததே (neo-colonialist) நவகாலனிய, நவதேசியவாத வரலாற்றியல் (neo-nationalist historiography) என்கிறார். இதுவே, இந்தியாவில் வழமையாகப் பின்பற்றப்பட்டது என்பது இவரது கூற்று. நவகாலனிய வரலாற்றினை எழுதியது பிரிட்டிஷ் காலனிய ஆட்சியர், நிர்வாகிகள், நிறுவனங்கள். அவர்கள் பின்பற்றிய கொள்கைகளும் பண்பாடும் அதற்கு அடித்தளங்களாக அமைந்தன. நவதேசிய வரலாற்றினை எழுதியவர்கள் இந்திய மேட்டுக்குடியினர், நிறுவனர்கள், செயற்பாட்டாளர்கள் அவர்களின் கருத்தியல்கள். இந்தியத் தேசிய வரலாற்றில் சில புரிதல்கள் உண்டு. இதன் மையம் (central modality) அரசியலைக் கற்றல் (learning process). அதாவது மேட்டுக்குடியினர் ஆட்சியருடன் பேச்சுவார்த்தை (negotiation) நடத்தி

நாட்டினை ஆளும் முறையினைக் கற்பது (govern the country). அதாவது, ஆள்பவருடன் மேட்டுக்குடியினர் சமரசத்துடன் இணைந்து ஆட்சியில், அதிகாரத்தில், சொத்தில் பங்குபெறுவது. இம்மாதிரி ஒரு தேசியம் கட்டமைக்கப்பட்டது. இன்னொருவகை தேசியவாத வரலாற்றியல் இந்தியத் தேசியத்திற்கு விடுதலையளிப்பது (freedom of the country). இதில் பலவகையான பார்வை (several versions) உண்டு. ஆனால், இவற்றில் உள்ளூர் மேட்டுக்குடியின் (native elite) நல்ஒழுக்கம் (goodness) முன்வைக்கப்பட்டது. தன்னலமற்றவர் (altruists), கருணையுள்ளவர் (people of self-abnegations) என்று இவர்கள் வருணிக்கப்பட்டனர். இப்படி, இந்தியத் தேசிய வரலாறு இந்திய மேட்டுக்குடியின் ஆன்மீக வரலாறு போல் எழுதப்பட்டது (spiritual biography of the Indian elite) என்கிறார் RG. ஆனால், மேட்டுக்குடியினர் எழுதிய வரலாற்றியல் காலனிய அரசின் கட்டமைப்பினைப் புரிந்துகொள்ள பெரிதும் பயன்பட்டது. இதன் கருத்தியல் கூறுகளைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது (to understand the ideological character of historiography itself). ஆனால், மேட்டுக்குடியின் உதவியின்றியே (independency of the elite) அழுத்தப்பட்ட மக்கள் தேசிய வாதத்தினை வளர்த்தனர் என்பதனை தேசியவாத வரலாற்றியல் சொல்லத் தவறியது. இதனைப் பொதுமக்கள் இயக்கம் என்று கணிக்கத் தவறி, தனிப்பட்டத் தலைவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது என்று பார்க்கப்பட்டது என்கிறார். ஆனால், பெருந்திரள் போராட்டம் அந்தந்த வட்டாரத்திலுள்ள தனிப்பட்ட புகழ்வாய்ந்த நபர்களால் இயக்கப்பட்டது என்பது உண்மை.

காலனியக் காலத்தின் அரசியல் இரு வெவ்வேறு தளங்களில் நிகழ்ந்ததாக RG பார்க்கிறார். ஒருபுறம் ஆதிக்கக் குழுக்கள் (dominant groups of the indigenous society), மறுபுறம் அழுத்தப்பட்ட மக்கள் (subaltern groups, classes, labouring population). இது மேல்தட்டு அரசியலால் உருவாக்கப்படவில்லை. காலனிய காலத்திற்கு முன்பே உருவானது என்கிறார் RG. மேட்டுக்குடியின் இயக்கம் நெடுக்காகவும் (vertical) அழுத்தப்பட்ட மக்களின் இயக்கம் குறுக்காகவும்/கிடையாகவும் (horizontal) நிகழ்ந்தன என்கிறார். முன்னவருடையது பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்துப் பாணியிலானது. அது அரை நிலமானிய (semi-feudal) அரசியல் நிறுவனமயமானது; பின்னது மரபுரீதியான இரத்தவறவு அமைப்புடையது (traditional organisation of kinship). மேட்டுக்குடி இயக்கம் சட்டப்பூர்வமானது; மக்கள் இயக்கம் போராட்டத் தன்மையானது. இங்கு (more violent) அதி வன்மம் என்ற தொடரினைப்

பயன்படுத்துகிறார் RG. அப்போது, நகர்ப் பகுதிகளிலும் பொதுமக்கள் இயக்கம் (peasant insurgency) உருவானது என்கிறார். இது, மேட்டுக்குடியினை எதிர்த்துநின்று ஆடுவது (notion of resistance to elite domination). ஆனால், இக்கருத்து (ideological element) ஒரேமாதிரியில்லை; ஒரே அழுத்தத்துடனும் இல்லை (not uniform in quality and density). அழுத்தப்பட்ட மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் முற்றிய கருத்தாக நிலைக்கவில்லை. அக்காலத்தியவேளாண்குடிகளின் போராட்டம் (peasant uprising) ஒரு தலைமைக்காகக் காத்திருந்தது என்கிறார்.

06. தொழிலாளியாக மாறிய நிலக்கிழார்: மேற்சொன்னபடி காலனிய வரலாற்றியலை நிலவுரிமையோடும் அதன் அதிகாரத்தோடும் பொருத்திப் பார்க்கும் வாய்ப்பு அவர் ஒரு நிலவுடமைச் சூழலில் பிறந்து வளர்ந்ததால் கிடைத்தது. RG கிழக்கு வங்கத்தின் பர்க்குச் மாவட்டத்தில் சிந்தகடி எனும் ஒரு வேளாணூரில் 23, மே மாதத்தில் 1922 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். அவரது குடும்பம் சுமார் 50 ஏக்கர் பரப்புள்ள நிலக்கிழார் பின்னணியுடையது. இஸ்லாமியர், நாமதாரி சூத்திரர் இனங்களின் மத்தியில் ஒரு கயஸ்தாவாக வளர்ந்தார். இவரின் தாத்தா ஒரு வருவாய் அதிகாரி. தந்தையார் வழக்கறிஞராக இருந்து டாக்கா நீதிமன்றத்தில் நீதிமானாகப் பணியாற்றியவர். வங்காளம், ஆங்கிலம், சம்ஸ்கிருதம் போன்ற மொழிகளில் புலமைபெற்றிருந்த RG அரசின் உதவித்தொகையில் பள்ளிக் கல்வியினை முடித்தார். கல்கத்தாவில் பிரசிடென்சி கல்லூரியில் இளங்கலையில் சிறப்புப் பட்டமும் (B.A., Honours) முதுகலைப் பட்டமும் முதல் வகுப்பில் பெற்றார். முனைவர் ஆய்வுப் படிப்பினை மேற்கொண்டு ஆய்வேட்டினை சமர்ப்பிக்காமலே அரசியலின்பக்கம் வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டார். 1942-1952 காலகட்டம்வரை பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் இயங்கினார். அக்கட்சியின் இதழில் பல கட்டுரைகளை எழுதினார். இடையில் 1947 இல் பம்பாய்க்குச் சென்று அங்கு People's war என்ற இதழில் கட்டுரைகளை எழுதினார். 1947 இல் பாரிசில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் (World Federation of Democratic Youth) பங்கேற்றார். கிழக்கு ஐரோப்பா, மத்தியகிழக்கு நாடுகள், வட-ஆப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் பயணம் செய்தார். போலந்து நாட்டில் இரண்டு ஆண்டுகள் வசித்தார். அங்கு தம் முதல் மனைவி மார்த்தாவை மணந்தார். சீனப் புரட்சிக்குப்பின் சைபீரியாவின் வழியே பீகிங்கிற்குப் பயணம் செய்தார். கல்கத்தாவிற்குத் திரும்பியவுடன் பஞ்சாலையில் ஒரு தொழிலாளியாக

வேலைசெய்தார். கப்பல் துறைமுகத்தில் ஊழியர்களுடன் வேலைசெய்தார்.

07. கல்வியாளராக மாறிய தொழிலாளி: 1953 தொடக்கம் RG வங்காளத்தின் பல கல்லூரிகளில் இளங்கலை மாணவர்களுக்கு வகுப்பு எடுத்தார். அப்போது ஆவணக் காப்பகத்தில் வரலாற்று ஆவணங்களைத் திரட்டி ஆய்விற்குப் பயன்படுத்தினார். கட்சிப்பணியும் ஆற்றினார். 1958-1959 களில் ஜாவத்பூர் பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாற்றுத் துறையில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். 1959 இல் இங்கிலாந்து சென்று அங்கு 21 ஆண்டுகள் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். University of Manchester, School of Asian and African Studies, Sussex University போன்ற உயர் கல்விநிலையங்களில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். அங்கு தம் இரண்டாம் மனைவியினைச் (Mechthild) சந்தித்தார். 1970-1971 இல் இந்தியா திரும்பினார். Frontier எனும் இதழில் 1860 இல் வங்காளத்தில் இண்டிகோ கலகம் என்ற தலைப்பில் ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையினை வெளியிட்டார். அதே இதழில் 23 ஜனவரி 1971 இல் On Torture and Culture என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்ட அவரது கட்டுரை அறிஞர்களத்தில் பெரிய வரவேற்பினைப் பெற்றது. மீண்டும் Sussex பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று அங்கு காலனிய இந்தியாவில் வேளாண்குடிகள், கூலிகள் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொண்டார். 1983 இல் அவர் வெளியிட்ட காலனிய இந்தியாவில் வேளாண்குடி எழுச்சியின் அடிநிலைக்கூறுகள் (Elementary Aspects of Peasant Insurgency in Colonial India) எனும் நூல் இந்திய வரலாற்றியல் வரைவிற்குப் புதுவரவு. 1979-1980 களில் இங்கிலாந்தில் இளம் வரலாற்று அறிஞர்களுடன் RG நடத்திய தொடர் விவாதங்கள் அவருக்கு ஒரு புதிய கருத்துருவினைக் கொடுத்தது. அதுவே Subaltern Studies எனும் கருத்தியல் உருவாவதற்கு வழிவிரித்தது. இதனடிப்படையில் அக்குழு ஆய்வினை மேற்கொண்டது. ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் முதல் தொகுதி 1982 இல் வெளியிடப்பட்டது.

08. 1980 இல் ஆஸ்திரேலியாவின் கான்பரா நகரிலுள்ள ஆஸ்திரேலிய தேசியப் பல்கலைக்கழகத்தின் (Australian National University) பசிபிக் ஆய்வுப் பள்ளி (Research School of Pacific Studies) என்ற துறையில் மூத்த ஆய்வாளராகப் பணியாற்றினார். அடுத்து, அங்கு மானிடவியல் துறையில் பணியாற்றினார். அங்குதான் 1982-1989 வரை முதல் 6 தொகுதிகள் (subaltern studies) வெளியிடப்பட்டன. அவர் self-conscious stylist என்று அறிஞர்களால் அழைக்கப்பட்டார்.

09. ஆதிக்க வரலாற்றியலும் ஆதிக்கமற்ற வரலாற்றியலும்: தொகுதி 6 இல் RG எழுதிய *Dominant Without Hegemony and its Historiography* என்ற கட்டுரை இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் கிழக்கு நிலப்பகுதிகளான Bengal, Bihar, Orissa போன்ற வட்டாரங்களில் வேளாண்குடிகளின் நிலைமைபற்றி வரலாற்றியல்பூர்வமாக ஆய்கிறது. 1763 இல் நவாபிற்காக மேற்சொல்லப்பட்ட பகுதிகளில் இருந்து வரி வசூலிக்கவேண்டிய பொறுப்பினை கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி (*English East India Company*) ஏற்றது. ஆனால், அவர்களால் இந்தியாவின் சொத்துடைமைபற்றி (*proprietaryship*) புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இந்திய வேளாண்மையில் உற்பத்தி உறவுகள் (*relations of production*) என்ற இயங்குமுறையினை (*mechanism*) அவர்களால் சரியாகக் கணிக்க முடியவில்லை. அப்போது, அவற்றைப் புரிந்துகொள்வதற்கு உள்ளூர் வரலாறு (*local history*) வலிந்து (*hard pressed*) எழுதப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் அலுவலர்கள் இந்தியாவில் வழிவழிச் சொத்துரிமையினை (*internal law*) புரிந்துகொள்வதற்குச் சில நிலக்கிழார் குடும்பங்களின் வரலாறு எழுதப்பட்டது. அங்குதான் மேட்டுக்குடியின் ஒருசார் வரலாறு (*elitist bias*) எழுதப்பட்டது. இது பிரிட்டிஷ் அரசு மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு நிகழ்த்தும் காலகட்டத்தில் பெரும்பாலான இனக்குழுக்கள் தம் சாதித் தோற்றத்தின் வரலாற்றினை எழுத முற்பட்டதோடு ஒப்பிடலாம். இதில் உள்ளூர் மேட்டுக்குடியினர் (*local aristocracies*) இம்மண்ணின் சொத்துடைமையாளர்கள் (*natural proprietors*) என்று கருதப்பட்டனர். அப்போது, இங்கிலாந்தில் Whig கட்சியினரின் சமூகம், சட்டம் என்ற கொள்கையினைப் (*doctrines of law, society*) பரப்பினர். இக்கொள்கை இந்தியாவின் *Zamindari settlement*-க்குச் சாதகமாக எழுதப்பட்டது. இதனால் குடும்ப வாரிசுகளின் வழிமுறை (*genealogies*) புனைவுகள் (*mythical*) வழியே நம்பப்பட்டன. சில கட்டுக்கதைகளின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டன. சில உரிமைகள் முகலாயர் காலத்துப் பட்டயங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்டன. தெற்காசியாவின் (*south Asian*) நிலவுடமைக் கட்டமைப்பு ஐரோப்பியரின் இடையீட்டினால் (*intervention of European power*) தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. இது ஒரு தெளிவற்ற தொடர்ச்சியாகும் (*spurious continuity*). இத்தவறான புரிதல் உலக வரலாற்றில் (*global history*) வலியுறுத்தப்பட்டது. இவ்வரிசையில் வரலாறு எழுதியவர்கள் பிரிட்டிஷாரின் சுரண்டலை அவர்களுக்கு முன்பு வந்த *Turko-Afghan* மரபினையும் இடைக்காலத்து வரலாற்றுச்

செய்திகளையும் (*medieval chronicles*) சாதகமான சான்றுகளாகப் பயன்படுத்தினர். இது, *British Raj* ஊன்றப்படுவதற்கு வலுவாக உதவிற்று. ஆளப்படுகிற மக்களின் (*subject population*) சொத்துரிமைபற்றிய கேள்வியும் பதிலும் வரலாறு எழுதலில் கருப்பொருளாயின. இது, ஆங்கிலேய அலுவலரிடையே கருத்து வேறுபாடுகளையும் ஏற்படுத்தியது.

10. 1770 களில் *Warren Hastings vs Francis*; 1780 களில் *Grant vs Shore*; 1788-1792 காலகட்டத்தில் *Shore vs Cornwallis* இடையே வாதப்பொருளானது. அப்போதுதான் நிலவுரிமைச்சட்டம் (*permanent settlement*) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதன் விளைவாகச் சொத்துரிமைபற்றிய சட்டம் (*rule of property*) இயற்றப்பட்டது. இத்தொடக்கநிலை வரலாற்றியல், காலனிய ஆட்சி வலுபெற்றபோது கருத்தியல் பின்னணியுடன் (*sophisticate discourse*) பேசப்பொருளானது. 19ஆம் நூற்றண்டில் பிரிட்டிஷாரின் அறிவு இதற்காகச் செலவிடப்பட்டது.

11. 1812-1881 காலகட்டத்தில் பெருமளவிலான ஆவணங்கள் வரலாறு எழுதுவதற்குப் பயன்பட்டன. 1812 இல் *James Mill, History of British India* என்ற நூலையும் 1881இல் *Hunter, Indian Empire* என்ற நூலையும் எழுதினர். அப்போது வரலாறு எழுதுதல் ஒரு காலனிய அறிவாக (*A colonial knowledge*) அறியப்பட்டது. இந்திய வரலாறு கிரேட் பிரிட்டனின் வரலாற்றின் தொடர்ச்சியாக அறியப்பட்டது. ஆனால், இருநாட்டு மக்களுக்கும் வேறுபாடு இருந்தது. அது: ஆள்பவர்கள்; ஆளப்படுபவர்கள். இவ்வேறுபாடு இனவியல் ரீதியாக வெள்ளப்பானவர்கள் (*herrenvolk*) கருப்பானவர்கள் (*blacks*) என்று புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. பொருளியல் ரீதியாக மேற்கத்தியச் செல்வத்தின் அதிகாரம் (*prosperous Western power*) ஆசிய ஏழைகள் (*poor Asian*) என்று புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. பண்பாட்டு ரீதியாக உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்றும் சமய ரீதியாக உயர்சாதி சமயக் கிறித்தவம் x உள்ளூர் நம்பிக்கை முறைகள் (*indigenous belief-system*) என்றும் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. பண்டைய இந்தியா இவ்வாறு நிறமடிக்கப்பட்டது.

12. காலனிய காலத்தில் (*colonialist, indigenous nationalist*) காலனியர்கள், உள்ளூர் தேசியவாதிகள் என்ற இரு குழுவினரும் இந்தியாவைச் சுரண்டினர். இவ்விரு குழுக்களும் தீராச் சண்டையில் ஈடுபட்டனர். காலனியப் பண்பாட்டு வரலாறு இந்தியாவின் பண்டைய வரலாற்றினை மூடி மறைக்கப் பார்த்தது. அது, காலனிய வரலாற்றியலில்

பிரதிபலித்தது. இடைத்தட்டு நகரவாசிகள் (metropolitan bourgeoisie) வீடுகளில் அமைதியாக இருந்து இந்தியப் பேரரசின் தான்தோன்றித் தன்மையினை நடத்தினர். ஐரோப்பாவில் சுயஉரிமையினைப் பாதுகாக்க நினைக்கும். தேசியவாதிகள் இந்தியருக்குச் சுயசார்பு உரிமையினை வழங்குவதற்கு மறுத்தனர். 1885-1947 வரை தேசியவாதிகளின் நோக்கம் போராடுவதல்ல; பேரம்பேசி சமூகமாகப் போவது (tactical means in bargaining for power, compromise and accommodation). இவ்விரு கூறுகளுமே இந்தியச் சமூகத்தின் (semi-feudal) அரை-நிலமானியத் தன்மைகள். இவர்களின் விடுதலைவாதம் (liberalism) காலனிய ஆட்சியின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தது.

13. மேற்கண்டவாறு RG இந்தியத் தேசிய வரலாற்றின் தொடக்கநிலை வரலாற்றியல் பற்றி விமர்சிக்கிறார். அவருடைய இடைக்காலத்திய வரலாற்றியல் பற்றிய விமர்சனம் பின்வருமாறு தொடர்கிறது. தாராளவாத வரலாற்றியல் (liberal historiography), அதாவது இறுக்கமற்ற வரலாற்றியல் புனைவுகளின் அடிப்படையில் கருத்தியல்களை வடிவமைப்பதாகும். தாராளவாத வரலாற்றியல் தான்விரும்பும் (subjectivity) வர்க்கத்திற்காகப் பேசுகிறது. கி.மு. 400-500 காலகட்டத்தில் கிரேக்கத்தில், ரோமில் கி.பி. 200 வரையிலான காலக்கட்டத்தில் சகிப்புத்தன்மை (tolerance) இல்லை என்பது அறியப்பட்ட ஒன்று. அங்கு சமூகத்தில் அடிமைமுறை வழக்கில் இருந்தது. அரிஸ்டாட்டில் அடிமைமுறையினை உளவியலாகவும் நிறுவன்மயமாகவும் நியாயப்படுத்தினார் (psychological and institutional terms). அரசியலைப் பேசும்போது சிலர் அடிமையாக இருப்பதும் சிலர் அடிமையாக இல்லாமல் இருப்பதும் இயல்பானது என்கிறார். ஹெரடோடசும் அடிமை வர்க்கத்தினர் கீழானவர் (inferior beings) என்கிறார். செனபோன் என்பவர் ஏதென்ஸ் நகரில் அடிமைகளுக்கென்று பொதுநிதித் திட்டம் பற்றிப் பேசுகிறார். இப்படி, ஆதிக்கப் பண்பாடு (dominant culture) அதனடிப்படையில் அடிமைகள் சுரண்டப்படுவது பற்றிப் பேசியது. இங்கு, அறிஞர்களுக்கும் ஆட்சியாளர்களுக்கும் அடிமைமுறை பற்றிய புரிதலில் வேறுபாடில்லை என்று அறியமுடிகிறது.

14. நிலமானிய வரலாற்றியல்: நிலமானிய வரலாற்றியல் ஆளப்பவர்களின் பண்பாட்டுடன் (ruling culture) அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. நிலமானியமுறை வரலாற்றியலின் ஆசிரியர்கள் அரசரிடமும் ஆண்டவரிடமும் மண்டியிடுபவராக

இருந்துள்ளனர். ஆளும் வர்க்கத்தின் அடிப்படைகளைக் கேள்வி கேட்பதற்கு அங்கு ஆளில்லை. கல்தானியர் காலத்திற்கு முன்பிருந்த கல்ஹணர் விமர்சனப்பூர்வமான ஒரு வரலாற்றாசிரியர் (critical acumen among the historians). அவர், நவீன காலத்தின் வரலாற்றாசிரியர்களை விடவும் சிறப்பாக வரலாற்றினை எழுதினார். அவர் பயன்படுத்திய சான்றுகள்: காலமுறைஏடுகள் (chronicles), புராணங்கள், வாய்மொழி இலக்கியங்கள் (oral sources), நாணயங்கள், கல்வெட்டுகள் போன்றவை. II அரச வரிசைகளின் ஏடுகளை (royal chronicles) ஆய்ந்தார். அவருக்கு முன்பே ஷேமேந்திரா என்பவர் எழுதிய வரலாற்று நூல்களிலுள்ள தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டினார். கல்ஹணர், அவரை ஆதரித்த அரசர்களையே விமர்சித்தார். ஆளும் இளவரசரைக்கூட விமர்சித்தார். எனவேதான், சிறந்த வரலாற்றாசிரியராக நவீன காலத்து வரலாற்றாசிரியர்களால் போற்றப்படுகிறார். ஆனால், கல்ஹணர் மந்திர, தந்திரங்களை (witchcraft and magic) நம்பினார். கடவுள் கோபம்கொள்வார் என்று நம்பினார்; அறிவியல்பூர்வமான கேள்விகளைக் கேட்கவில்லை. அவர் கர்மா கோட்பாட்டினையும், கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் (transmigration) நம்பிக்கையினையும் மறுக்கவில்லை. இதுதான் நிலமானிய முறையின் வரலாற்றியல். நிலமானியச் சமூகத்து அதிகாரத்தின் உளவியலையும் (dominant consciousness) ஆளப்பவர்களின் பண்பாட்டினையும் (ruling culture) விட்டு அவரால் வெளியே வரமுடியவில்லை. எழுச்சியுற்ற மக்களால் (people in uprising) மன்னன் கொல்லப்படாமல் போனதற்குக் காரணம் அவனைக் கடவுள் காப்பாற்றினார் என்று கல்ஹணர் கூறுகிறார். அக்காலகட்டத்தில் இராஜபக்தி (devotion to royalty) என்பது அரசியல் தத்துவமாக இருந்தது. அரசர்களுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் நடந்த கலகங்களில் அரசன் காப்பாற்றப்படுவது அரச மக்களால் ஆளப்படவில்லை. கடவுளால் ஆளப்படுகிறது என்ற கருத்து நிலவியதால்தான் என்று இரணஜித் குஹ் சொடுக்கான ஒரு கருத்தினைப் பதிக்கிறார். இவருடைய இம்மாதிரியான அலசல் பார்வை (analytical view) வரலாற்றியலை அறிவியல்பூர்வமாக வளர்த்தெடுப்பவர்களுக்கு மனத்தில் ஆர்வத்தினை ஊற்றாக்கும்.

15. குடியும் குஜராத்தும்: இரணஜித் குஹ் வகுத்தளித்த சிந்தனைப் பள்ளியில் ஒருவரான Hardiman என்பவர் காலனியக் காலத்துக் குஜராத்தின் தென்பகுதியில் நிலவிய

குடிப்பழக்கத்தினைச் சமூகப் பின்னணியில் ஆய்ந்தார். இக்கட்டுரையினை ஆவணச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் எழுதி சபாஸ்டர்ன் தொகுதி 6 இல் வெளியிட்டார். அதற்கு முன்பு இது போன்றதொரு கட்டுரை வரலாற்றியலில் வெளியிடப்படவில்லை. அவரின் கருத்துகள் வருமாறு: காலனியக் காலத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு நிலவருவாய் முதன்மையானதாகவும் மதுவினால் வரும் வருவாய் இரண்டாவதாகவும் இருந்தன. அக்காலத்தில் வைதீக இந்துக்கள், இஸ்லாமியர்கள், சமணர்கள் குடிப்பதனை மதிப்புக் குறைவாகக் கருதினர். குஜராத்தின் தென்பகுதியில் பல நூற்றாண்டுகளாக மக்கள் தரு (daru) என்ற நாட்டு மதுவினையும், கள்ளினையும் குடித்து வந்தனர். 1608-1610 காலகட்டத்தில் William finch என்பவர் குஜராத்தில் வசித்தபோது பேரிச்சை மரத்திலிருந்து கள் வடிப்பதனைக் கவனித்தார். அங்கு, இலுப்பைப் பூவிலிருந்தும் மது காய்ச்சியுள்ளனர். மொத்த பம்பாய் இராஜதானியிலும் தெற்குக் குஜராத் குடிக்குப் பெயர்பெற்றிருந்தது. ஓராண்டில் சுமார் 4 இலட்சம் காலன் அளவுள்ள கள் குடிக்கப்பட்டது. ஒரு காலன் 3.375 லிட்டர் அளவு கொண்டது. 1951 புள்ளிவிவரப்படி குஜராத்தின் தெற்கில் 72% குடும்பத்தில் ஒன்று அல்லது இரண்டு நபர்கள் குடிப்பழக்கம் கொண்டிருந்தனர். அடித்தட்டு மக்களின் (tribal, untouchable, lower caste) தொகையில் 80% குடும்பத்தில் குடிப்பழக்கம் இருந்தது; 7.5% உயர்சாதிக் குடும்பங்களில் இப்பழக்கம் இருந்தது. பிராமணர், வாணியர் (இந்து/சமணர்), வேளாண் குடிகளான பட்டிதார்கள் அளவில் பிராமணர்கள் குடிப்பதில்லை. 59% இஸ்லாமியர் குடும்பத்தில் குடிப்பழக்கம் இருந்தது. 1669 இல் இஸ்லாமியர்கள் பெருமளவில் குடித்தனர் என்று காலனியச் சான்றுகள் உரைக்கின்றன. ஆனாலும், 20% மக்கள் குடியிலிருந்து விலகியிருந்தனர். அங்கிருந்த பார்சிகள் குடிப்பிரியர்கள் என்று Hardiman முத்திரையிடுகிறார். பொதுவாக கள், மது இரண்டும் விரும்பப்பட்டன. இவர்கள் கள்வடிக்கும் மரங்களைப் பயிரிட்டனர் என்று Peter Mundy என்பவர் குறித்துள்ளார். இவர்கள் இலுப்பைப் பூக்களை நொதிக்கவைத்துச் சாராயம் காய்ச்சும் முறையினை அறிந்திருந்தனர். இதற்கு அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருள்கள்: மொசாம்பிக் எலுமிச்சை, மரங்கனி, ஏலக்காய், ரோஜாமலர், மல்லிகைமலர், அரபுமல்லி, உலர்ந்திராட்சை, சோம்பு, அன்னாசிப்பழம் போன்றவை. இம்முறையில் காய்ச்சப்பட்ட சாராயத்தினைக் குடிப்பவர் மிகச்சிலர். குரத்தில் அப்போதைய

மாவட்டக் கலெக்டர் W.T.Morison இது தொடர்பாக ஒரு குறிப்பினைத் தருகிறார். அடிநிலைமக்கள் (lower caste people) விழாக் காலங்களிலும் விடுமுறை நாள்களிலும் குடிப்பர் என்கிறார்.

1951 ஆம் ஆண்டின் பாம்பாய்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் புள்ளிவிவரப்படி குஜராத்தின் தென்பகுதியில் பெரும்பாலும் குடும்பத் தலைவர்கள் குடிகாரர்கள். 59.9% மனைவிகள் குடிப்பவர்கள்; 44.3% மகன்கள் குடிப்பவர்; 32.9% மகள்கள் குடிப்பவர். அதுபோன்றே குடிப்பவர்களில் 5 வயதுக்கு உட்பட்டவர் 22%; 6-10 வயதுக்கு உட்பட்டவர்கள் 23%; 11-15 வயதுக்கு உட்பட்டவர்கள் 29%; 16-20 வயதிற்கு உட்பட்டவர்கள் 43%. இங்கு வயது கூடக்கூட விகிதமும் கூடுகிறது என்பதனை கவனிக்கவேண்டும். இதனை உளவியல்ரீதியான செயற்பாடாகக் கருதலாம். நிலமற்ற வேளாண்குடிகளின் அன்றாட வாழ்வில் குடிமையம் கொண்டிருந்தது (centre place in the culture). இதற்கு நேர் எதிர்க் கொள்கையினைக் கொண்டிருந்தவர் பிராமணர், சமணர், இஸ்லாமியர். பழங்குடி மக்கள் மதுவிற்குப் பெரிதும் மதிப்பளித்தனர். அதனை ஆன்மவியல் பானம் (spirituous drinks) என்று கருதினர். மதுவினைப் படைப்பதன்மூலம் தங்கள் கடவுளர்களை மகிழ்விப்பதாக ஆதிவாசிகள் நம்பினர். மது உணவின் கடவுள் (food of the gods) எனப்பட்டது. கடவுள் பிராமணர்களுக்கு நெய்யினையும் பில்லர்களுக்கு மதுவினையும் வழங்கியுள்ளார் என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. கிராமப் பஞ்சாயத்தும் பழங்குடிப் பஞ்சாயத்தும் குடித்தபின்பு முடிகிறது. திருமணத்திற்கான பேச்சுவார்த்தையும் குடியுடன் முடிகிறது. இறப்புச் சடங்குகள் இப்படித்தான் கொண்டாடப்படுகிறது. 1884 இல் F.S.P.Lely என்ற துணை-கலெக்டர் நிலமற்ற ஏழைகளின் உணவில் மதுவும் உண்டு என்று குறிக்கிறார். தரு என்ற மதுவினை அருந்துவதால் மலேரியா, காலரா, பிளேக் நோய்களிலிருந்து காப்பாற்றப்படலாம் என்ற நம்பிக்கை நிலவியது. அதற்கான கள்ளினைப் பொதுவாக தென்னை, பனை, பேரிச்சை, பிராஸ் மரங்களில் இருந்து வடித்தனர் என்றும் அறியப்படுகிறது. மற்ற கட்டுரையாளர்களின் கருத்துரைச்சாரம் பிறிதொரு கட்டுரைக்குத் தளமாகும்.

இக்கட்டுரையினை எழுதுவதற்கு இரணஜித் குஹ் தொகுத்த பத்துத் தொகுதிகளையும் தந்துதிய பிராச்சிரியர் E.மணிமாறன் அவர்களுக்கு நன்றி பல.

கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர்

முஸ்லிம்கள் இன்று

ஃப்ரண்ட் லைன் 2018, பிப்ரவரி 14 இதழில் வெளிவந்த கட்டுரை.
மறைந்த ஆளுமை ஏ.ஜி.நூரனியின் நினைவாக

இந்திய முஸ்லிம்கள் இன்று (2018) மனச்சோர்வைத் தரும் ஒரு சூழலை எதிர்கொள்கிறார்கள். 1857 அல்லது 1947 ஆண்டுகளைப் போன்றதல்ல இது. பழைய நிலைமைகள் மாறிவிட்டன. இந்தப் புதிய, சிநேகமற்ற சூழலின் சவால்களை எப்படிச் சந்திப்பதெனத் தெரியாமல் அவர்கள் தடுமாறுகிறார்கள். 1947ல் முகமது அலி ஜின்னா நெறியற்ற கோழை செளத்ரி காலிகுசமானை இந்திய முஸ்லிம்களின் தலைவராக்கினார். மீரட்டின் நேர்மையான நவாப் முகமது இஸ்மாயில் அந்த இடத்திற்கு வந்திருக்கவேண்டும். நரம்புத் தளர்ச்சி நோயால் பாதிக்கப்பட்ட காலிகுசமான் இந்தியாவிலிருந்து வெளியேறி பாகிஸ்தானுக்குச் சென்றார். தன்னுடைய இறுதி ஆண்டுகளில் இந்தியப் பிரிவினைக்காக மிக மோசமாக வருத்தப்பட்டார்.

விடுதலை பெற்று 70 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் நிலைமை மேம்படவில்லை; ஆர்.எஸ்.எஸ் பிரச்சாரகர் நேரத்திர மோடி பிரதமராக இருக்கும் ஆட்சியில் நிலைமை மேலும் மோசமாகியுள்ளது. எங்கும் எதிலும் முஸ்லிம்கள் பாரபட்சமாக நடத்தப்படுகிறார்கள். 1952 ம் ஆண்டு முதல் பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகள், தேசிய அரசியலில் அவர்களின் இடத்தை மிகத்தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. அந்தத் தேர்தல்களில் பாராளுமன்றத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை பின்வருமாறு: 1952-25; 1957-23; 1962-26; 1967-28; 1971-28; 1977-32; 1980-49; 1984-45; 1989-33; 1991-29; 1996-27; 1998-38; 1999-32; 2004-35; 2009-28; 2014ம் ஆண்டில் மற்றத் தேர்தல்களைக் காட்டிலும் மிகக் குறைவாக 22 பேர். எனினும், மக்கட்தொகையில் முஸ்லிம்கள் 10.5 சதவீதம். 2014ம் ஆண்டு பாராளுமன்றத்தில் அவர்களது பிரதிநிதித்துவம் மொத்த உறுப்பினர்களில் 4.2 சதவீதம் மட்டுமே. ஆனால், 1952இல் 489 ஆக இருந்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 2014 ம் ஆண்டில் 543 ஆக உயர்ந்துள்ளது.

பா.ஜ.க ஆளும் குஜராத், உத்திரப்பிரதேசம், மத்தியப்பிரதேசம், மகாராஷ்டிரம், ஜார்க்கண்ட், சட்டிஸ்கர் மாநிலங்களில், ஆர்.எஸ்.எஸின் அரசியல் முகமான பா.ஜ.கவின் மாநிலச் சட்டசபைகளில் ஒரு முஸ்லிம் உறுப்பினரும் இல்லை.

அரசாங்கத்தின் அறிக்கைகள் ஒரு வேதனைக் கதையைக் கூறுகின்றன. ஜூன் 14, 1983ல், 'சிறுபான்மையினர், அட்டவணைச் சாதியினர், பழங்குடியினர் மற்றும் பாதுகாப்பற்ற பிரி பிரிவினருக்கான உயர்நிலைக் குழு' தன்னுடைய அறிக்கையை இரண்டு தொகுதிகளாக அளித்தது. குழுவின் ஏழு உறுப்பினர்களில் ஒருவர் மட்டுமே முஸ்லிம். அவர் காங்கிரஸ் கட்சியின் டாக்டர் ரஃபீக் ஸக்காரியா. அக்குழுவின் செயலராகவும் அவர் பணியாற்றினார். உண்மை நிலைமைகளை உறுதி செய்யத் தன்னால் இயன்றதை அவர் சிறப்புடன் செய்தார் என்று கூறுவது நேர்மையாக இருக்கும். ஆய்வு நெறிமுறை (பக்கம் 7) குறித்த இரண்டாவது அத்தியாயம் இவ்வாறு கூறுகிறது: "அட்டவணைச் சாதியினர், பழங்குடியினர் குறித்த தகவல்கள் (முழுமையற்றவை என்றாலும்) கணிசமான அளவிற்குக் கிடைத்தன. இவற்றிற்கென சட்டப்பூர்வமான விதிகள் இருக்கின்றன. எனினும், அஞ்சியது போல், மதச் சிறுபான்மையினர் குறித்து மேலோட்டமான, சில பொதுவான தகவல்கள் தவிர்த்து வேறு தகவல்கள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை."

பணியாளர்களில் எத்தனை பேர் சிறுபான்மையினர்; அரசின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளால் எவ்வளவு பலன் அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது என்பதை எந்த மத்திய அரசு நிறுவனமும், பொதுத்துறை நிறுவனமும் எங்களுக்கு அளிக்கவில்லை. சிறுபான்மையினர் குறித்தத் தகவல்களை அதிகாரிகள் சட்டப்பூர்வமாக வைத்திருக்க வேண்டிய தேவையில்லை என்பதால், அவர்களால் எங்களுக்குத் தகவல் எதையும் அளிக்க முடியவில்லை என்று கூறப்பட்டது." அந்தக் குழு செயல்பட்டச் சூழலை, "மதச் சிறுபான்மையினர்" (முஸ்லிம்கள்) குறித்த

புள்ளிவிவரங்கள் கிடைக்காத நிலைமை பிரதிபலித்து என்று குழுவின் வியந்து போயினர்.

மதச் சிறுபான்மையினர் மற்றும் மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கான தேசியக் கமிஷனின் அறிக்கை மே 2007இல் வெளிவந்தது. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி ஜஸ்டிஸ் ரங்கநாத் மிஸ்ரா இந்தக் கமிஷனுக்கு தலைவர். பணி செய்த அனைத்து நிறுவனங்களிலும் அவர் வருத்தப்படும் விதத்தில் செயல்பட்டவர்; பின்னாளில் காங்கிரஸ் அரசியல்வாதியானார். அந்தக் குழு சேகரித்த தகவல்கள் பயனுள்ளவை. கமிஷனின் உறுப்பினரும் செயலருமான ஆஷா தாஸ் தனது எதிர்க்கருத்தை அறிக்கையில் பதிவு செய்திருந்தார். இவர் முன்னாள் மூத்த அரசு அதிகாரி. இவர் கூறிய கருத்துகள் பா.ஜ.க வட்டங்களில் இருந்துதான் ஒருவரால் எதிர்பார்க்க முடியும். இறுதியாக, பிரதமரின் (டாக்டர் மன்மோகன் சிங்) உயர்நிலைக் குழு அறிக்கை. இந்தியாவில் முஸ்லிம்களின் சமூக, பொருளாதார, கல்வியறிவு குறித்த நிலையை ஆய்ந்து, அறிக்கை அளிக்க நியமிக்கப்பட்ட இந்தக் குழுவின் தலைவர் ஜஸ்டிஸ் ராஜிந்தர் சச்சார். நவம்பர் 17, 2006ல் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இந்த அறிக்கையில் ஏராளமான தகவல்கள் இருக்கின்றன. முதன் முறையாக ஒரு செயல்களம் முஸ்லிம்களை மட்டுமே கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

இந்தியாவின் சில பகுதிகளில் காவல்துறையினர் முஸ்லிம்களிடம் மிகவும் மோசமாக நடந்துகொள்கின்றனர்; அதுபோலத்தான் காவல்துறைக்கு முஸ்லிம்களைப் பணிக்குச் சேர்ப்பதும் இருக்கிறது. இராணுவத்தில் முஸ்லிம் அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கை படுபாதாளத்தில் இருக்கிறது. எக்கானாமிக் & பொலிடிக்கல் வீக்லி ஜனவரி 27 இதழில் அறிஞர் அலி அகமது, 'தொலைந்துபோன முஸ்லிம் இராணுவ அதிகாரிகள்' என்ற தனது திறம்பட்ட ஆய்வில் இதை ஆதாரத்துடன் நிறுவுகிறார்.

அரசியல் பிரதிநிதித்துவம்

எனினும், முஸ்லிம்களின் கவலைகளைப் பேசுகிற ஏதேனும் ஓர் அரசியல் கட்சியை உங்களால் குறிப்பிட முடியுமா? பின்னர் ஏன் அதைச் செய்யும் முஸ்லிம் கட்சிகளைக் குற்றம் சொல்ல வேண்டும்? அவர்களது மிகத் தைரியமான நிலைப்பாட்டிற்காக அலாதுதின் ஓவைசி போன்ற முஸ்லிம்களைக் குறைசொல்ல வேண்டும்? இதற்கு இரண்டு விதமான அணுகுமுறைகள்தான் இருக்க முடியும்: மதச்சார்பற்ற நோக்கத்திற்காகச் சிறுபான்மையினரைத் திரட்டுவது; அதேநேரத்தில்

அவர்களது பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வுகளை திருப்தி தரும் வகையில் பெற முயல்வது. அவர்களுக்கு எதிராகச் செய்யப்படும் தவறுகளை எங்கோ ஒரு தலைவர் அவ்வப்போது விமர்சிப்பதைக் கேட்க முடிகிறது: எடுத்துக்காட்டாக, முஸ்லிம்கள் வேண்டுமென்றே கைதுசெய்யப்படுவதை, குற்றம் சுமத்தப்படுவதை சரத் பவார் வன்மையாகக் கண்டனம் செய்திருக்கிறார்.

மதச்சார்பற்றக் கட்சிகளின் கண்டுகொள்ளாத நிலையைச் சுட்டிக்காட்ட இந்த எடுத்துக்காட்டு போதுமானது. அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி ஜக்திஷ் பல்லா பிப்ரவரி 12, 2001இல் அந்த மாநில அரசை விமர்சித்திருந்தார். விரைந்து விசாரணையைத் தொடங்க ஏதுவாக, பாபர் மசூதி இடிப்பிற்குப் பின் இரண்டு குற்ற வழக்குகளை விசாரிப்பதற்கான அறிவிப்பை அந்த மாநில அரசு வெளியிடவில்லை என்பதற்காக இந்தக் கண்டனம். கடந்த 17 ஆண்டுகளில், மாயாவதியோ, முலாயம் சிங்கோ அல்லது அகிலேஷ் யாதவோ, எந்த முதலமைச்சரும் இதைச் செய்வதற்கு அக்கறை கொள்ளவில்லை. இவர்களை விட்டால், இந்த முஸ்லிம்கள் யாரிடம் செல்வார்கள்: முஸ்லிம் கட்சிகள் அல்லது முஸ்லிம் தலைவர்களிடமா? காலப்போக்கில் இந்தச் செயல் அனைவருக்கும் இறுக்கமான சூழலையும் அழிவையும் கொண்டு வரும்.

சிறுபான்மைச் சமூகத்தின் அடையாள உணர்வு, அதனுடைய வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்வதன் மூலமாக உருவாக்கப்படுகிறது. எனினும், வரலாற்றுப் பார்வைகள் எப்போதும் மோதிக் கொள்கின்றன. அனைத்து மக்களிடமும் ஒரே மொழியில் வரலாறு பேசுவதில்லை.

நீண்ட காலத்திற்கு, பிரிவினைக்கு மாற்று அரசியலமைப்பின் வழியிலான பாதுகாப்பு என்று கருதப்பட்டது. அரசியல் பங்கேற்பு மட்டுமே அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள உதவி செய்யும். அரசியலில் பங்கேற்பு இல்லாத அரசியலமைப்பின் வழியிலான பாதுகாப்பால் எந்தப் பலனும் இல்லை என்பதை அனுபவம் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது.

இந்திய முஸ்லிம்களின் இன்றைய அரசியல் மனநிலையை அல்லது அவர்களது அரசியலை வரலாற்றுப் பின்னணியில் மட்டுமே புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்திய அரசியல் கட்சிகள் முஸ்லிம்கள் குறித்துக்கொண்டிருக்கும் அணுகுமுறைக்கும் இது பொருந்தும். இரண்டுமே பாதுகாப்புவாதிகளாக இருக்கவே முனைவதாக எதிர்பார்க்கலாம். பங்கேற்பு பெருமளவிற்குச் சம்பிரதாயமே. அதிகாரமளித்தல் தொலைதூரத்து

முகமது அலி ஜின்னா

மௌலானா
அபிஸ் கலாம் ஆனாத்

இலக்காகவே இருக்கின்றது. பெருமளவிற்கு இது இந்திய முஸ்லிம்கள் அல்லது இந்திய அரசியல் கட்சிகள் அத்தகைய அரசியலின் தொடக்கத்தில் பின்பற்றிய அரசியல் பாதையின் விளைவு என்று கூறலாம்.

புதிய குழுவில் செயலுத்தி ஒன்றைத் தொடர்ந்து உரக்கப் பேசிய ஒரே முஸ்லிம் தலைவர், வங்காளத்தின் முன்னாள் பிரதமர் (Premier of Bengal) ஹெச்.எஸ்.கஹ்ராவர்தி. செப்டம்பர் 10, 1947இல் காலிகுசமானுக்கு அவர் எழுதிய கடிதத்தில் (Khaliquzzaman, pages 397-399) தனது தெரிவுகளைப் பட்டியலிட்டிருந்தார். “நாங்கள் இதைப்பற்றி முன்னரே சிந்திக்கவில்லை” என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறார். தெரிவுகளிலொன்று ‘இரு தேச கொள்கைக்காக உண்ணாநோன்பு இருப்பது’ எனினும், அதை அவர் முழுமையாக நிராகரித்தார். மற்றொரு தெரிவாக, ‘சமூகத்தின் (குழு) ஒற்றுமையை’ தக்கவைத்துக் கொள்ளுதலும் அதேநேரத்தில் ஹிந்துக்களின் நட்புணர்வை நாடுவதும் இருந்தது.

இன்றைக்கும் பொருத்தமாக இருக்கும் கேள்வியொன்றை அவர் எழுப்பினார். “உங்களுடைய சமூகத்தின் ஒற்றுமையை நீங்கள் விட்டுக் கொடுத்துவிட்டால், உங்களிடம் போதுமான வலிமை இல்லாத நிலையில் உங்களை அவர்கள் மதிப்பார்களா என்று அச்சப்படுகிறேன். அதேநேரத்தில் ஒற்றுமையை அல்லது வலிமையைத் திரட்டும் எவ்வித முயற்சியும் அவர்கள் மனத்தில் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தும். ஹிந்துக்களிடம் நமது அணுகுமுறை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. (முஸ்லிம்) லீக், காங்கிரஸை நடத்துவது போலவே நாமும் அவர்களை நடத்துவதா? அல்லது ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஒன்றாக இருக்கும் அரசியல் கட்சி ஒன்றை நாம் தோற்றுவிப்பதா? லீக், காங்கிரஸை நடத்துவதுபோல் அவர்கள் உங்களை ஏற்க மறுக்கலாம்; அதுமட்டுமன்றி, இணைந்த தொகுதி அமைப்பு முறையில் தேசிய முஸ்லிம்கள் என்ற

புது இனத்தை (அவர்கள்) ஆதரிக்கக் கூடும்.”

மொழியப்பட்ட வேறு பல தெரிவுகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. ஆனால், ஒரு விஷயத்தில் அவர் திட்டவட்டமாக இருந்தார்: “சிறுபான்மையினர் அதிகமுள்ள மாகாணங்களில் முஸ்லிம்கள் தங்களுக்கான திட்டத்தை உருவாக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.” முஸ்லிம் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் மாநாடு ஒன்றை நடத்தலாமென்று அவர் யோசனை, கூறினார். ஆனால், காலிகுசமானுக்கு அதில் விருப்பமில்லை. அக்டோபர், 1947 இல் அவர் பாகிஸ்தானில் குடியமர்ந்தார்.

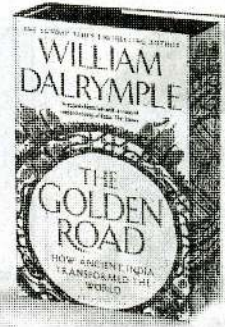
முகமது ரஸாகான், 1943 முதல் முஸ்லிம் லீக் கவுன்சிலின் உறுப்பினர்; 1963ம் ஆண்டு வரையிலும் இந்திய யூனியன் முஸ்லிம் லீகில் அவர் உறுப்பினர். மதராஸ் சட்டசபையின் உறுப்பினராக 1946 முதல் 1962 வரை இருந்தார். மதராஸில் இருக்கையில் ‘விடுதலையின் விளை’ என்ற நினைவுக்குறிப்பை 1969ம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். அந்த நூலில், பிரிவினையின்போது முஸ்லிம்களின் மனநிலையை, இந்திய யூனியன் முஸ்லிம் லீக் அப்போது பின்பற்றிய குறைபாடிருந்த கொள்கையை ஏற்பட்டிருந்த விரக்தியுடன் விவரித்திருந்தார். “பாகிஸ்தான் உருவாக்கத்திற்குப் பாடுபட்ட அவர்கள், ஓர் அமைப்போ அல்லது தலைமையோ இல்லாமல், வழிநடத்தவும் யாரும்ற்று விடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டனர்.

புதிய அரசை வழிநடத்த ஜின்னா கராச்சிக்குச் சென்றுவிட்டார். லீகின் செயற்குழுவில் இருந்த பெரும்பாலான முன்னணித் தலைவர்களும், லீகின் பல்வேறு மாநிலங்களின் முக்கியத் தலைவர்களும், இந்தியாவில் தங்களுக்கு அரசியல் எதிர்காலம் இல்லை என்று உணர்ந்தனர்; அதனால், தமக்கான புதிய வாழ்வை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு கராச்சிக்குச் சென்றுவிட்டனர். அல்லது முழுமையாக அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கிவிட்டனர். தேசம் முழுவதிலும் அச்சம் நிறைந்த மனோநிலை முஸ்லிம் சமூகத்தினரை ஆட்கொண்டது. தங்களது அரசியல் உரிமை அல்லது பொருள் சார்ந்த நலன் அடிப்படையில் அவர்களால் சிந்திக்க இயலவில்லை. தங்கள் பகுதிகளில் எவ்விதமான இனமோதல்களும் கூடாது என்பதை மட்டுமே அவர்கள் விரும்பினர். நடைமுறையில், அரசியல் மீதான ஆர்வத்தை இழந்தனர்; அவர்களாகவே வாழ்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டுமென விரும்பினர்.”

-தொடரும்

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

சங்கிகளைச் சந்தோசப்படுத்தும் சங்கதிகள் கொண்ட புத்தகம்

விலியம் டால்ரிம்பிள் தனது கண்கவர் புதிய புத்தகத்தில் *The Golden Road*, பரவலாக அறியப்பட்ட பட்டுப் பாதையை மறக்குமாறு வலியுறுத்துகிறார். அதற்குப் பதிலாக நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, இன்னுமொரு பாதை இருந்தது. இதன் தொடக்கம் இந்தியா. அது மேற்கில் ரோமப் பேரரசிலிருந்து, கிழக்கில் கொரியா மற்றும் ஜப்பான் வரை விரிந்திருந்தது. இது தரைவழிப் பாதையன்று. முதல் வர்த்தகப் பாதைகள் கடல் வழியில்தான் அமைந்தன. பரந்த தொலைவுகளை மழைக்காற்றுகளின் வழியாகப் பயணித்த இந்திய வணிகர்கள், இந்தியாவின் தனிச்சிறப்பான துணி, மசாலா (ஆச்சி மசாலா இன்னும் சந்தைக்கு வரவில்லை), ஆபரணங்கள், எண்ணெய், தந்தம், பருத்தி, பளிங்குக் கண்ணாடி மற்றும் மரச்சாமான்கள் வரை ஏற்றுமதி செய்தார்கள். இந்தியா பெரும் லாபங்களையும் பெற்றது. கிமு 250 முதல் கிபி 1200 வரை, ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட ஆண்டுகள், இந்தியப் பொருட்கள் மேற்கே போயிருக்கின்றன, முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ரோமன் இயற்கைவியல் அறிஞர் மற்றும் தத்துவஞானி மூத்தபிளினி இந்தியாவை 'உலகின் விலைமதிப்புள்ள உலோகங்களின் கொள்கலன்' எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இந்தியா மற்றும் ரோமப் பேரரசு மற்றும் சீனா, ஜப்பான், கொரியாவுக்கும் இடையிலான வணிகத்துடன், இந்தியத் தத்துவ எண்ணங்கள் அழகியல் இந்தியாவின் கலாச்சாரச் சின்னங்கள் மற்றும் சிந்தனைகள் அறிவாற்றல் அறிவியல், கணக்கியல், மதங்கள் அங்கு நகர்ந்தன. இந்தக் கொடுக்கல் வாங்கல்களை மிக ஆர்வத்துடன் இந்த நூல் விவரிக்கிறது. இந்தப் போக்குவரத்து நடந்த சாலைக்கு டால்ரிம்பிள் கொடுத்த பெயர் தங்கப் பாதை. நூலை மேற்பரப்பில் வாசிக்கும் சங்கிகளுக்குக் காவி பாதை சரியான தலைப்பாக இருக்கலாம்..

இந்த நூல் சொல்லும் முக்கியச் செய்தி. கி.மு. 250 முதல் கி.பி. 1200 வரை ஆயிரத்து ஐதூறு ஆண்டுகளுக்கு இந்தியா இந்தத் தங்க வணிகப்

பாதையில் ஆதிக்கம் செலுத்திய பல ஏற்றுமதியை மேற்கொண்ட தன்னம்பிக்கையான நாடாக இருந்தது. இந்திய-ரோமன் கடல் வர்த்தகம் உலகப் பொருளாதாரத்திற்கு நிலப்பாதையான பட்டுப் பாதைகளைக் காட்டிலும் அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. எட்வர்ட் கிபன் (*Edward Gibbon, The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*) கருதியது போல ரோமாபுரியின் வீழ்ச்சிக்கு கிறிஸ்தவம் அல்ல, இந்தியப் பொருட்களுக்கு ரோமப் பேரரசில் மிகப்பெரிய தேவை இருந்தது, அந்தத் தேவை ரோமானியர்களின் தங்கத்தை கடும் அளவில் இழக்கச் செய்தது இந்த சமநிலை அற்ற வர்த்தகமே ரோமப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு முக்கியக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

இந்த நூலின் ஆசிரியர் டால்ரிம்பிளின் தலைப்பு தங்கப்பாதை அவ்வளவு சரியல்ல.. அவர் வர்ணிக்கும் இந்தப் பாதை நழுவுவதும் தன்மையான பட்டு பாதையைப் போல் தூய ஜோர்ஜ் கோட்டையிலிருந்து கிண்டி வரை போகும் அண்ணா சாலை போல் ஒரு நேரான நெடுஞ்சாலை அல்ல. மாறாக, இது பருவமழை கடல்சார் பாதைகளின் ஒரு வலைப்பின்னல். இந்தத் துணைக்கண்டத்தைக் கைகளை நீட்டிய பல உறுப்புகள் கொண்ட இந்துத் தெய்வமாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள், அதுதான் 'தங்க சாலை'. சுற்றுலா பிரசுரங்களிலும் பள்ளிப் பாடப் புத்தகங்களில் வர்ணிக்கப்படும் பட்டுச் சாலை. (*Silk Road*). கிழக்கு மற்றும் மேற்கில் இணைக்கும் வர்த்தகப் பாதைகளின் வலை அமைப்பைக் குறிக்க உருவாக்கப்பட்ட பதம். இந்தச் சொல்லை உருவாக்கியவர் ஜெர்மன் புவியியலாளர் பெர்டினாண்ட் வான் ரிசுட்ஹோபன். 1870களில் பழக்கத்தில் இருந்தாலும் ஆங்கில மொழியில் 1930களில்தான் நுழைந்தது. கிழக்கு-மேற்கை இணைக்கும் இந்த சாலை சீனாவின் ஜியன்காங்கிலிருந்து (*Jiankang*) தொடங்கி, மத்திய ஆசியாவின் காஷ்கார் மற்றும் சமர்கந்த் (*Kashgar and Samarkand*) வழியாகச் சென்று, இன்றையத் துருக்கியில் உள்ள ஆன்டியோக் (*Antioch*) நகரத்தில் முடிவடைகிறது. இந்த ஜெர்மனியப்

புவியியலாளரின் பட்டுவழியில் இந்தியா அதிகம் கவனம் பெற்றவில்லை.

டால்ரிம்பின் முக்கியமான வெளிப்பாடு இந்தியாவின் அறிவியல் ஆதிக்கத்தைப் பற்றியது. இந்தக் காலத்தில் இந்தியா யூரேசியாவின் மிகப் பெரிய மத மற்றும் தத்துவச் சக்தியாக இருந்தது, இதன் நீண்டகால விளைவுகள் இன்றும் தொடர்கின்றன. பல கணிதக் கருத்துகளும் வானியல் கண்டுபிடிப்புகளும் பண்டைய இந்தியாவிலிருந்து எட்டாம் நூற்றாண்டு பாக்காத் வரை ஒரு விசித்திரமான முஸ்லிம் சாஹிப் குடும்பங்களின் மூலம் சென்று பின்னர் ஸ்பெயினுக்குப் போய் ஐரோப்பாவை அடந்ததை நுட்பமாகக் கூறியுள்ளார்.

நடுத்தரக் கால ஐரோப்பா இந்தியாவுக்கு பெரிதும் கடமைப்பட்டிருந்தது; ஐரோப்பா கடனாகப் பெற்ற முக்கியமானதில் ஒன்று இந்தியாவின் கணிதத் திறன். நாம் இன்று பயன்படுத்தும் எண்கள், பாரம்பரியமாக 'அரபு எண்கள்' என அழைக்கப்படுகின்றன, ஆனால் அவை உண்மையில் மோடி "இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்" என்று அட்டைமுதல் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவை. பூஜ்யத்தின் (சூன்யம்) கருத்தையும் முதலில் சிந்தித்தவர்கள் இந்திய அறிஞர்களே. இன்றைய நவீன எண் குறிகள், தசம முறை, இயற்கணிதம் திரிகோண சாஸ்திரம், *trigonometry*, கணிப்பு நெறி அனைத்தும் இந்தியக் கண்டுபிடிப்பு மற்றும் இந்தியச் சிந்தனை மூலம் ஊக்கமளிக்கப்பட்டவை. தூண்டப்பட்டவை. அந்த நாட்களில் இவை பின்னடைவான கிறிஸ்தவ ஐரோப்பாவை சென்றடைந்து, மேற்கத்தியவர்கள் அதைத் தங்களையையதாக ஆக்கி, தாங்களே உரிமையாளர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். இத்தாலியரின் பீட்சாவை அமெரிக்கர்கள் அமெரிக்க உணவு என்று சந்தைப்படுத்துதல் போல்.

இந்திய வர்த்தகமும், சிந்தனைகளும், மதங்களும் உலகில் ஆதிக்கம் செலுத்திய காலம் முடிவுக்கு வந்தது. இது கஸ்னி (Ghazni) மற்றும் கோரி (Ghori), போன்ற துருக்கியர்கள் காரணம் அல்ல, மொங்கோலியரின் 1200 கிபி ஆக்ரமணங்களால் ஏற்பட்டது.

சங்கிகளுக்குச் சங்கடமான செய்தி இந்தியாவிலிருந்து பரவிய முதல் மதம் இந்து சமயமல்ல. பௌத்தம். கங்கைக்கரையில் உருவான ஒரு இந்திய மதம் ஆப்கானிஸ்தான் மூலம் 7ஆம் நூற்றாண்டின் சீனாவுக்குச் சென்றது. சீனாவின், பேரரசி ஹுவை மெய்சிலிருக்கச் செய்தது, சிறிது காலத்திற்கு, பௌத்தம் சீனாவின் மாநில

மதமாகிறது. இந்தியாவில் ஒரு சிறு பிரிவாக இருந்த இந்த மதம் சீனா, ஜப்பான், கொரியா போன்ற நாடுகளின் கலாச்சாரத்தில் மையமாக வளர்ந்தது.

தென்கிழக்கு ஆசியாவின் அரசர்கள் இந்து மற்றும் சமஸ்கிருதக் கலாச்சாரத்தை அற்புதமாக தத்தெடுத்ததை இந்த நூல் பதிவுசெய்கிறது. இந்த இந்தியச் சிந்தனையும் வாழ்க்கை முறைகளும் பெற்ற மதிப்பால் அவர்கள் ஈர்க்கப்பட்டனர். ஆட்சியாளர்கள் இந்து கடவுளர்களின் பெயர்களைச் சூட்டிக்கொண்டனர். நகரங்களும் இந்தியப் பட்டணப் பெயர்கள் வைக்கப்பட்டன. தாய்லாந்தின் பண்டைய தலைநகரம் இந்தியாவில் இராமரின் பிறப்பிடமான அயோத்தியா என்ற பெயரிடப்பட்டது, ஆனால், எல்லாமே உள்ளூர் கலாச்சாரங்களால் நுணுக்கமாக மாற்றப்பட்டது. ராமாயணம் போன்ற இந்தியக் கதைகள், பண்டைய இந்து இதிகாசங்கள் வட தென் ஆசியாவின் பெரும்பாலான நாகரிகங்களைக் கவர்ந்தன, பாதித்தன. கம்போடியக் கெமர் அரசர்கள் தங்கள் மரபுரிமையைப் புராண சீன முன்னோடிகளுடன் தொடர்புபடுத்தவில்லை. இந்து கோத்திரம் கௌண்டிநியாவுடன் தொடர்புபடுத்திக் கொண்டனர். சீனத்தின் தாவோவாதம் மற்றும் கன்பூசியவாதமும்போன்ற தத்துவ மற்றும் மதக் கோட்பாடுகள் கம்போடியாவில் பரவவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, இந்து மற்றும் புத்த மதங்கள் கம்போடியாவுக்கு அறிமுகமாகின. இன்று, கம்போடியா மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியா முழுவதும் பௌத்தம் பரவலாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. ரவீந்திரநாத் தாகூர் 1927-ல் தென்கிழக்கு ஆசியாவுக்குப் போனபோது "எங்கு நான் பார்த்தாலும் இந்தியா தெரிந்தது, ஆனால் நான் அதை அடையாளம் காண முடியவில்லை" என்று எழுதினார்.

உலகின் மிகப் பெரிய பௌத்த மற்றும் இந்து கோவில்கள் இந்தியாவில் இல்லை, ஜாவாவில் உள்ள போரபுரே Borobudur இருக்கும் எட்டுத் தட்டு புத்தகோயில்தான் பெரிய பௌத்த விகாரை. டால்ரிம்பின் புத்தரின் உருவம் பற்றிய எண்ணம் சற்று வித்தியாசமானது. ஹெலெனிஸ்டிக் (கிரேக்க) தோற்றமுள்ள கந்தாரப் புத்தர் சிற்பங்கள் கிரேக்கர்களால் அல்ல, ரோமானியர்களால் பாதிக்கப்பட்டது என்கிறார். இது பாரம்பரியவாதிகளை பாதிக்கலாம்.

கம்போடியாவில் உள்ள அங்கோர் வட் Angkor Wat தான் உலகில் கட்டப்பட்ட மிகப்பெரிய இந்து மதக் கட்டமைப்பு ஆகும். அப்போது அங்கோர் வட்டின் மக்கள் தொகை ஒரு மில்லியன்.

சங்கிகள் 'இந்தோஸ்பியர்' என்ற சொல்லை ஒரு குறுகிய பார்வையில்தான் பார்க்கவிரும்புவார்கள். இவர்களுக்கு இது சம்ஸ்கிருதம் சார்ந்த மொழிகளின் தாக்கத்தில் இருக்கும் மண்டலங்கள். ஆனால் டால்ரிம்பிள் விவரிப்பது பல் இன, பல் மத, பல் மொழிகொண்ட பிரதேசம். இந்தியா முழுவதையும், ஒரே மதம், ஒரே மொழி கொண்ட நாடாக மாற்ற வேண்டும் என்ற சங்கிகளின் குறுகிய பார்வைக்குப் பண்டைய பரந்த நோக்குள்ள இந்தியா ஒரு நச்சு முறிப்பான் (antidote).

லண்டனில் 20,000 பேர் மட்டுமே இருந்தனர். தமிழர்களின் நெஞ்சங்களை விம்மச்செய்யும் ஒரு செய்தி. அங்கோர் வட்டில் இருக்கும் காரைக்கால் அம்மையாரின் சிலை. அவருடைய காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற்கு வெளியே தெரியப்படாதவர் நடமாடும் சிவாவின் காலடியில் சுறுக்கம் விழுந்த தோற்றத்தில் காணப்படுகிறார். தென்கிழக்காசியாவில் இந்துச் சம்ராஜியங்கள் பற்றி இந்த நூல் சொல்லும் செய்திகள் ஒன்றும் புதிதல்ல. R.C. Majumdar அவருடைய *Hindu Colonies in the Far East* நூலில் 1944 லேயே மிக விரிவாக எழுதியிருக்கிறார்.

டால்ரிம்பிளின் கடைசி நூல் *The Anarchy* (2019) அதற்கு முந்திய முகலாயர்கள் பற்றிய *The Last Mughal* (2006) *White Mughals* (2004)க்கு இந்தியத் தேசியவாதிகள் ஏற்புச் சான்றிதழ் கொடுக்கவில்லை. முதல் நூல் ஆங்கிலேயக் கிழக்கு இந்தியா கம்பெனி பற்றியது. இது காலனித்துவ ஆட்சியின் கொடூர மற்றும் சுரண்டல் செயல்களுக்கு உரிய நியாயம் அளிப்பதாக இந்துத்துவா விமர்சகர்கள் விசனப்பட்டார்கள். மற்ற இரண்டு நூல்களும் இஸ்லாமியக் கலாச்சாரம் மற்றும் அதன் அடையாளங்களோடு இணைவதற்குத் தயாராக இருந்த முதல் கட்ட ஆங்கில அதிகாரிகளுக்கு அரோகரா சொன்னது. இந்துத் திருவிழாக்களுக்கு அழைப்பை டால்ரிம்பிள் பெறுவதற்கான வாய்ப்பை இழக்கச் செய்தது. இவர் ஸ்கோட்லாந்துக்காரர். அவர் வசிப்பது அவர் பெரிதும் நேசித்த முகலாயர்களின் தலைநகரமான டெல்லி.

அவரது இந்தப் புதிய நூல் இன்றைய இந்தியாவின் டுட்மீரிய அச்சத்தருகிற, முரட்டுக்குணமுள்ள தேசிய உணர்வுக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாகத் தெரிகிறது. இந்த நூல், பொற்கால பாதை அரசியல் அறிவியலாளர் ஜோசப் நை (Joseph Nye) மென்மையான பலம் *soft power* " என்ற பதத்தை அறிமுகப்படுத்தும் முன்னமே ஆசியாவில் இராணுவ வலிமைக்குப் பதிலாக, பொருளாதார மற்றும் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கான மிருதுவானச் சக்தியாக இந்தியா இருந்திருக்கிறது. படைவீரர்களைவிட - வணிகர்கள், தேரர்கள், மறை, மதபோதகர்கள்,

ஜோதிடர்கள் இந்தியாவிலிருந்து மேற்கும் கிழக்கும் சென்றார்கள். இதுவும் காலனித்துவந்தான். தடுப்பூசி குத்தும் போது ஒரு வைத்தியர் குரூரமாகக் குத்துவார். மற்றவர் சிரித்த முகத்துடன் குத்துவார்.

இந்த நூலில் சில விடுபாடுகள் உள்ளன. பெரிதுபடுத்தப்பட்ட இந்து மருத்துவ, விஞ்ஞான திறன்களில் அதீத நம்பிக்கையுள்ள இந்துத்துவவாதிகளுக்கும் கவலைதரும், அதில் ஒருவர் இந்தியப் பிரதமர் மோடி, ஒரு கிளி ஜோசியரின் நம்பிக்கைத்தனமான தொனியுடன் யானைத் தலை பொருத்தப்பட்ட இந்துக் கடவுள் கணேசர் பண்டைய இந்தியாவில் இழையமாற்றுச் சிகிச்சை *plastic surgery* இருந்தது என்று ஒரு ஆதாரம் இல்லாமல் கூறினார். இதற்கு இணையான நகையாடத்தக்க செய்தி, 7,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் வேதகாலத்தில் பறக்கும் வானூர்திகளும், ஆளில்லா விமானங்களும் இருந்திருக்கின்றன. இதற்கு ஆதாரம் பண்டைய சம்ஸ்கிருத இதிகாசங்கள். இந்தியாவின் வியத்தகு விஞ்ஞானச் சாதனைகளைச் சொன்னவர் ஆனந்த் போதாஸ், ஓய்வு பெற்ற விமானப் பயிற்சியாளர். இதை இவர் அறிவித்தது தேர்தல் பிரசாரக்கூட்டத்தில் அல்ல. மும்பையில் நடைபெற்ற இந்திய அறிவியல் அவையில்.

இந்தியா ஆதிக்கம் செய்த இந்தச் செல்வாக்கெல்லைக்கு டால்ரிம்பிள் இட்ட பெயர் (*Indosphere*) "இந்தோஸ்பியர்" இதனை இந்தியக்கோளம் "அல்லது இந்திய வலையமைப்பு" என்று தமிழ்படுத்தலாம். இந்த எண்ணம் ஒன்றும் புதிதன்று. பெயர் எதுவாக இருந்தாலும், இந்தக் கருத்து ஏற்கெனவே பழக்கத்தில் இருந்திருக்கிறது. இந்த எண்ணத்திற்குப் பழமை வாய்ந்த மரபு உள்ளது. 1920களில் வேறொரு சொற்பிரயோகத்தில் இது 'வியாபக இந்தியா' (*The Greater India*) அல்லது 'தொடர்ந்த இந்தியா' (*Further India*) என முந்தைய காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது... 1920களில், ரவீந்திரநாத் தாகூர் தலைமையில் வங்காள தேசிய வாத வரலாற்றாசிரியர்களின் ஒரு வலையமைப்பிலிருந்து இதற்குக் கணிசமான ஆதரவு கிடைத்தது. தேசியவாத இயக்கத்தின் அங்கமாக ஒரு 'வியாபக இந்தியா சங்கம்'

நிறுவப்பட்டது, அதன் நடவடிக்கைகளைப் பதிவுசெய்யும் ஓர் இதழ் *Journal of the Greater India Society* 1959 வரை வெளியிடப்பட்டது, மேலும் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் இந்தியத் தாக்கம் ஏற்படுத்திய நாடுகளுக்குச் சுற்றுலா பயணங்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன.

தாசுரின் 'வியாபக இந்தியா' மேற்கத்தியப் பேரரசு மறைமுகமாக விமர்சிப்பதோடு மட்டுமின்றி, இந்தியாவின் தனிச்சிறப்பினைக் காப்பாற்றும் ஒரு முயற்சியாகவும் இருந்தது. இதில் இந்திய நாகரிகத்தின் செயல்திறனை அரசியல் அல்லது கலானிய நோக்கத்தோடு பார்க்காமல் மாறாக நேசமும் அமைதியும் ஆன்மிக அளவுகளில் பண்பாட்டுப் பரிமாற்றத்தை முன்நிறுத்தியது.

சங்கிகள் 'இந்தோஸ்பியர்' என்ற சொல்லை ஒரு குறுகிய பார்வையில்தான் பார்க்கவிரும்புவார்கள். இவர்களுக்கு இது சம்ஸ்கிருதம் சார்ந்த மொழிகளின் தாக்கத்தில் இருக்கும் மண்டலங்கள். ஆனால் டால்ரிம்பின் விவரிப்பது பல் இன, பல் மத, பல் மொழிகொண்ட பிரதேசம். இந்தியா முழுவதையும், ஒரே மதம், ஒரே மொழி கொண்ட நாடாக மாற்ற வேண்டும் என்ற சங்கிகளின் குறுகிய பார்வைக்குப் பண்டைய பரந்த நோக்குள்ள இந்தியா ஒரு நச்சு முறிப்பான் (antidote).

டால்ரிம்பின் இந்தியக் கருத்துகள் உலகத்தை மாற்றியக் காலத்தில், நாடுகள், கலாச்சாரங்களிடையே ஒன்றுக்கொன்று கொடுக்கல்வாங்கல் மாறுபடும் மத நம்பிக்கைகள் ஒன்றுசேர்ந்து வாழ்தல் அறிவியல் இயக்கங்களை உள்ளடக்கிய இந்தியாவுக்கு ஏங்கும் நிருபம்.. பல் இன, சமயக் கலப்பான நாட்களுக்கு டால்ரிம்பின் எழுதிய காதல் கடிதம். பழமையான இந்தியாவின் 'மென்மையான அதிகாரத்தின்' சுற்றுலா வாரிய அஞ்சல் அட்டை கூடாகப் பார்க்கிறார், கவரப்பட்டுள்ளார்: மயங்குகிறார்.

இந்த நீண்ட காலகட்டம் 5ஆம் நூற்றாண்டு கி.மு. முதல் 13ஆம் நூற்றாண்டு மு.பி. வரை - பெரும்பாலும் ராணுவம் இல்லாத கதையாகும். பின் காலனிய இந்திய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள், சோழர்களின் 11ஆம் நூற்றாண்டு ஆக்கிரமிப்பு முன்னரே தென் கிழக்கு ஆசியாவில் எந்தப் பெரிய அளவிலான இந்திய ராணுவ நடவடிக்கையும் இல்லை என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்தியப் பாதிப்பு வணிகர்கள், தேரர்கள், கடல் கப்பலாளர்களால் பரவியது,

சீனாமீது வெறுப்புக்கோளாறு கொண்டுள்ள எதற்கும் சண்டைபோடும் மனநிலையிருக்கும் இன்றைய இந்து இந்தியாவில் இந்த நூல் மிகவும் பரவலாக அங்கீகரிக்கப்படும், நேரேந்திர மோடியின் ஆளும் பாரதிய ஜனதா கட்சியின் இந்து

கவிதை: மு.முபாரக்

மழையை நேசிப்பதில்லை
குடையைத் தொலைத்தவன்

வெயிலை
நேசிப்பதில்லை
காலணியைத் தொலைத்தவன்

நிலவை
நேசிப்பதில்லை
விழிகளைத் தொலைத்தவன்

உறவுகளை
நேசிப்பதில்லை
நிம்மதியைத் தொலைத்தவன்

வெற்றியை நேசிப்பதில்லை
நம்பிக்கையைத் தொலைத்தவன்

உன்னை நேசிக்கவில்லை
காதலால்
தன்னைத் தொலைத்தவன்!

வெறியர்களால் இந்திய முஸ்லீம்கள் ஓரங்கட்டப்படுவதையும், நாட்டின் இஸ்லாமிய பாரம்பரியத்தை 'காவி சலவை' ஒத்திசைந்து செயல்படுகிறது.

நூலில் குறைகள் இல்லாமல் இல்லை. மியான்மர் பெரும்பாலும் கவனிக்கப்படவில்லை, அதே நேரத்தில் பாலி, தென்கிழக்கு ஆசியாவில் எஞ்சியிருக்கும் ஒரே குறிப்பிடத்தக்க இந்து கலாச்சாரம் குறைவான கவனமே பெருகிறது. தமிழரின் கலைநாகரிக அடித்தளங்களான ஆதிச்சநல்லூர், கீழடி அகழ்வாய்வுகள் பற்றி டால்ரிம்பின் அறிந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இந்த நூலின் கடைசிப் பத்திகளைச் சங்கிகள் வாசிக்கவேண்டும். அவை சொல்லும் செய்தி: இந்தியாவின் பழைய பெருமை பல்வேறு மற்றும் மாறுபட்ட சமூகங்களை ஒன்று கொண்டு வந்தது படையெடுப்போ அல்லது அல்லது ஆதிக்கமோ அல்ல. தென் இந்திய நபர்களைப் பதறவைக்கும் ஏன் பலரையும் பாதாக்கிய வார்த்தையில் சொல்லப்போனால் இந்திய மதங்கள், இதிகாசங்கள் இந்தக் கலாச்சாரங்களுடன் செய்து கொண்ட அட்ஜெஸ்ட்மென்ட் தான். உடன்பாடு கொண்ட மனோபாவம் தான். இந்தச் செயல்முறை, இந்திய தெய்வங்கள் முதல், புராணங்களை உள்ளூர் தேவைகளுக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளும் படி மறு உருவாக்கம் செய்ததுதான். போதனை கோட்பாடுகள் கெட்டியான கிறிஸ்தவம் செய்யத் தவறியதை இந்து, பௌத்த மதங்கள் செய்து காட்டின..

பிரிவினைக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த "இடதுசாரி" வரலாற்றாளர்கள் பன்னிரண்டாம் மற்றும் பதினோராம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் நிகழ்ந்த துருக்கியரின் வன்முறை தாக்குதல்களைப் பற்றி அதிகமாகச் சிந்திக்கவில்லை என்று டால்ரிம்பின் மனவுலைவு அடைகிறார். புதியக் குடியரசின் சமயக் கலவரங்களை மேலும் மோசமாக்க விரும்பாததால், அவர்கள் இதைப் பற்றி அதிகம் எழுதவில்லை என்று அப்பிராயப்படுகிறார். ஆனால் மோடியின் ஆட்சிக்காலத்தில், "இருப்பது அதற்கு எதிர் கூறு, இந்திய-இஸ்லாமிய வரலாற்றின் நடுநிலைக் காலத்தைப் பற்றி இந்தியாவில் பலருக்கு தெரிந்திருப்பது இந்து கோவில்கள் இடித்ததுமட்டுமே."

டால்ரிம்பின், தற்போதைய ஆட்சியாளர்கள் இந்தியாவின் 200 மில்லியன் முஸ்லீம்களை "ஊடுருவிகள்" என்று பழித்தது, முகலாயப் பேரரசை வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் சிதைவுபடுத்தி

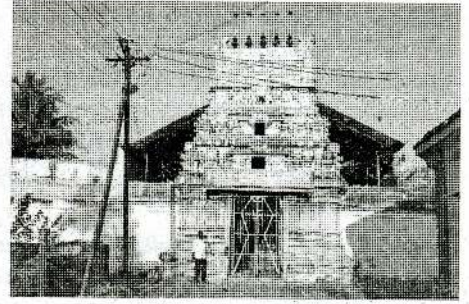
அல்லது நீக்கியது, இஸ்லாமியப் பாரம்பரியத்தை பிரதிபலிக்கும் நகரங்களைப் பெயர் மாற்றம் செய்ததைப் பற்றி அதிகம் மெனக்கடவில்லை.

இந்தப் பத்தியை முடிவுக்கு கொண்டுவர முன் இதையும் சொல்லவேண்டும் போல் இருக்கிறது. நம்முடைய கண்களுக்கு முன் ஒரு புதிய இந்திய வணிகப் பேரரசு உருவாகி வருகிறது. இது ஒரு தனி ஆள் முயற்சி. அவர் யாருமல்ல கௌதம் அடானி. அவரது இராச்சியம் நைரோபி முதல் தெல்அவிவ் வரை, கொழும்பு முதல் கட்டுமாண்டு வரை பரவியுள்ளது. பழைய வணிகங்களைப் போல் கலாச்சாரப் பரிமாற்றங்கள் அல்ல. முழுக்க காசு பற்றியது. பேராசையும், லாபத்தையும் பங்குதாரர்களை மகிழ்விப்பது என்ற முதலாளித்துவ எண்ணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

இந்த நூலை வாசித்தபோது தெரியவந்தது நவீன இந்தியாவில் கருத்துப் போராட்டம் என்பது வலதுசாரி மற்றும் இடதுசாரி வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு இடையே அல்ல. ஆனால் கடந்த காலத்தைப் பற்றி எழுதுபவர்களுக்கும் கடந்த காலத்தை மீண்டும் திருத்தி எழுத விரும்புவோருக்கும் இடையே உள்ளது.

நூலின் கடைசி வரி அந்தப் புகழ்மிகு நாட்களை மீண்டும் இந்தியாவால் உருவாக்கமுடியுமா? டால்ரிம்பின் விடைதர வில்லை. முடியாது என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது. இதற்கு கலாநிதி பட்டப் படிப்பு தேவை இல்லை. மீண்டும் ஒளிவீச இருக்கும் ஒரே ஒரு தடங்கல்: சாதி. இந்த மக்களை வேறுபாடு செய்யும் சமூக அமைப்புகள் இருக்கும் வரை அந்த உரத்தப் பகட்டான அந்த நாட்களை மறுபடியும் செயல் பாடுத்துவது இயலாத காரியம். இந்தியா ஜனநாயகத்தின் அன்னை என்று உலகெங்கும் பிரதமர் மதப்பரப்பாளரின் உற்சாகத்துடன் பிரசங்கம் செய்கிறார். அந்த ஜனநாயகத்தின் ஒரு தூணான ப்ராளுமன்றத்தில் சமீபத்தில் பாஜக அனுராக் தாக்கூர் கேட்ட அறிவுத்திறம்வாய்ந்த கேள்வி ராகுல் காந்திக்கு அவருடைய சாதி என்ன என்று தெரியுமா? இந்தியாவின் ஆதிகாலக் கீர்த்திக்குக் காரணம், அந்தத் தொன்மையான கிரேக்கத்தைப் போல, இந்தியா பெரிய கேள்விகளைக் கேட்டு அவற்றுக்கு ஆழமானப் பதில்களை அளித்து வந்ததுதான். இந்திய அன்னையின் இன்றையக் குழந்தைகள் இந்தப் பருத்தக் கேள்விகளைக் கேட்கும் பக்குவத்தில் இல்லை.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

மார்மறைத்து நீராடிய 'நீராடாப் பெண்கள்'... தமிழர் பண்பாட்டில் மாராப்பு !

சூர்ல்ஸ் டார்வினின் பரிணாமக்கொள்கை, விலங்கிலிருந்து மனிதன் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்து உருமாறினான் என்கிறது. அன்றிலிருந்து இன்றுவரையிலும் மனிதன் உடலாலும், உள்ளத்தாலும் மாறிக்கொண்டே வந்திருக்கிறான், இன்றும் மாறுகிறான், நாளை வேறொரு மிகைஅறிவுபெற்ற மனிதனாக (super-human) மாறவும்கூடும். மனிதனின் ஒவ்வொரு மாற்றத்தையும் கருத்தில்கொண்டால் அவன் கொஞ்சம்கொஞ்சமாக நாகரிகம் அடைந்துவந்திருக்கிறான் என்றும் கருதலாம். வேட்டைச்சமூகமாக இருந்த ஆரம்பக் காலகட்டத்தில் ஆடையின்றி அம்மணமாக திரிந்திருப்பான். பிறகு பாலியல் உறுப்புகளைத் தோலால், பறவைகளின் இறகுகளால் மறைத்திருப்பான். அதனை நாம் நாகரிகத்தின் தொடக்கம் என்று சொல்லிவருகிறோம்.

காலவெள்ளத்தில் பின்னால்வரும் அனைத்துமே நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி என்று பார்க்கமுடியுமா என்னும் கேள்வியும் எழத்தான் செய்கிறது. காரணம், பண்டைத்தமிழரிடம் இருந்த பல நற்பண்புகள் இன்று நம்மிடம் இல்லை. கால ஓட்டத்தில் பின்னால் வந்தவை எல்லாமே நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி என்று ஒரு சட்டகத்திற்குள் அடைத்துவிடவும் முடியாது என்பதுதான் உண்மை. மனிதன் மட்டுமல்ல, அனைத்து உயிரினங்களும் இந்தப்பூமியில் நிலைத்திருப்பதற்கு இனப்பெருக்கமே காரணம். அது உடல் சார்ந்தது, உணர்வுசார்ந்தது. இனப்பெருக்கத்திற்கான உறுப்புக்களைப் பாதுகாக்கவேண்டிய அவசியம் விலங்கிலிருந்து உருமாறியபிறகு, மனிதனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். அதன் காரணமாகவும் அவன் இருப்புக்குகீழ் ஏதேனும் ஒருவகையில் மறைத்திருக்கலாம்.

ஆண்களுக்கு என்றால் இருப்புக்குக்கீழ் மறைத்தாலே போதும். ஆனால், பெண்களுக்கு மேலாடையும் தேவைப்பட்டிருக்கிறது. காரணம், குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டுவதற்காகப்

படைக்கப்பட்ட பெண்களின் முலைகள், காலப்போக்கில், பாலியல் உணர்வைத் தூண்டும் உறுப்புகளாகவும் மாறிப்போனதே எனலாம்.

எங்குது இளமைக்காலங்களில் இளம்பெண்கள் பாவாடை - தாவணி அணிவார்கள் (தாவி அணைவதால் தாவணியோ?) தாவணி என்பதுதான் மாராப்பு (மார் - மறைப்பு). திருமணம் ஆன பெண்கள் இரவிக்கைபோட்டு சேலை கட்டுவார்கள். அந்தச் சேலையின் ஒரு முந்தானையை மாராப்பாகப் பயன்படுத்துவார்கள். 'முந்தானை விரித்தல்' என்பது முன்பு எங்கள் ஊர்ப்பெண்களின் பேச்சுவழக்கில் இருந்தது. அது ஒரு குழுஉக்குறி. முதுமை அடைந்த பெண்கள் ரவிக்கை போடாமல், சேலைமட்டும் கட்டுவார்கள். அது அன்றைய பண்பாடாக இருந்தது.

1990-களில் தமிழகத்தில் பரவலாக இளம்பெண்களிடம், பாவாடை-தாவணி அல்லது சேலை-இரவிக்கை அணியும் நிலைமாறி சுடிதார்-துப்பட்டா அணியும் வழக்கம் வந்துசேர்ந்தது. துப்பட்டா என்பது ஆரம்பத்தில் தாவணிக்கு அல்லது சேலைக்கு மாற்றான மேலாடையாகவே பார்க்கப்பட்டது. போகபோக அந்த நிலைமாறி துப்பட்டா தேவையில்லை என்னும் நிலைக்குப் பெண்கள் நகர்ந்துவிட்டதையும் நாம் கண்டுவருகிறோம்.

சுடிதார் அணியும் ஆடைமாற்றம் பெண்களுக்குப் புதிய துணிச்சலையும் தன்னம்பிக்கையையும் கொடுத்திருக்கிறது என்பது உண்மை. இருசக்கர வாகனம் ஓட்டுவது, ஓடுவது, பேருந்துப் பயணத்தில் ஏறுவது, இறங்குவது, பொது இடத்தில் அச்சமின்றி உறங்குவது போன்று பலவிதங்களிலும் சுடிதார் அணிவது பெண்களுக்குப் பயனுள்ளதாகவும், பாதுகாப்பாகவும் இருந்துவருகிறது.

'கூடத்திலே மனப்பாடத்திலே' என்று தொடங்கும் பாவேந்தரின் பாடலில் "ஆடை திருத்தி நின்றான் அவள்தான் / இவன் ஆயிரம் ஏடுகள் புரட்டுகின்றான்" என்னும் வரிகள் நம்

கண்முன் கொண்டுவரும் காட்சியைக் கண்டு, வரிகளின் சுவையை உணர வேண்டுமானால் இன்றைய சுடிதார்-ஜீன்ஸ் காலத்திலிருந்து தாவணிக் காலத்திற்குப் பின்னோக்கி பயணிக்க வேண்டும். கவிதை என்பது அந்தந்தக் காலத்துக் காலக்கண்ணாடி என்பதற்குப் பாவேந்தரின் இக்கவிதை சான்று.

திருவிதாங்கூர் மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில், ஒடுக்கப்பட்ட இனங்களைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கு முலைவரி விதிக்கப்பட்டது, மேலாடை அணிவது தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது, அதனை எதிர்த்துப் பெண்கள் கலகம் செய்தார்கள், அக்கலகம் 'தோள்சீலைக் கலகம்' என்று அழைக்கப்பட்டது என்பனவெல்லாம் பரவலாக அறியப்பட்ட செய்திகள்.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆண்களும், பெண்களும் அரையாடை அணிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், பொதுவாக மேலாடை அணிந்திருக்கவில்லை என்று நம்ப முடிகிறது. பெண்கள் அரையாடையாகத் தழையாடையும், பருத்தி ஆடையும் அணிந்திருக்கிறார்கள். தமிழ்ப் பெண்கள் மேலாடை அணியும் வழக்கம் எந்தக் காலகட்டத்தில் ஏற்பட்டது என்பது ஆய்வுக்குரியது.

பருத்திப்பஞ்சிலிருந்து நூல்நூற்ற பெண்கள், 'பருத்திப்பெண்டிர்'

"பருத்திப் பெண்டிர் சிறுதீ விளக்கத்து"

(புறநானூறு, பாடல் 326)

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் பருத்தி பயிரிடப்பட்டிருக்கிறது. பஞ்சிலிருந்து நூல் நூற்கப்பட்டிருக்கிறது. நூலிலிருந்து துணி நெய்யப்பட்டிருக்கிறது. துணியிலிருந்து ஆடைகளைத் தைத்துக் கொடுக்கும் கைவினைஞர்களும் இருந்திருக்கின்றனர். அழுக்கடைந்த ஆடைகளை வெருத்துக் கொடுப்பவர்களும் இருந்திருக்கின்றனர். இப்படியாக, 'பருத்திப்பெண்டிர்' என்னும் ஒற்றைச்சொல்லாடலில் இருந்து இத்தனை தொழில்கள் இருந்தன என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. என்றாலும், பொதுவாகப் பெண்கள் மேலாடையின்றியே இருந்திருக்கின்றனர். சங்க காலத்திலும் பெண்களின் முலைகள் பாலியல் உணர்வைத் தூண்டும் உறுப்புகளாகவும் கருதப்பட்டிருக்கின்றன. என்றாலும், பெண்களின் முலைகளைப் பார்ப்பதும், அதுபற்றிப் பேசுவதும் இன்றுபோல் நாகரிகமற்ற செயலாகப் பார்க்கப்படவில்லை.

அதற்குச் சான்றாகப் பலபல பாடல்கள் உள்ளன. ஒருசிலவற்றை மட்டும் இங்கே காணலாம்.

"குளன்அணி தாமரைப் பாசரும்பு ஏய்க்கும் இளமுலை பாராட்டி னாய்மற்றுளம் மாப்பின் தளர்முலை பாராட்டி னையோ ஐய"

(கலித்தொகை பாடல் 22, வரிகள் 15,16,17)

தலைவனும் தலைவியும் சிறுவயது முதற்கொண்டே பழகிவருபவர்கள். அதனால்; தோழி, தலைவிக்காகத் தலைவனிடம் பேசும் வரிகளைக்கொண்ட பாடல், "தலைவி சிறுமியாக இருக்கும்போது தாமரைமொட்டுப் போல் நிமிர்ந்துநின்ற இளமுலையைப் பாராட்டினாய். இன்று பருவக்குமரியாக வளர்ந்துநிற்கும் தலைவியின் சற்றே சரிந்த பெருமுலையை ஏன் பாராட்டவில்லை?" என்று கேட்கிறாள். தோழி என்னும் பெண், தலைவன் என்னும் ஆணிடம் முலைகள் பற்றிப் பேசுகிறாள் என்பதுதான் செய்தி.

"முயங்கிப் பொதிவேம் முயங்கிப் பொதிவேம் முலைவேதின் ஒற்றி முயங்கிப் பொதிவேம் கொலையேறு சாடிய புண்ணைளம் கேளே"

(கலித்தொகை பாடல், 106, வரிகள் 34,35,36)

ஏறுதமுலவில், கொலையேறு ஒன்று ஒரு 'பொதுவனைத்' தனது கொம்புகளால் குத்திக் கிழித்துவிடுகிறது. அவனது காதலியான ஆயர்குலப் பெண் தனது தோழியரிடம் கூறும் வரிகள். "தலைவனை அணைத்து, கொலையேறு சாடியதால் அவன் உடம்பில் ஏற்பட்டிருக்கும் புண்ணுக்கு முலைகளால் ஒத்தடம் கொடுப்போம்" என்று கூறுவதான பாடல்.

"விலைவேண்டாம் எம்இனத்து ஆயர் மகளிர் கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மாப்பின் முலையிடைப் போல புகின்"

(கலித்தொகை, பாடல் 103, வரிகள் 71,72,73)

"கொல்லேற்றின் கொம்புகளுக்கு இடையே எவன் ஒருவன் ஆயர்குலப் பெண்ணின் முலைகளுக்கு இடையில் புகுந்துபோவதுபோலச் சென்று அக்கொல்லேற்றை அடக்குகிறானோ அவனுக்குத் தனது மகளை மணம்முடித்துக் கொடுக்கும் ஆயர்குலப்பெற்றோர் விலை ஏதும் கேட்க மாட்டார்" என்னும் பொருளில் தந்தையர் பேசுகின்றனர். இப்பாடலில் கொல்லேற்றின் இரு கொம்புகள், ஆயர்குல மங்கையின் இரு முலைகளுக்கு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன. மற்றொன்று, அக்காலத்தில் ஒரு பெண்ணை மணம் முடிக்கும் ஆண், அப்பெண்ணின் குடும்பத்திற்குப்

பொருள்கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது என்னும் செய்தியும் உள்ளீடாக வருகிறது. இன்று அது தலைகீழாக மாறியிருக்கிறது.

“கதம்பரித் திண்தேர் கடைஇ வந்து
தண்கயத்து அமன்ற ஒண்பூங் குவளை
அரும்பு அலைத்து இயற்றிய கரும்புஆர் கண்ணி
பின்னுப்புறம் தாழக் கொன்னே குட்டி
நல்வரல் இளமுலை நோக்கி நெடிது நினைந்து
நில்லாது பெயர்ந்தனன் ஒருவன்”

(அகநானூறு, பாடல் 180, வரிகள் 4 - 9)

“தோழியருடன் மணற்மேட்டில் ஏறி விளையாடிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது குதிரை பூட்டிய தேரில் ஒருவன் அங்கு வந்தான். வந்தவன் குளக்கரையில் இருந்த குவளை அரும்புகளைப் பறித்து, விரித்து மலராக்கித் தலைமாலையாகத் தொடுத்து எனது கூந்தலின் பின்புறம் தாழ்வாகத் தொங்குமாறு குட்டினான். அதற்கு நான் மறுப்பு சொல்லாமல் இருக்கவே நெடுநேரம் எதையோ நினைந்து என் இளமுலைகளை நோக்கினான், பின் சென்றுவிட்டான். இதுதான் நடந்தது. எனக்கு அவன்மீது காதல் எதுவும் இல்லை. இதற்கே நம் ஊர் அலர் தூற்றுகிறது (பழிசொல்கிறது)” என்கிறாள் தலைவி.

முயங்கலுக்குத் தாய்மை தடையாகுமா ?

“மாக்கண் அடைய மாப்பகம் பொருந்தி
முயங்கல் விடாஅல் இவைஎன மயங்கி
யான்ஓம் என்னவும் ஒல்லார், தாம்மற்று
இவைபா ராட்டிய பருவ மும்உளவே, இனியே
புதல்வன் தடுத்த பாலொடு தடைஇ
திதலை அணிந்த தேம்கொள் மென்முலை
நறுஞ்சாந்து அணிந்த கேழ்கிளர் அகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம் வேண்டினமே
தீம்பால் படுதல் தாம் அஞ்சினரே”

(அகநானூறு, பாடல் 26)

“முன்பு, நான் போதும்போதும் என்று சொன்னபிறகும் விடாது என்னை மாப்போடு அணைத்துத் தலைவன் முயங்கியதுண்டு. அதுபோல இப்போதும் என்னை அணைத்து முயங்க வேண்டினேன். ஆனால், புதல்வன் குடித்த சுவையான பாலால் நனைந்த மென்முலைகளைத் தழுவினால் தனது மார்பில் பால்படும் என்று அஞ்சி நகர்ந்து சென்றுவிட்டான். இனி அவனுக்குப் பரத்தையும், எனக்குப் புதல்வனும் என்று சொல்லிவிட்டு நான் செவிவித்தாய் வைத்திருந்த மகனிடம் சென்றேன்” என்று தன்னை நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொள்ளாத தலைவனைப் பற்றித் தலைவி, தோழியிடம் கூறுவதான பாடல்

வரிகள். தலைவனின் பரத்தை ஒழுக்கத்தை உள்ளுறையாகக்கொண்ட பாடல்.

தொய்யில் எழுதுதல்:

முன்பெல்லாம் பெண்கள் பச்சைக் குத்திக்கொள்வதுண்டு. எனது அம்மா நல்ல நிறம். அவர்கள் இரண்டு கைகளிலும் பச்சைக் குத்தியிருந்தார்கள். தோளில் ஒரு பச்சைக் கிளி இருந்ததையும் அவர்களது முதுமைப் பருவத்தில் நான் பார்த்திருக்கிறேன். அதுபோல சங்க காலத்தில் பெண்கள் முலைகளின்மீது மென்மையான இலைகள், மலர்கள், சந்தனம் போன்ற மணக்கும் பொருள்களைவைத்து சித்திரங்கள் வரையும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. அதற்குத் ‘தொய்யில்’ எழுதுவது என்று பெயர். களவு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவியின் முலைமீது தொய்யில் எழுதியிருக்கிறான். தொய்யில் பற்றிய பல பாடல்கள் இருக்கின்றன. தொய்யில் என்பது சித்திரங்கள் என்று சொன்னாலும், பச்சைக் குத்திக்கொள்வதுபோல அழியாமல் இருப்பது அல்ல.

“தொய்யில் இளமுலை இனிய தைவந்து
தொய்யல்அம் தடக்கையின் வீழ்பிடி அளிக்கும்
மையல் யானையின் மருட்டலும் மருட்டினன்”

(கலித்தொகை, குறிஞ்சி, பாடல் 54, வரிகள் 12,13,14)

தலைவனின் பிரிவால் வாடும் தலைவி, தலைவனைச் சந்தித்தால் தலைவன் எப்படி நடந்துகொள்வான் என்று கூறும் பாடல். “எனது முலையை இனிமையோடு தடவி அதில் தொய்யில் எழுதிய தனது கையால், பெண் யானைக்கு ஆண் யானை கருணை புரிந்ததுபோல என் உடல் முழுவதும் தடவினான். அதனால், அவனைப் பிரிந்திருந்த துன்பம் நீங்கியது” என்று சொல்கிறாள். எதிர்காலத்தில் நிகழப்போவதைக் கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்ததுபோன்று சொல்லும் இத்தகைய பாடல்களைச் சங்க இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கே காணமுடிகிறது.

தொய்யில் பற்றிய மற்றொரு பாடல் :

“....
மற்றுஇவள்
உருத்தெழு வனமுலை ஒளிபெற எழுதிய
தொய்யில் காப்போர் அறிதலும் அறியார்”
(குறித்தொகை, பாடல் 276)

களவு வாழ்க்கை வெளிப்பட்டதால், பெற்றோர் தலைவியை இற்செறித்துக் காத்துவருகின்றனர். அது அறிந்த தலைவன், தலைவியைச் சந்திக்க முடியாத ஏமாற்றத்தில் தலைவியுடன் கூடியிருந்த

காலத்தில் நிகழ்ந்தவற்றைத் தனக்குத்தானே கூறுகிறான். அவற்றில் ஒன்றாக, தலைவியின் திமிரி எழுந்த அழகிய முலையில் தான் எழுதிய தொய்யில் பற்றி இன்று அவனைக் காப்பவர்கள் அறிய மாட்டார்கள், அப்படி அறிந்திருந்தால் தலைவியை தனிமைப்படுத்தி என்னிடமிருந்து பிரித்திருக்க மாட்டார்கள் என்றும் உரைக்கிறான்.

தலைவன், தலைவிக்கு இடையே நடந்த தனிப்பட்ட உறவை ஊர் அறியச் சொல்லாத உயரிய குணம் அன்றைய இளைஞர்களிடம் இருந்திருக்கிறது என்பது இப்பாடலின் வழியே நமக்குப் புரிகிறது. நாகரிகம் உச்சத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் இன்றைய காலத்து இளைஞர்கள், தங்களை நம்பி ஒப்புக்கொடுக்கும் இளம்பெண்களின் அந்தரங்க நிகழ்வுகளை எப்படியெல்லாம் பொதுவெளியில் வைத்துவிடுகிறார்கள் என்பதையும் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. அதனால்தான் பின்னால் வந்தவை எல்லாமே நாகரிகம் என்று சொல்லிவிட முடியாது என்று மீண்டும் மீண்டும் சொல்ல வேண்டியுள்ளது.

இப்படியாக ஆண், பெண் இருபாலரும், இளையவர், முதியவர் இருவரின் முலைப்பற்றிப் பேசுவது சங்ககாலத்தில் இயல்பாக இருந்திருக்கிறது. இன்று அப்படிப் பேசுவதும், எழுதுவதும் சமூகக் குற்றமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இன்றைய உரையாசிரியர்கள் கூட முலை என்பதை மார்பு என்றே எழுதுகின்றனர். அது சரியான பொருளைத் தராது. சிலர் கொங்கை என்று எழுதுவதை ஏற்கலாம். “கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை தொங்கை மேல்-வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா” என்பது ஆண்டாள் திருப்பாவை. மேலாடை அணியவில்லை என்றபோதும், மார்பில் அணிந்திருந்த முத்து, பவளம், கடற்சிப்பி போன்ற ஆரங்களாலும், அணிகலன்களாலும், மலர்மாலைகளாலும் பண்டைத் தமிழ்ப் பெண்கள் முலைகளை மறைத்திருக்கலாம். இந்த வழக்கம் எத்தனை காலம் தொடர்ந்திருந்தது என்றும் சொல்ல முடியவில்லை.

முலைமறைத்து நீராடிய நீராடாப்பெண்கள்:

அப்பர் என்று அழைக்கப்படும் திருநாவுக்கரசரின் இயற்பெயர் மருள்நீக்கியார். அவர் இளம்பயதில் சமணமதமுவி தருமசேனர் என்று பெயர்மாற்றம். கண்டார். திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் அவரை வளர்த்து ஆளாக்கிய அவரது தமக்கை திலகவதியார் மிகவும் கவலையுற்றார். தருமசேனருக்கு குலைநோய் வந்து குணமாகாமல் நீடித்தது. அவரது தமக்கையாரின்

அறிவுரையின்பேரில் மீண்டும் சைவம் திரும்பி ஈசனை வழிபட குலைநோய் நீங்கியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சைவம் திரும்பிய பிறகு ‘திருநாவுக்கரசர்’ என்று பெயர்பெற்றார்.

அப்பர் சைவம் திரும்பிய பிறகு சமணர்பற்றி. அவர்களது பழக்கவழக்கம் குறித்து கிண்டலும் கேலியுமாகவும், சமணத்தைத் தழுவியமைக்காகத் தன்வெறுப்புடனும் பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஒரு பாடலில் சமணப் பெண்கள் முலைமறைத்துக் குளித்த வரலாற்றுச் செய்தியை நமக்குத் தருகிறது. எனில், அன்றைய காலகட்டத்தில் நீராடும்போது தமிழ்ப் பெண்கள் தங்கள் முலைகளை மறைக்கவில்லை என்றும் தெரிகிறது. அதிலிருந்து மற்றும் ஓர் உண்மையும் தெரியவருகிறது. நீராடும்போது தமிழ்ப் பெண்கள் முலைகளை மறைக்கவில்லை என்று சொல்லும்போது, மற்ற நேரங்களில் மறைத்திருந்தனர் என்றும் ஆகிறது. அன்றையப் பெண்கள் முலைகளை மட்டும் மறைத்திருக்கலாம். பெண்கள் அணிந்ததாகச் சொல்லப்படும் ‘மார்க்கச்சை’ அதைத்தான் சுட்டுகிறது. அதுவே பிற்காலத்தில் மேலாடையாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கலாம். ஆக பக்தி இலக்கியக் காலகட்டத்திலேயே தமிழ்ப் பெண்கள் மேலாடை அணிந்து மார்க்கச்சைக்கும் வழக்கம் (மாராப்படி) வந்துவிட்டதாக நம்பலாம்.

திருவதிகை வீரட்டனாம் பதியில் வீற்றிருக்கும் சிவன்மீது பாடிய அப்பர் தேவாரப்பாடல்.

“முலைமறைக்கப் பட்டுநீ ராடாப் பெண்கள்
முறைமுறையால் நந்தெய்வ மென்று தீண்டித்

.....
.....

இலைமறித்த கொன்றையந் தாரான் தன்னை
ஏழையேன் நான் பண் டிகழ்ந்த வாறே.

(அப்பர் தேவாரம், பாடல் 71)

சமணத் துறவிகளுக்கு ஆடை அணியாமையும், நீராடாமையும் என்று இரண்டு ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் இருந்திருக்கின்றன. இவற்றில் ‘ஆடை அணியாமை’ பெண் துறவிகளுக்கு இல்லாமல் இருந்திருக்கிறது. முனிவர் ஆனபிறகும் பெண் என்பவள் ஆடையின்றி இருக்கக் கூடாது என்னும் பாலியல் பண்பாட்டு உணர்வு ஆண் சமணத் துறவிகளுக்கு இருந்திருக்கிறது! ஆக, ‘நீராடாமை’ மட்டுமே சமணப் பெண் துறவிகளுக்குப் பொருந்துவதாகும். பொதுவாகப் பெண் சமணத் துறவிகள் குளிப்பதில்லை என்றும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அதனால்தான் அவர்களை அப்பர், ‘நீராடாப் பெண்கள்’ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

எப்போதாவது சமண மகளிர் ஆறுகளில் குளங்களில் குளித்தாலும், உடை உடுத்து முலைகளை மறைத்தே குளிப்பார்கள் என்றும் ஆகிறது. அது வழக்கத்திற்கு மாறானது என்னும் செய்தியை நமக்குக் கூடத்துகிறது. அதாவது மற்றத் தமிழ்ப் பெண்கள் நீராடும்போது முலைகளை மறைப்பதில்லை என்றும் ஆகிறது. காரணம் குளிப்பது என்பதே மாகநீங்கி உடல்தூய்மை பெறுவதற்குத்தான். அப்படி இருக்க உடை உடுத்துக் குளிப்பது முரண் அல்லவா? இதுதான் அப்பரின் குற்றச்சாட்டும் ஆகும். ஆண் சமணத் துறவிகள் அம்மணமாகத் திரிந்த அதே காலகட்டத்தில் பெண் சமணத் துறவிகள் குளிக்கும்போதுகூட உடை அணிந்தே குளித்தார்கள் என்பது நகைமுரண் அல்லவா?

ஐம்பது, அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரையிலும் இன்றைய கேரளத்தில், அன்றைய சேரநாட்டுப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாக, ஆறு, குளங்களில் பெண்கள் முலைகளை மறைக்காமல்தான் நீராடியிருக்கின்றனர். தொடக்கத்தில் அனைத்து மகளிருக்குமானதாக இருந்த இப்பழக்கம் பிற்காலத்தில், ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினருக்கானதாக சுருங்கிப் போயிருக்கிறது.

தமிழர் பண்பாட்டில் சமணத்தின் தாக்கம்:

கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தில் ஏற்பட்ட, பஞ்சம் காரணமாகப் பன்னிரண்டாயிரம் சமணர்கள் வடநாட்டிலிருந்து கர்நாடகத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்து வந்திருக்கின்றனர். கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், கர்நாடகத்திலிருந்து கொங்கு மண்டலம் வழியாக வந்த சமணர்கள் முதலில் பாண்டி மண்டலத்திலும், பின்னர் தொண்டை மண்டலத்திலும் பரவியிருக்கின்றனர். களப்பிரர் ஆட்சிக்காலத்தில்தான் ஏராளமான சமணர்கள் மதுரை வந்து பிரான்மலை, அழகர்மலை, ஆனைமலை, பசுமலை, நாகமலை, பரங்குன்றம், பன்றிமலை, கழுகுமலை ஆகிய எட்டுக் குன்றங்களிலும், முதன்மையான ஊர்களிலும் குடியேறிச் சமணத்தை வளர்த்திருக்கின்றனர்.

சைவத்தின் எழுச்சி காரணமாக பௌத்தமும், சமணமும் சரிவடைந்திருக்கின்றன. கடினமான வாழ்வியலை முன்வைத்த பௌத்தமும், சமணமும் எளிய வழிபாட்டுமுறைகளைக் கொண்ட சைவத்தின் முன் நிற்க முடியாமல் வீழ்ந்துவிட்டன என்றும் சொல்லலாம். முதலில் வீழ்ந்தது, பௌத்தம். பின்னர் வலுவிலழ்ந்தது சமணம். சமணம் வீழ்ந்ததற்கு சைவத்தின் எழுச்சி மட்டுமே காரணம் அல்ல. ஆண் சமணத் துறவிகள்

ஆடையின்றித் திரிந்ததும், குளிக்காமல், பல்துலக்காமல் இருந்ததும், கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை வாழ்வில் கடைப்பிடித்ததும் கொஞ்சம்கொஞ்சமாக சமணத்தின் வீழ்ச்சிக்கான மற்றொரு காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. எனினும், பௌத்தம்போல், சமணம் தமிழகத்தில் முழுமையாக மறைந்துவிடவில்லை என்றும் ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

சமணம் அன்றைய தமிழகம் எங்கும் பரவியிருந்திருக்கிறது. சமணத்திற்கு எதிராகச் சில குறைகள் சொல்லப்பட்டாலும் தமிழ் இனத்தின்மீதான சமணத்தின் தாக்கம் மிகமிக அதிகம். தமிழர்தம் வாழ்வியலில் அவர்கள்பெற்ற கல்வி, இலக்கியம், அறம், மருத்துவம், மெய்யியல் போன்றவற்றில் சமணத்தின் பங்கு மிகுதியாகவே இருந்திருக்கிறது. வடக்கிலிருந்து வந்திருந்தாலும், ஆரியம்போல் அல்லாமல், தமிழ் இனத்திற்குச் சமணத்தின் கொடை அதிகம் என்கிறார்கள் ஆய்வாளர்கள். அக்கூற்று உண்மை என்று நம்புவதற்கு இலக்கியச் சான்றுகளும், கல்வெட்டுச் சான்றுகளும் நிறையவே உள்ளன.

இன்றம்கூட தமிழ்ச் சமணர்கள் ஆங்காங்கே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர். 16 செப்டம்பர் 2024 அன்று நண்பர் ஒருவரின் மகன் திருமணத்தை முன்விட்டு மன்னார்குடிக்குச் சென்றிருந்தேன். மன்னார்குடியில் தமிழ்ச் சமணர்கள் வசிக்கும் பகுதிக்குக் கண்ணாமூச்சி ஆசிரியர் குழுவில் உள்ள தம்பி கலைபாரதியுடன் சென்று, பார்த்துவந்தேன். அங்கு இன்றும் ஒரு சமணக் கோயில் உள்ளது. 19ஆவது தீர்த்தங்கரரான மல்லிதீர்த்தங்கரர் கோயிலாகும். அங்கு இருந்த ஒரு பெரியவரிடம் கேட்டபோது, இன்றும் 30 தமிழ்ச் சமணர் குடும்பங்கள் அப்பகுதியில் வசித்துவருகிறார்கள் என்னும் தகவலைத் தந்தார்.

முடிவாக ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். முலைகளை மறைக்காமல் இருந்த, முலைகளைப் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசிய சங்க காலத்தில் பெண்கள்மீதான பாலியல் வல்லுறவு இல்லை. ஆனால், அப்படிப் பேசுவதும் எழுதுவதும் குற்றமாகப் பார்க்கப்படும் இன்றைய காலத்தில், பெண்கள் உடல் முழுவதும் மறைத்து ஆடை அணிந்திருந்தாலும், சிறுமிகள் முதல் மூதாட்டிகள் வரையிலும் வல்லுறவும், கூட்டு வல்லுறவும் நிகழ்த்தப்படுவதை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது? எது நாகரிகக் காலம்? நாகரிகம் என்பது உடுத்தும் உடையிலும், சொல்லும் சொல்லிலும் மட்டும்தான் இருக்கிறதா?

கட்டுரையாளர்: பேராசிரியர்

65/66

அன்பின் தோழர்களே,

வணக்கம். சென்ற வாரத்தில் ஒரு நாள் தோழர் முத்தையா அழைக்கிறார். அதையும் இதையும் நகர்த்திக்கொண்டிருக்கிறது எங்கள் உரையாடல். “உங்கள் தீக்கதிர் நடுப்பக்கக் கட்டுரை செறிவாக இருந்ததாக தோழர் ஒருவர் செங்கல்பட்டில் இருந்து கூறினார். மிக அருமையாக முடித்திருந்தீர்கள் என்றும் கூறினார். அதன் டிஜிட்டல் பிரதியை அனுப்புங்கள்” என்று கூறியவர்; அக்டோபர் மாதத்தில் இருந்து ‘65/66’ ஆரம்பித்துவிடுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு அலைபேசியை அணைத்துவிட்டார்.

மீண்டும் 65/66, காக்கைச் சிறகினிலே என்ற முகவரியில் உள்ள காக்கையின் கூட்டில் இருந்து உங்களோடு உரையாட வந்திருக்கிறேன்.

தோழர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் அவர்கள்தான் ‘65/66’-ன் ரசிகன் என்று ஒருமுறை கூறியிருந்தார். தோழர்கள் புதியமாதவி, அமரந்தா, உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் பேராசிரியர் சுலோச்சனா உள்ளிட்டு பலபேர் காக்கை வந்ததும் ‘65/66’ ஐ வாசித்துவிட்டுதான் மற்றதை வாசிப்பதாக பலநேரங்களில் சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஏதோ சில காரணங்களால் நின்று போயிருந்த ‘65/66, காக்கைச் சிறகினிலே’ இனிமீண்டும்.

அப்படி ஒரு மகிழ்ச்சி.

எல்லோருக்கும் என் அன்பு.

இரா.எட்வின,

17.09.2024

தோழர் சீத்தாராம் யெச்சூரியின் உடல் தில்லி ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் அவரது உடலைச் சுற்றி ஓர் ஒழுங்கமை நீள் செவ்வக வரிசைகளில் கலங்கிய கண்களோடு நிற்குகொண்டிருக்கிறார்கள்.

“லால் சலாம்”களாலும் “ரெட் சல்யூட்”களாலும் அந்தப் பெரிய அரங்கம் நிரம்பிக் கசிகிறது.

அவரை நோக்கி யாரிடமிருந்து ஒரு சிறு அழைப்பு வந்தாலும் குரல் வந்த திசை நோக்கி புன்னகையோடு திரும்பிப் பார்க்கும் குணம் கொண்டவர் யெச்சூரி. அந்த மனிதர் இப்போது எதையும் கேட்காததுபோல் மௌனமாகக் கிடக்கிறார். இனி அவர் தம்மை நோக்கி புன்னகைக்கப் போவதில்லை என்ற உண்மை “காம்ரேட்” என்று கதறிக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கும் தெரிந்தே இருக்கிறது. ஆனாலும், தொடர்ந்து முஷ்டியை உயர்த்தியபடி லால் சலாங்களால் மரியாதை செலுத்திக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

உலகில் எந்த ஒரு தலைவருக்கும் இதுவரை கிடைத்திருக்க வாய்ப்பே இல்லாத ஒரு மரியாதையை ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம் 72 வயதான தனது பிள்ளைக்கு வழங்கி இருக்கிறது. தன்னிடம் படித்த தனது மூத்த பிள்ளையின் உடலைத் தன் மடியில் தாங்கி இரங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இத்தனைக்கும் அவர் ஒன்றும் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருக்கக்கூடிய தலைவர் அல்ல. சொல்லப் போனால் பிரதான எதிர்க்கட்சியின் உறுப்பினர்கூட இல்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் இன்றைய ஆளும் கட்சியினர் பேரதிகமாக வெறுக்கும் ஒரு தலைவர்.

அந்தப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒவ்வொரு துகள் மண்ணிற்கும் தனது மூத்த பிள்ளையின் மாண்பு தெரியும். ஒரே கல்வி ஆண்டில் மூன்றுமுறை மாணவர் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வரலாறு கொண்ட தன் பிள்ளைக்கு அந்த வளாகம் உச்சி முகர்ந்து மரியாதை செய்துகொண்டிருக்கிறது. அவர் அங்கு படித்தபோதுதான் அன்றைய பிரதமர் இந்திரா அவர்கள் அவசரநிலைப் பிரகடனத்தை அறிவிக்கிறார். தேர்தலில் தோற்றிருந்தாலும் ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தின் வேந்தர் பொறுப்பிலிருந்து நகர மறுக்கிறார். ஆணவத்தின் உச்சாணிக் கொம்பில் நிற்குகொண்டு எதிர்ப்பவர்களை தனது இடது காலால் மிதித்து துவம்சம் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அப்போது தம்மோடு பயிலும் தோழர்கள் சிலரை உடன் அழைத்துக்கொண்டு இந்திராவின் வீட்டிற்கே சென்று நியாயம் கேட்ட நெஞ்சரம் மிக்க தனது மூத்த பிள்ளைக்கு அந்தப் பல்கலைக்கழகம் தனது இறுதி மரியாதையை செலுத்திக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு டசன் உறுப்பினர்கள் கூடத் தம்மிடம் இல்லை. ஆனாலும் துணிச்சலோடு குடியரசுத் தலைவர் உரைக்குத் திருத்தத் தீர்மானம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றவும் செய்த ஒப்பற்ற பிள்ளையை இறுதியாகத் தன் மடியில் கிடத்தி “தன் பிள்ளை” என்று செம்மாந்துக் கிடக்கிறது ஜே என் யூ.

ஒருமுறை ஐநா சென்றிருந்த துதுக் குழுவில் யெச்சூரியோடு இந்திய முஸ்லீம் லீக் கட்சியின் தலைவர் பேராசிரியர் காதர்

மொகிதின் இருந்திருக்கிறார். இந்தியத் தூதரகம் எழுதிக் கொடுப்பதை அட்சரம் பிசகாமல் தாங்கள் ஐநாவில் வாசித்தபோது யெச்சூரி மட்டும் தனது கருத்துகளையும் சேர்த்தே பேசியதாக அவர் 14.09.2024 திசுக்கிரில் எழுதுகிறார். இதைக் கேட்டு “என்னோற்றான் கொல்” என்று இறுமாந்து தன் மூத்த பிள்ளைக்கு முத்தம் கொடுக்கிறது ஜேனியூ. தன் பிள்ளையின் செம்மாந்த வரலாறு கொடுத்த ஒளியில், பறிகொடுத்த துக்கத்திலும் சிலிர்த்தே இருக்கிறது ஜேனியூ பிள்ளைகளும் தோழர்களும் முஷ்டி உயர்த்துகிறார்கள்

“லால் சலாம்” “வீர வணக்கம்”

எதுவும் கேட்காததுபோல் மௌனித்துக் கிடக்கிறார் யெச்சூரி. இத்தனை கேவலங்களையும், இத்தனை முழக்கங்களையும் எப்படி இந்த மனிதனால் மௌனமாகக் கடக்க முடிகிறது என்று உடைந்து போகிறது மனசு. பாபு சசிதரன் என்ற கவிஞனின் கவிதை ஒன்று நினைவிற்கு வருகிறது, “அந்த மௌனத்தைப் பூரணம் என்கிறேன். அவர்கள் மரணம் என்கிறார்கள்.” இது மரணமல்ல, பூரணம் நம்பிக்கையோடு சென்று வாருங்கள் யெச்சூரி. முஷ்டி உயர்த்தி உங்களுக்கு வீர வணக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளில் இருந்து நம் மண்ணிற்கு ஓராயிரம் யெச்சூரிகள் எழுவார்கள்.

செவ்வணக்கம் தோழர்.

14.09.2024 அன்று சென்னை வடபழனியில் இந்தியன் வங்கி ஊழியர் சங்கத்தின் சென்னை மண்டலப் பெண் ஊழியர் சிறப்பு மாநாடு நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு தீர்மானம் நம்மை அதிர்ச்சியின் உச்சத்திற்கே கொண்டுபோயிருக்கிறது. இந்தியன் வங்கிகளில் பெண் ஊழியர்களுக்கென்று தனிக் கழிவறை வசதிகளை செய்துதர வேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதாக 16.09.2024 நாளிட்ட திசுக்கிரி நாளிதழின் சென்னைப் பதிப்பு தெரிவிக்கிறது. இந்தியாவில் இருக்கிற மிகப் பெரிய வங்கிகளில் இந்தியன் வங்கி மிக முக்கியமானது. இந்த வங்கியில் பணிபுரியும் 40,000 ஊழியர்களில் 12,000 பேர் பெண்கள். ஆக, மொத்த ஊழியர்களின் எண்ணிக்கையில் முப்பது விழுக்காடு பெண்கள். இத்தனை அதிக எண்ணிக்கையில் பெண்கள் பணிபுரியும்போது அந்தப் பெண்களுக்கென்று தனிக் கழிவறை அவசியம் இல்லையா என்று கேட்கிறது அந்தத் தீர்மானம்.

இந்த இடத்தில் உரையாடுவதற்கு இரண்டு உள்ளன. 1. இவ்வளவு பெரிய வங்கியில் இத்தனை காலமும் பெண்களுக்கான தனிக் கழிவறைகள்

இல்லையா? 2. இத்தனை காலமும் இதை எப்படி ஊழியர்கள் சகித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்?

இந்த இரண்டில் முதலாவது குறித்து வங்கி நிர்வாகம் ஊழியர்களிடம் குறைந்தபட்சம் வருத்தத்தையாவது தெரிவிக்க வேண்டும். இரண்டாவதைப் பொறுத்தமட்டில் இரண்டு வாய்ப்புகள் உண்டு. இதை ஊழியர்கள் இவ்வளவு காலம் சகித்துக்கொண்டதான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது ஒன்று. அல்லது இது இவர்களுடைய தொடர் கோரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். இது தொடர் கோரிக்கை எனில் அதற்காக வங்கி நிர்வாகம் நிச்சயம் வெட்கப்படவே வேண்டும்.

“காமதேனு கூட்டுறவு சூப்பர் மார்க்கெட்” ஒன்று சென்னை, அண்ணா அறிவாலயத்திற்கு அருகில் உள்ளது. ஒரு காலத்தில் அங்கு பணிபுரியும் பெண் ஊழியர்களுக்குத் தனிக் கழிப்பிட வசதி இல்லாமல் இருந்திருக்கிறது. அதை எதிர்த்து TUCS தொழிலாளர் சங்கத்தினர் கடுமையானப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். அன்றைய டியூசினஸ் நிர்வாகம் ஊழியர்களுக்கான தனிக் கழிப்பறை வசதி கேட்டு கடுமையாகப் போராடிய அச்சங்கத்தின் துணைத் தலைவரும் காக்கைச் சிறகினிலே ஆசிரியருமான தோழர் முத்தையா உள்ளிட்ட 15 ஊழியர்களை அவர்கள் மீதிருந்த ஒன்றிற்கும் உதவாத பழையப் புகார்களின் அடிப்படையில் பணிநீக்கம் செய்கிறது. கிட்டத்தட்ட 18 மாதங்களுக்குப் பிறகே அவர்கள் பணிக்குத் திரும்ப முடிகிறது. இது நடந்தது 1988 ஆம் ஆண்டில். இப்போது 2024. இப்போதும் இப்படி ஒரு கோரிக்கை வருகிறது என்றால், அதுவும் இந்தியாவில் மிகப் பெரிய வங்கி ஒன்றின் ஊழியர்களிடமிருந்து வருகிறதென்றால் அதற்காக இந்தியன் வங்கி வெட்கப்பட வேண்டும்.

நாம் சொல்ல மூன்று உண்டு:

1) வங்கி என்றில்லை, பெண்கள் பணிபுரியும் எல்லா இடங்களிலும் பெண்களுக்கென்று தனிக் கழிப்பறை வசதி வேண்டும்.

2) தற்போது பெண் ஊழியர்களே இல்லை என்றாலும், வருங்காலத்தில் வருவார்கள் என்பதால் அவர்களுக்கென்று தனிக் கழிப்பறைகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

3) திருநங்கை, திருநம்பி, மாற்றுத்திறனாளிகள் ஆகியோருக்கும் தனிக் கழிப்பறைகளை அமைக்க வேண்டும்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

வக்கீல் சாதுகணபதி

“நியாயம் திறந்திடும் நிலைதனில் நின்று தயாளம் வளர்த்திடும் சாது கணபதி” என்று வ.உ.சி.யால் பாராட்டப்படும் பேறு கிடைத்தவர்தான் திருநெல்வேலி வக்கீல் சாது கணபதி பந்துலு. வ.உ.சியின் நெருங்கிய நண்பரான இவர் வீட்டில்தான், சிறைசென்றதற்கு முந்தையநாள் இரவு தன் மகனுடன் வ.உ.சி. தங்கியுள்ளார். சுதேசி வெப்பம் உச்சம் தொட்டிருந்த 1908 மார்ச் பதினோராம் தேதி விசாரணைக்காக திருநெல்வேலி கலெக்டர் அலுவலகத்துக்கு வ.உ.சி. வரவேண்டியிருந்தது. அன்று மாலை வீடுதிரும்பிவிடலாம் என்றதொரு நம்பிக்கையில், தன்னைவிட்டுப் பிரியமனமின்றி அடம்பிடித்து அழுத மகனையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டே தூத்துக்குடியிலிருந்து கிளம்புகிறார். ஆனால் அன்றும் விசாரணையைக் காலம் தாழ்த்தி, இடைநிறுத்தி மறுநாள் வரச் சொல்லி வாய்தா போடப்படுகிறது. கொண்ட சினத்தை அடக்கிக்கொண்டு மகனுடன் வெளியே வருகிறார் வ.உ.சி. அன்றைய இரவு தம் நண்பர் சாதுகணபதி வீட்டில் தங்கியது பற்றித் தன் சுயசரிதையில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“பின்னர் நடந்தேன் பேணிய சாதுபால்

அன்னம் அளித்தான் அருந்தினைன் மகனுடன்
அடுத்த மாடியில் அன்பரோடு படுத்தேன்”.

மகனை உறங்கவைத்துவிட்டுத் தானுறங்கத் தவித்திருக்கையில் வ.உ.சியின் மனம் என்னென்ன விதமான சிந்தனை ஓட்டங்களில் இருந்திருக்கும் காற்றோட்டமான வசதியான வீடொன்றில் தான்படுத்து உறங்குவது தன் வாழ்நாளிலேயே அதுதான் கடைசிமுறை என்று அவர் நினைத்துப் பார்த்திருப்பாரா? அதுவரை அவர் வாழ்ந்த கம்பீரமான வாழ்வில் இருந்து கழற்றிச் சுழற்றிக் காரிருளில் வீசி எறியப்பட்ட நாளுக்கு முந்தைய இரவல்லவா அது!

தனது சுயசரிதையில் பிறிதொரு கட்டத்திலும் சாதுகணபதி பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் வ.உ.சி.

“சாதுகணபதி தலத்து ஜட்ஜிபால் ஓதினன் ஜாமீனுக்குரையினும் வரையினும் அவனும் மறுத்தனன். அதன்பின் என்னிடம் இவனும்

வந்தனன் இன்புறப்பேசினன் சென்னைசென்றனன் சிநேகிதர் சிலருடன் நன்னயவுரையில் நல்கினன் ம்னுவைப் பெரிய ஜக்கோர்ட்டில் பேசத்தகுந்த பெரியவொரு வக்கீலைப் பேணி அமர்த்தி வெள்ளிக்கிழமை விரிவுறப்பேசித் தெள்ளிய ஜட்ஜிபால் சிறையினின்றும்மை விரைந்து ஜாமீனில் விடும்படியாக வரைந்த நல் ஆர்டரை வாங்கி அனுப்பினான்”.

சுதேசி வீரர்களுக்கும், நாடகக் கலைஞர்களுக்கும், இலக்கியவாதிகளுக்கும், இளைஞர்களுக்கும் ஒரு சரணாலயமாகத் தம்வீட்டைத் திறந்துவிட்டிருந்த வக்கீல் சாதுகணபதி பந்துலுவின் முதாதையர் ஆந்திர மாநிலம் கிருஷ்ணா மாவட்டத்தைப் பூர்வீகமாகக்கொண்டு, அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருநெல்வேலிக்குக் குடிபெயர்ந்து வந்துவிட்டவர்கள். பந்துலு என்ற தெலுங்கு வார்த்தைக்குப் பண்டிதர் என்று அர்த்தம்

அவரது தந்தை எட்டயபுரம் ஜமீனில் திவானாக இருந்தாராம். இதனால் பந்துலு குடும்பத்தாருக்குப் பாரதி மிகவும் நெருக்கமானவராக இருந்திருக்கிறார். பாரதியார் திருநெல்வேலி வந்தபோதெல்லாம் பந்துலுவின் வீட்டில் தங்கியுள்ளார். இந்த வீட்டில்தான் அவர் எழுதிய கவிதைகளை அச்சில் வெளியிட முடியாமல் எழுத்துப் பிரதியாகவே எண்ணெய் டின்பெட்டி ஒன்றில் பாரதி சேகரித்து வைத்திருந்தாராம். பந்துலு வீடு ஓர் அன்னச்சத்திரமாக இருந்ததால் பாரதியார் ‘அன்னக்கொடி கட்டிய பந்துலு’ எனப் பாராட்டியுள்ளார்.

சிறையில் தம்மைப் பார்க்க வந்திருந்தபோது பாரதி பாடிய பாடல்கள் சாதுகணபதி வீட்டில் பாரதி தங்கிய சமயத்தில் எழுதப்பட்டவையென வ.உ.சி. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நாட்டிலெங்கும் சுதந்தர வாஞ்சையை நாட்டினாய் கனல் மூட்டினாய், வாட்டியுன்னை மடக்கிச் சிறைக்குள்ளே மாட்டுவேன் வலிகாட்டுவேன்” என்னும் தொடக்கத்துப் பாக்களையும், “சொந்த நாட்டிற் பிறர்க் கடிமைசெய்தே துஞ்சிடோம் இனி - அஞ்சிடோம். எந்த நாட்டிலும் இந்த அநீதிகள் ஏற்குமோ தெய்வம் பார்க்குமோ” என்னும் தொடக்கத்துப் பாக்களையும் கவர்ண்மெண்டாரால்

சாதுகணபதி பந்துலு திருநெல்வேலி முனிசிபல் சேர்மனாகப் பதவி வகித்தபோது நகராட்சி வளாகத்தோட்டத்தில் உள்ள செடிகளில் இருந்த பூக்களைப் பறித்து இவர் வீட்டுக்கு பூஜைக்கென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்களாம். தினமும் இவ்வளவு பூக்கள் பூக்கின்றனவா என்று வியந்து பந்துலு இனிமேல் தினமும் இந்தப்பூக்களைப் பறித்து விற்பனை செய்யும் பணியை ஏலம்விட்டு வருவாயை நகராட்சிக் கணக்கில் சேர்க்க உத்தரவிட்டாராம்.

பிரசுரிக்கக்கூடாதென்று விலக்கப்பட்ட வேறுசில பாக்களையும் பாரதியார் பாடிமகிழ்ந்தனர்.

சாதுகணபதி பந்துலுவின் ஆபீஸ் மேடையில் பாரதியார் முதலிய சென்னை நண்பர்கள் ஒருவாரம் வரையில் தங்கிக் கேஸின் நடவடிக்கைகள், நடந்த வேடிக்கைகளைப் பார்த்துத் தமாஷாகச் சம்பாஷணைகள் செய்துகொண்டும், பாட்டுகள் பாடிக்கொண்டும் காலத்தை உல்லாசமாகக் கழித்துக் கொண்டிருந்து சென்னைக்குத் திரும்பிச் சென்றனர்".

வ.உ.சி.யும் சுப்பிரமணிய சிவாவும் தண்டிக்கப்பட்டதால் நிகழ்ந்த திருநெல்வேலி எழுச்சி வழக்கில் முதல் குற்றவாளியான ஏட்டு குருநாத ஐயர் போராட்டங்களைத் தூண்டி விட்டதாகவும் அதற்கான சதியாலோசனைகளை சாதுகணபதி வீட்டில்தான் நடத்தியதாகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டார். மார்ச் 14ஆம் தேதி சாதுகணபதி வீட்டில் வைத்துத்தான் ஏட்டு குருநாத ஐயர் கைதுசெய்யப்பட்டார். திருநெல்வேலி எழுச்சிக் கைதிகளுக்கு ஆதரவாகச் சாட்சியம் சொன்ன பதின்மூன்று பேரில் முதலாமவர் வக்கீல் சாதுகணபதி.

வ.உ.சி.யும் சிவாவும் கைதாவதற்கு இருவரங்களுக்கு முன்பே நெல்லையின் முக்கிய வழக்குரைஞர்களான சாதுகணபதி பந்துலு, டி. வி. கிருஷ்ணசாமி அய்யர், ஏ.ஜி.கணபதி சாஸ்திரி முதலானோர் விபின் சந்திரபாலரின் விடுதலையை ஒட்டி இரண்டு அறிக்கைகளை வெளியிட்டனர். இவை 'அரசு நிந்தனையானவை, உக்கிரமானவை' என்று அரசு அதிகாரிகளால் வருணிக்கப்பட்டன. இவ்விரு அறிக்கைகளும் திருநெல்வேலி எழுச்சி வழக்கில் தடயங்களாக முன்வைக்கப்பட்டன. இந்தக் காரணங்களால் சாதுகணபதி காவல்துறையின் கண்காணிப்பு வளையத்திற்குள்ளேயே தான் இருக்க வேண்டியிருந்தது.

திருநெல்வேலியில் இயங்கிய இரகசியச்சங்கங்கள் (1905-1911) பற்றிய சி.ஐ.டி. இன்ஸ்பெக்டர் இரகசிய அறிக்கையில் (கோப்பு எண் 2 பக்கம் 32-36) சாதுகணபதி இரகசிய அமைப்பை உருவாக்கி இருப்பதாகப் பரவியிருந்த வதந்திகளபற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சாது கணபதியும் கே.ஆர்.

வெங்கட்ராமய்யரும் சுதேசி கப்பல் கம்பெனியை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க, முழுமூச்சாகப் பணிபுரிவதாகவும், திருநெல்வேலிக்குப் புதிதாகப் பணியேற்க வருபவர்களிடமும், செல்வாக்கு மிகுந்தவர்கள் இடமும் சுதேசிக் கம்பெனியின் பங்குகளை வாங்கச்சொல்லி சாதுகணபதி வற்புறுத்துவதாகவும், பந்துலுவின் தலைமையில் இயங்கும் வீரராகவபுரம் வக்கீல்கள் பேருக்குத்தான் காங்கிரஸ் மகாசபையில் உறுப்பினராக இருக்கிறார்கள் மற்றபடி எந்தஒரு வங்காளிக்கும் அடைக்கலம் தருவதற்கும் உதவி செய்வதற்கும் இவர்கள் எந்நேரமும் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்றும், விபின்சந்திர பாலருடன் நேரடிதொடர்பு வைத்திருந்த ஸ்ரீவைகுண்டம் வக்கீல் கிருஷ்ண ஐயருடன் பந்துலு இணைந்து செயல்படுவதாகவும் குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

1908 மே முப்பதாம் தேதியிட்ட காவல்துறை இரகசியக்குறிப்புகளின்படி நாராயண கோவிந்தது பை என்கிற சுதேசி பிரச்சாரகர் ஒருவர் திருநெல்வேலி வந்து சாதுகணபதி வீட்டில் தங்கி இருந்திருக்கிறார். மே 26 ஆம் தேதி பாளையங்கோட்டையில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் மாலை ஐந்து மணிக்கு அவர் பேச விருப்பதாகத் துண்டுப்பிரசுரங்கள் விநியோகிக்கப்படுவதை அறிந்துகொண்ட போலீசார் அவரை மடக்கி அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்தினார்கள். அதன்பிறகு அவர் சாதுகணபதி வீட்டைவிட்டு வெளியேறி அம்பாசமுத்திரம் சென்றுவிட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வ.உ.சி. சிறையிலடைக்கப்பட்டதும் அவரை ஜாமீனில் எடுக்கவும் அப்பீல் செய்யவும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கத் திருநெல்வேலியிலிருந்து சேலம் சென்றிருக்கும் வக்கீல் சாதுகணபதி அங்கிருந்து சென்னை வரக்கூடும் என்று சென்னைக்குத் தகவல் அனுப்புகிறார் திருநெல்வேலி மாவட்டக்கண்காணிப்பாளர். அந்தக் கடிதத்தில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

"இந்த நபர்மீது சிறப்புக் கவனம் தேவை என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். இவரைப்பற்றி நாம் நினைப்பதைவிட மிகவும் ஆபத்தானவர் என்று நான் கருதுகிறேன்.

சமீபத்தில் வங்காளத்தில் நடந்த அசம்பாவிதங்களை அவர் வெகுவாகப் பாராட்டியுள்ளார். அவரது தீவிரமான பார்வைகளை மறைப்பதற்கு அவர் முயற்சி ஏதும் செய்யவில்லை. ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு கூட அவர் வீட்டில் சில வங்காளிகள் தங்கியிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சிதம்பரம் பிள்ளை கைதுசெய்யப்பட்டபோது திருநெல்வேலியில் நடந்த சம்பவங்களை ஏற்பாடு செய்வதிலும், அதற்குமுன் அவரது வீட்டில் நடந்த கூட்டங்களிலும் அவருடைய பங்கு நிச்சயமாக நிறையவே இருக்கிறது. இந்துக் கல்லூரி மாணவர்களிடையேயும் அவருக்கு செல்வாக்கு உண்டு. அங்கு நடந்த குழப்பங்களுக்கும் காரண கர்த்தா அவரெனும் சந்தேகம் இருக்கிறது. "திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் தென்பகுதியிலும் நடக்கும் தேசியவாத இயக்கத்துடன் தொடர்புடைய அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் அவர் முழுவதும் அறிந்திருப்பார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவரது தற்போதைய சேலம் மற்றும் சென்னைப் பயணநோக்கம், சிதம்பரம்பிள்ளை வழக்கில் ஆஜராக வழக்கறிஞர் ஒருவரைத் தருவிப்பதாக மட்டும் இருக்காது".

1907 குரத் காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்குத் திருநெல்வேலியில் இருந்து தொண்டர்களைத் தன்செலவில் பந்துலு அழைத்துச் சென்றுள்ளார். அதேபோல் 1914 சென்னை காங்கிரஸ் மகாசபையில் சுயராஜ்யத்தை வலியுறுத்திய தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டபோது அந்த அமர்வின் தலைவராக இருக்கும் வாய்ப்பை சாதுகணபதி பந்துலு பெற்றிருந்தார். சுரேந்திரநாத் பானர்ஜியால் வழிமொழியப்பட்ட தீர்மானத்தின்மீது அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் பேசிய பேச்சு மிகவும் பிரசித்தமானது.

1916 ஆம் வருடம் அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் தோற்றுவித்த இந்தியன் ஹோம்ரூல் இயக்கம் மிகத் தீவிரமாக நடந்து வந்தது அப்போது திருநெல்வேலியில் சாதுகணபதி பந்துலு இந்த இயக்கத்தில் தீவிரமாகச் செயல்பட்டார். சாதுகணபதி பந்துலுவுக்கு இன்னொரு பக்கமும் இருந்தது. அவருக்குத் தமிழ், தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம், உருது, ஹிந்தி என எட்டு மொழிகள் தெரியும். கலாரசிகர். நாடகங்களில் முக்கிய கதாபாத்திரம் ஏற்று நடித்துள்ளார். பம்மல் சம்பந்த முதலியார் தன்னுடைய நாடகமேடை நினைவுகள் நூலில்தான் அரங்கேற்றிய மந்திரகவி நாடகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது "தற்காலம் திருநெல்வேலியில் அட்வகேட்டர் இருக்கும் சாதுகணபதி பந்துலு பி.ஏ.பி.எல். மதனிகையாகத் தோன்றினார்" என்று எழுதியுள்ளார். மேலும் சத்ருஜித் என்னும் நாடகம்

முதன்முறை நடிக்கப்பட்டதைப்பற்றி எழுதும்போது 'இந்நாடகத்தில் முக்கிய ஸ்திரீபாகமான இந்திரசேனையின் பாகம் சாதுகணபதி பந்துலு அவர்களுக்குக் கொடுத்தேன்; இவர் பாடாவிட்டாலும், வசனத்தை நன்றாகப் பேசி நடித்தார்.' என்று குறிப்பிடுகிறார். அவ்வை டி. கே. சண்முகமும் தம்நாடகக் குழுவினருக்கு சாதுகணபதி வீட்டில் விருந்து தரப்பட்டதைப் பற்றித் தன் நூலில் எழுதியிருக்கிறார்

சாதுகணபதி பந்துலு திருநெல்வேலி முனிசிபல் சேர்மனாகப் பதவி வகித்தபோது நகராட்சி வளாகத்தோட்டத்தில் உள்ள செடிகளில் இருந்த பூக்களைப் பறித்து இவர் வீட்டுக்கு பூஜைக்கென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்களாம். தினமும் இவ்வளவு பூக்கள் பூக்கின்றனவா என்று வியந்து பந்துலு இனிமேல் தினமும் இந்தப்பூக்களைப் பறித்து விற்பனை செய்யும் பணியை ஏலம்விட்டு வருவாயை நகராட்சிக்குக் கணக்கில் சேர்க்க உத்தரவிட்டாராம். நாளிதழ்கள், புத்தக வாசிப்பிற்காக திருநெல்வேலி கண்ணம்மன் தெருவில் சரஸ்வதி நூலகம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். நெல்லையில் 'விவேக சம்வர்த்தனி சபா' கட்டவும் உதவிபுரிந்துள்ளார்

சேதுபந்தனம் என்று ரசவாதி எழுதிய நாவலொன்றில் ஒரு கீற்றுப்போல் சாதுகணபதி பந்துலுவின் கடைசி நாட்கள் பற்றிய குறிப்பு வரும். சுதந்திரத்துக்கு முந்தைய காலகட்டம் பற்றிய நாவலான அதில்வரும் காட்சி வர்ணனை இது:

'மீனாட்சிபுரம் வளைவு தாண்டி சைக்கிளோ வண்டியோ எப்போதாவது வரும். ஜனநடமாட்டம் மட்டுந்தான். அதுவும் இந்தவேளையில் அதிகம் இராது. சாதுகணபதி பந்துலு வீடுகூட அமைதியாகத்தான் இருந்தது. காலை வேளையில்தான் 'காக்க காக்க கனகவேல் காக்க' என்று நீளமாக கந்தசஷ்டிக் கவசம் ஒருவர் ஒதுவார். பந்துலுவுக்கு உடம்புமோசமாகிவிட்டதாம். வைத்தியம் அதுபாட்டுக்குத் தனி, காலை வேளையில் முருகன் பேரில் அராமணி நேரம் 'கவச உச்சாடனம்'. அக்கம்பக்கத்து வீடுகளுக்கெல்லாம் கணீரென்று கேட்கும்.'

1946ஆம் ஆண்டு வ.உ.சி. எழுதிய சுயசரிதையினை அவருடைய மகன் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். அதில் அடிக்குறிப்பாக நிறைய வரலாற்றுத் தகவல்களைக் காணலாம். அவற்றில் ஒரு குறிப்பாக வக்கீல் சாதுகணபதி சமீபத்தில் காலமானார் என்கிற குறிப்பும் இருக்கும்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

ஒரு கனவு ஒரு நினைவு

அது ஒரு சிறு நகரம். ஆனால் அரசியல் ரீதியாக சென்ஸிட்டிவான ஏரியா. எல்லா கட்சிகளும் கவனத்துடன் கையாளும் தொகுதி.

தோழர் பாலு என்று அனைவருக்கும் பரிச்சயமான பாலசுப்பிரமணியன் அந்தக் கட்சியில் கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக இருக்கிறார். இப்போதுதான் தாலுகா செயலாளர் பொறுப்புக்கு வந்திருக்கிறார். மற்ற கட்சிகளைப் போல, குறுகிய காலத்தில் அடுத்தடுத்த பொறுப்புகள், உயர் பதவிகள், இன்னபிற வாய்ப்புகளை அடைவதெல்லாம் இங்கே சாத்தியமில்லை.

தோழர் பாலுவின் தந்தை அதே ஊரில் அரசு ஊழியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். தொழிற்சங்க ஈடுபாடு மூலம் அறியப்பட்டவர். காலமாகிவிட்டார். அதன் தொடர்ச்சியோ என்னவோ, தோழர் பாலு அந்தக் கட்சியில் சேர்ந்து அரசியல் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்.

அவர் சேரும்போது கட்சி கொஞ்சம் செல்வாக்காகத்தான் இருந்தது. கட்சியின் கண்டன ஆர்ப்பாட்டம் என்றால் பரபரப்பான கவனத்திற்கு குறைவிருக்காது. பஜாரிலும் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு எதிரிலும் கட்சி சார்பில் “அதிகாரிகளின் அத்துமீறல்” அல்லது “எதேச்சதிகார போக்கு” பற்றி வைக்கப்படும் தட்டி போட்டுகளுக்கு உள்ளூரிலேயே பெரும் வாசகர் வட்டம் உண்டு. தவிர, பஸ் ஸ்டாண்டில் வந்துபோகும் வெளியூர்வாசிகளும், எதிரேயுள்ள கடையில் டீ குடித்துக்கொண்டே, நின்று வாசித்துவிட்டுச் செல்வார்கள். இன்றைய பாணியில் சொன்னால், அன்றைய முகநூல் அது.

அரசுப் பள்ளி மைதானத்தின் மதில் சுவரில் சாய்த்து வைத்துதான் தட்டிபோட்டு எழுதப்படும். தோழர் பாலுவின் மேற்பார்வையில் பின்னிரவு தொடங்கி நள்ளிரவு கடந்தும் தொடரும். ஊரில் அரசியல் பிரஞ்ஞை மிகுந்தவர்கள் அப்போதே

கூடச்சுட் வாசித்துவிட்டுச் செல்வதும் உண்டு. அன்று வேலை செய்பவர்களுக்கு பரோட்டா, சுக்குகாபி, பீடி, சிகரெட் எல்லாமும் தோழரின் சப்ளைதான். ஒருமுறை, தட்டி போட்டு எழுதுபவர், “ஜனநாயக” என்று வரும் இடத்தில் மூன்று சுழி “ண” போட்டுவிட்டார். கிட்டத்தட்ட வேலை முடியப்போகிறது. தோழர் கட்சிக்கு நேசமான பெரிய கட்சித் தொண்டர் ஒருவர் தவறை சுட்டிக்காட்டிவிட்டார். படபடப்புடன், எழுதியவரைக் கடிந்துகொண்டு மாற்றச் சொன்னார் தோழர். பின்னர், அவருக்கு கூடுதலாக ஒரு பீடிக்கட்டு சப்ளையும் நடந்தது. எல்லோரையும் அரவணைத்து, இயக்க வேலையை முழு ஈடுபாட்டுடன் செய்வதில் தோழருக்கு பெருமிதம். இப்படியான தட்டிபோட்டுகள் வைக்கப்பட்டு அதைத் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்ட கண்டன ஆர்ப்பாட்டங்களின் எதிரொலியாக “அத்துமீறிய” பல அதிகாரிகள் மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

“நல்ல அதிகாரிகளும்” அதற்குப் பலியாகியிருக்கிறார்கள் என்று ஊரின் மூத்த அரசியல் பார்வையாளர் மெய்கண்டான் தேநீர் உரையாடலின் போது தோழரிடமே ஆதங்கத்துடன் பகிர்ந்திருக்கிறார்.

அதெல்லாம் ஒரு காலம். தோழர் பரபரப்பாக இயக்கிய கட்டம். இப்போது அப்படியில்லை. சூழல் பெரிதும் மாறிவிட்டது. சமூக ஊடக வழி அரசியல் தலைதூக்கிவிட்டது. சில இடங்களில் தலைவிரித்தாடுகிறது. தட்டிபோட்டு அல்லது சுவரொட்டியை தயார் செய்வதற்குள், ஒரு படத்துடன் கூடிய சமூக ஊடகப் பதிவு “டிரண்டிங்” கில் பரபரப்பை கிளப்பிவிடும்.

தோழருக்கும் வயதாகிவிட்டது. முன்பெல்லாம், தாலுகா ஆபீசிலிருந்து ரேஷன் கடை வரை தோழர் விஜயம் செய்தால், மரியாதை பலமாக இருக்கும். இப்போது அப்படிச் சொல்வதற்கில்லை. காரியங்களை முடிக்க, பெரிய கட்சியின் “ரெஸ்பான்ஸ்” தேவைப்படுகிறது.

நல்ல மதிப்பெண். தோழரின் மகனுக்கு பக்கத்திலுள்ள கல்லூரியிலேயே பொறியியல் சீட் கிடைத்தது. முடித்துவிட்டு, வளாகத் தேர்வில் வேலை கிடைத்து சென்னைக்கு சென்றான். இரண்டு வருடங்களுக்கிட ஆகியிருக்காது, கம்பெனி மூலமாக வெளிநாடு செல்லும் வாய்ப்பு. தோழரின் மனைவிக்கு பெருமகிழ்ச்சி. கணவரின் இத்தனை ஆண்டு கால உழைப்போ, கட்சித் தொடர்போ சாதிக்க முடியாததை, மகன் ஒரு பட்டப்படிப்பு மூலம் சாதித்துவிட்டான் என்பதில் கூடுதல் பெருமை. அதே ஊரில், பிற கட்சிகளிலிருந்தவர்கள் சொந்த வாழ்க்கையில் வசதியான நிலைக்கு நகர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை தோழரிடம் சுட்டிக்காட்டி இடித்துரைப்பது மனைவியின் நெடுநாள் வழக்கம்.

“இதெல்லாம் உனக்கு புரியாது...” என்று சொல்வார் தோழர்.

“ஏன், புரியத்தான் வையுங்களேன்... நானென்ன மரமண்டையா...” என்று எதிர்க்கேள்வி எழுப்புவாள் மனைவி.

சச்சரவை வளர்க்க விரும்பாமல், “சரி, சரி... ஒரு டயை போடு” என்று சொல்லிவிட்டு, 40 பக்க நோட்டீஸ் எழுதி வைத்திருக்கும் தாலுகா கமிட்டி கூட்டத்தின் தீர்மானங்களை மீள் வாசிப்பார்.

“வீட்டையே முடியல... இதுல பப்ளிக்க மாத்துறாங்களாம்...” முனங்கி கொண்டே தண்ணீரை சுடவைப்பாள் மனைவி.

ஆரம்ப நாட்கள் போல் இல்லை. தோழரின் தனி வாழ்க்கையில் அவருக்கென்று தெரிவுகள் உண்டு. காலையில் இட்லிக்கு தாளித்துப் போட்ட தேங்காய் சட்னி, மிதமான காரப் பொடியுடன் மிக்சர் அல்லது காராச்சேவு போன்று ஏதாவது வேண்டும். வாரத்துக்கு இரண்டு நாள் மீன் அல்லது சிக்கன். அது போல, கட்டுப்பாட்டோடு வாரம் ஒரு முறை மது அருந்துவார். வீட்டில் வைத்தே, கட்சியின் பெயருக்கு களங்கம் வந்துவிடக்கூடாது என்பதே நோக்கம்.

எல்லாக் கட்சியிலும் பழக்கம் இருக்கிறது. இவர் காலத்தில் அரசியலுக்கு வந்தவர்கள் பலர் பண்ணைவீடுகள் வரை வளர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அங்கே விருந்துகள் நடத்தும்போது, தோழருக்கும் அழைப்பு வரும். கட்சி வேறுபாடின்றி கலந்துகொள்வார். இப்படியான மது விருந்துகளில் அவர் அடைந்த “பேரனுபவத்தை” - ஆண்டுக்கு ஒரு முறை தாலுகா அளவிலான பேரணி நடத்திவிட்டு, அன்றைய இரவில் வெகுசில சீனியர் தோழர்கள் தனியிடத்தில் கூடும்போது விவரிப்பார்.

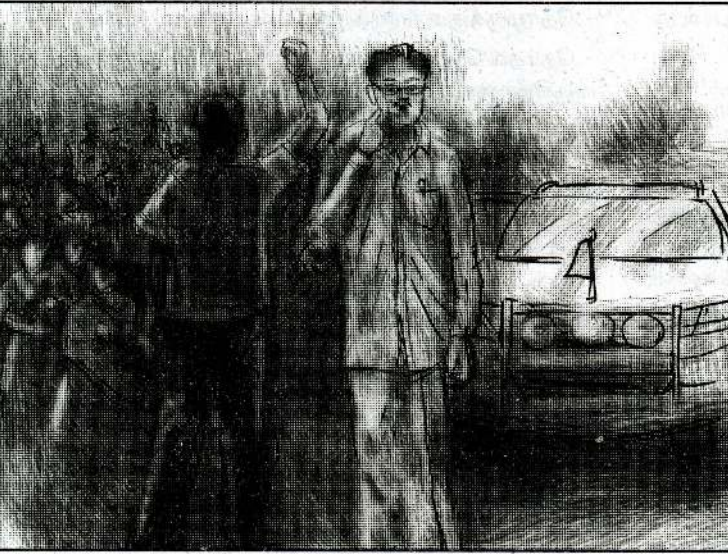
அந்த சுவரரசியப் பகிர்விலேயே, வழக்கத்தைவிட கூடுதல் சுற்றுகள் போகும்.

நான்கைந்து மணி நேரப் பயணத் தொலைவிலிருக்கும் குலதெய்வ கோவிலுக்கு ஆண்டுக்கு ஒரு முறை கண்டிப்பாக குடும்பத்துடன் போய்விட வேண்டும். அது, நிராகரிக்க முடியாத, மனைவியின் கட்டளை. ஊரில் ஒரு கல்யாணம் என்று சொல்லிவிட்டு கழுக்கமாக சென்று வந்துவிடுவார் தோழர். தாலுகா கமிட்டி தோழர் ஒருவருக்கு அதுகுறித்து எப்போதும் சந்தேகம் இருந்துவந்தது. என்ன செய்ய முடியும்? கேட்க முடியாது. ஊரில் அம்மா வழிப் பாட்டி இறந்துவிட்டாள் என்று கூறிவிட்டு, பழனிக்கு சென்று தனது மகனுக்கு மொட்டை போட்டுவிட்டு வந்தது அவருக்கு தெரிந்திருக்குமோ என்ற ஐயம். மேலும், ஒரு கோவில் நகரில் நடந்த மாநில மாநாட்டின்போது, இரண்டாம் நாள் அமர்வுகளுக்கு வராமல், மொட்டை போட்டுவிட்டு, அடையாளம் தெரியாமலிருக்க புருவம் வரை சந்தனத்தைக் குழைத்துப் பூசியிட்டு, ஊர் திரும்பிய தோழர்களில் தானும் ஒருவன் என்பதால் அடக்கி வாசித்தார்.

உரிய காலத்தில் கவனிக்காமல், ஊருக்காக சுற்றியதில் தோழருக்கு இப்போது சர்க்கரை வியாதி. வராவிட்டால்தான் வியப்பு. மருந்து எடுத்துக்கொள்கிறார். அலைச்சல் அதிகமென்றால், காலில் வீக்கம் வரும். காலுக்கு இரண்டு தலையணைகள் வைத்துக்கொண்டு படுப்பார். தூக்கம் வருவதற்குள் என்னென்னவோ சிந்தனைகள், எல்லோரையும் போல.

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னர், ஜவ்வாது மலையில் நடந்த கட்சி பயிற்சிக்கத்தில், படுப்பதற்கு தலையணை தேடிய போது, கட்சியின் அடையாளமாக இருந்த, மறைந்த சீனியர் தோழர் “இன்னும் பூர்ஷ்வாத்நத்திலிருந்தே நங்க வெளில வரலியே...” என்று வெடிப்புடன் கூறினார். அந்த அதிர்வு, நெடுநாள் தோழரின் மண்டைக்குள் இருந்தது. தலையணை வைத்து படுக்கும்போதெல்லாம் குற்ற உணர்ச்சி எட்டியும் முட்டியும் பார்க்கும். இப்போது காலுக்கே இரண்டு பக்கவாட்டில் ஒன்று. தலைக்கு எப்போதுமே இரண்டுதான். தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டே உறங்க முற்பட்டார்.

மகன் தலையெடுத்தவுடன், மனைவி தோழரை பெரிதாகப் பொருட்படுத்துவதில்லை. முன்பு பொருட்படுத்தியதாக கூறுவதும் கூட பொருட்பிழைதான். மகன் அனுப்பும் பணம் வீட்டின் ஆதாரத் தேவைகளையும் அதுகடந்தும் சமாளிக்க உதவுகிறது. அவன் சொல்லி, தோழருக்கே

ஓவியம்: மா. வென்னிமலை

ஒரு ஸ்மார்ட் போன் வாங்கிக் கொடுக்கப்பட்டது. டீப் ஃப்ரை இல்லாமல், லேசாக தவாவில் போட்டுடுத்த மீனுடன் மண்பானைத் தண்ணீர் மட்டும் கலந்த மது அருந்திக் கொண்டே, யூடியூப், இன்ஸ்டா போன்ற சமூக ஊடகங்களைப் பார்க்கும்போது, ஏற்கெனவே புரட்சி நடந்து முடிந்துவிட்டதோ என்றுகூடத் தோழருக்கு நினைக்கத் தோன்றும். உள்ளங்கையில் உலகம் விரிய, விரிய அவருக்கு பெரும் ஆச்சரியம். வெளியிலிருக்கும்போது, கைபேசியில் சமூக ஊடகங்களை பார்க்க மாட்டார். இளையதலைமுறைக்கு தவறான முன்னுதாரணமாகிவிடக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருப்பார்.

வீடியோ காலில் மகனுடன் மனைவி, மகள் எல்லோரும் பேசிவிட்டு கடைசியில் தோழரிடம் கொடுப்பார்கள். நலம் விசாரித்துவிட்டு, அந்நாட்டு சமூக, அரசியல் நிலவரங்களை அறிந்துகொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுவார். அவனுக்கு தெரிந்தவரை சொல்லுவான். இவர் ஏற்கெனவே சமூக ஊடகத்தில் பார்த்து வைத்துவிட்டு, அது தொடர்பாக கேள்விகளை எழுப்புவார். அவன், “உங்கள் மாதிரி சோஷியல் மீடியாவில் இதெயெல்லாம் பார்க்கிற அளவுக்கு எனக்கு நேரம் இல்லப்பா” என்று சொல்லிவிட்டு “சீக்கிரம் படுங்க” என்றும் அறிவுறுத்துவான்.

ஆனாலும் முடிவதில்லை. படுத்துக்கொண்டே கைபேசியில் எதையாவது தேடுவார். அது எங்கோ இழுத்துச் செல்லும். குறிப்பாக, ஜனநாயகச் சக்திகளின் உரையாடலை விரும்புவார். பெரிதாகத் தேறாது. குடான, அதிரடி, உன்குத்து, வெளிக்குத்து கதையாடல்கள் அதிகமாக கிடைக்கும். கடைசிவரை பார்த்துத் தொலைப்பார். சினிமா பதிவுகள் நிறைய தென்படும். இன்றைய வாழ்க்கை மீது சினிமா தார்ப்பாய் போல

முடிக்கிடப்பதாக அவருக்குத் தோன்றும்.

தோழருக்கு இன்றும் பிடித்தமான திரைப்படப் பாடல் என்றால், “எரிமலை எப்படி பொறுக்கும்... நம் நெருப்புக்கு இன்னுமா உறக்கம்...” என்ற பாடல்தான். “நாம் கண்ணீர் விற்கும் சாதி, இனி அமுதால் வராது நீதி” என்ற வரிகளில், கவிஞர் தேவையின்றி சாதியைத் திணித்துவிட்டார் என்பது தோழரின் பார்வை. இது பற்றி நடந்த குடான விவாதத்தில், கட்சித் தோழர் ஒருவர், “அப்படியானால், நீங்கள் வேறு வரி சொல்லுங்களேன்...” என்று அறைகுவல் விடுத்தார். “நாம் கலங்கி நிற்கும் வீதி... இனி அமுதால் வராது நீதி” என்று சட்டென்று சொல்லி தோழரின் வாயை அடைத்தார். மெட்டுக்கு இந்த வார்த்தை உட்காருமானு தெரியல என்று அந்த தோழர் பக்கத்திலிருந்தவரிடம் முணுமுணுத்தார்.

“கையில் வாங்கினேன், பையில் போடல... காசு போன இடம் தெரியல...” என்ற பட்டுக்கோட்டையாரின் பழைய பாடலும் தோழருக்கு பிடிக்கும். எப்போதாவது முணுமுணுப்பார். இரண்டாவது வரியாக வரும் “என்காதலிப் பாப்பா, காரணம் கேப்பா...” என்பதை மட்டும் உச்சரிக்க மாட்டார். குறிப்பாக, வீட்டிலிருந்தால், ஹெம்மிங்கிலேயே ஓட்டுவார். அவர் கடைசியாக திரையங்கம் சென்று பார்த்த படம், “மேற்கு தொடர்ச்சி மலை”-அதற்கு முன்பு “ஏழாவது மனிதன்”-அதற்கும் முன்பு “சிவப்பு மல்லி.”

கல்லூரியில் சேர்ந்த புதிதில் நண்பர்களுடன் பக்கத்து ஊர் திரையரங்கில், காலை காட்சியாக நடந்த “ஈட்டா” என்றொரு மலையாளப் படத்தைப் பார்த்திருக்கிறார். கமலஹாசன் (அப்போது கமல் ஹாசன் இல்லை), மது, சீமா, ஷீலா நடித்து ஐ.வி. சசி இயக்கத்தில் வெளிவந்த படம். தமிழில் “இன்பதாகம்” என்று மொழிபெயர்த்து

போஸ்டர் ஒட்டியிருந்தார்கள். பரபரப்பைக் கிளப்பி மாணவர் கூட்டத்தை ஈர்த்தது. அது, வீட்டுக்கு தெரியாமல் தோழர் பார்த்த படம். அதற்குப் பிறகு அப்படியான படம் பார்க்கும் வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில், பாதியில் படிப்பை விட்டுவிட்டார்.

ஏற்கெனவே, கட்சித் தோழர்களுடன் இருந்த நெருங்கிய தொடர்பு, அவர்கள் பேசிய அரசியல், அதனால் தனக்குள் உதித்த பெருங்கனவு உள்ளிட்ட காரணங்களால் படிப்பைத் தொடரவில்லை.

தோழருக்கு தெரியாமல் அவரது மனைவி எப்போதாவது “மணலிசாமியாரை” பார்த்துவிட்டு வருவாள். அந்த சாமியார் மணலியிலிருந்து வந்தாரா என்று தெரியவில்லை. அவர் அவ்வாறு அழைக்கப்படுவது குறித்து யாரிடமும் விவரம் இல்லை. சாமியார்கள் பற்றி எல்லோருக்கும் எப்போதும் முற்றிலும் தெரிய வாய்ப்பில்லை.

மகன், மகள் எதிர்காலம் பற்றி சாமியாரிடம் கவலையுடன் கேட்பான்.

“மகன், கடல் கடந்து சென்று வேலை செய்வான், அதனால் குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலை மேம்படும்” என்று கூறி நம்பிக்கையூட்டியவர் அவர்தான்.

அப்படியே நடந்தது. இப்போது போனால், கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் மகளின் எதிர்காலம் பற்றிக் கேட்டு வருவாள். கடந்த முறை சென்ற போது, கணவர் பற்றிக் கேட்டாலென்ன என்று தோன்றியது. கேட்டுவிட்டான்.

“கூடிய விரைவில், அரசியல் வாழ்க்கையில் தோழர் உச்சம் தொடுவார். வசதி, வாய்ப்புகள், அந்தஸ்து பெருகும்” என்று சாமியார் சொன்னது, பெரும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. கணவரிடம் நேரடியாகச் சொல்ல முடியாது.

அன்று இரவுச் சாப்பாட்டை பரிமாறும் போது, வேறு மாதிரி கேட்டான்.

“கடைசி வரைக்கும் இதே கட்சிதானா... மாற்றத்தை ஏத்துக்கணும்னு ஊருக்கெல்லாம் சொல்றீங்க... உங்க வாழ்க்கை அது கிடையவே, கிடையாதா...”

“என்ன, திடீர்னு இப்படி கேக்குற.... என்ன ஆச்சு.... யாரும் எதுவும் சொன்னாங்களா...”

“யாரு சொல்லணும்.... மாறுனா நல்லாருக்கும்னு தோணுச்சு. கேட்டேன்.”

பதில் சொல்லாமல், எழுந்து கைகழுவிவிட்டு படுக்கைக்கு வந்தார்.

தோழருக்கு உள்ளுக்குள் லேசான படபடப்பு.

தேர்தல் நெருங்குகிறது. பெரிய கட்சியிலிருந்து “வருகிறீர்களா?” என்று கேட்டு இன்றுதான் தூது வந்தது. இது இவளுக்கு தெரிய வாய்ப்பில்லையே.... மேலும் தான் மனதிற்குள் ஒரு முடிவை அசைபோடுவது இவளுக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்கும்.... யோசித்தபடியே காலை நீட்டினார்.

ஏதோ ஒன்று சேருவதுபோல அவருக்குப்பட்டது. தீர்மானித்துவிட்டார். ஏற்கெனவே கட்சியில் கொஞ்ச காலமாக “சைலண்ட் மோடில்” தான் இருந்தார். அடுத்த சில தினங்களில், அழைப்பு விடுத்த பெரிய கட்சிப் பிரமுகரை சந்தித்து, சால்வை அணிவித்து, முறைப்படி அக் கட்சியில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார். செய்தித் தாள்களில், உள்நூர் பதிப்புக்களில் சிறிய செய்தியாக வந்தது, “ஃபில்லர்” என்று சொல்வார்கள், அதுபோல. பெரிய கட்சியின் ஏட்டில் கூட்டம் கட்டி, படம் மற்றும் அரசியல் அனுபவக் குறிப்புடன் வெளியானது. அதுவும் அந்தப் பிரமுகரின் ஏற்பாடுதான்.

கிட்டத்தட்ட அந்த தொகுதி முழுவதும் குக்கிராமம் வரை தோழருக்கு பரிச்சயம். ஒன்றா, இரண்டா... எத்தனை தேர்தல்களைப் பார்த்தாகிவிட்டது. கடைசியாக, கட்சி தனித்துப் போட்டியிட்டது பெரிதாக நினைவில்லை. பெரும்பாலும் கூட்டணி கட்சி வேட்பாளர்களுக்கு வேலை பார்த்து வெற்றிக்கு பங்காற்றியிருக்கிறார். அவர்கள் தோல்வியடைந்தாலும், தோழரின் உழைப்பை குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட முடியாது. நன்றாக கவனித்துக்கொள்வார்கள். தேர்தல் காலங்களில் எதிர்பாரா பணம் புரளும். அதை வைத்துதான், மனைவியின் சிலபல குடும்பத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்தார்.

இப்போது, நேரடியாக பெரிய கட்சியிலேயே பொறுப்பு. தோழருக்கு நெருக்கமானவர்களில் பலர், “எப்போதோ எடுத்திருக்க வேண்டிய முடிவு” என்றும் சிலர் “உங்க அடையாளமே போச்சு” என்றும் கூறினார்கள். வார்த்தையில்லா புன்னகையுடன் தோழர் இரண்டையும் எதிர்கொண்டார். மற்றபடி, அவரது விலகல் பெரிய பேசுபொருளாக மாறவில்லை.

கடந்த தாலுகா கமிட்டி கூட்டத்தில் நடந்த காரசார விவாதத்தின் போது, தனது அதிருப்தியை வெளிப்படையாகவே பதிவு செய்தார் தோழர். நீண்டநாள் அடக்கி வைத்திருந்தது. வெடித்துவிட்டார். “இங்கிருந்துகொண்டே, ஒருசிலர் போல, பெரிய கட்சிகளின் ரகசியக் கூட்டாளியாகவோ அல்லது பயனாளியாகவோ

இருப்பதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. அந்தச் சாதுரியமும் எனக்கில்லை. அதற்கு அங்கேயே போய் நேரடியாக வேலை செய்யலாம்” என்று அவர் சொன்னதுதான் கூட்டத்தில் சூட்டைக் கிளப்பியது. “இப்படி பொத்தாம் பொதுவா பேசக்கூடாது. யாரு, என்னன்னு ஆதாரத்தோடு சொல்லணும்” என்று கடும் எதிர்ப்புக்குரல் கிளம்பியது. தோழரை நன்கு புரிந்த சிலரும் அமைதி காத்தார்கள். “மீண்டும் சொல்கிறேன், எல்லோரையும் குறிப்பிடவில்லை” என்று விளக்கமளித்தார். அது ஏற்கப்பட்டவில்லை. சொன்னதை அவர் வாபஸ் வாங்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தப்பட்டது. தோழர் இசையவில்லை. கூட்டத்திலிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

இன்று நிலைமையே வேறு. கசங்காத வெள்ளாடை. நான்கு சக்கர வாகனம். கூடவே பயணிக்கும் ஆட்கள். செல்லும் இடங்களில், முன்னுரிமையுடன் வரவேற்பு, உபசரிப்பு. கிளம்பும்போது, கார் வரை வந்து வழியனுப்பும் புதிய மரியாதை. தோழருக்கு இல்லை - முன்னாள் தோழருக்கு இனம் புரிந்த மகிழ்ச்சி.

ஒரு பிளாஸ்கில் கொதிக்க வைத்த குடிநீர். ஒரு டிபன் பாக்ஸில், தேங்காய் துண்டுகள் நறுக்கிப் போட்ட கொண்டைக் கட்டை சுண்டல். வாழைப்பழங்கள் - எல்லாம் அடங்கிய ஒரு புதிய பையை தோழர் வெளியே கிளம்பும் போது மனைவி கொடுத்தனுப்பினார். சாப்பாட்டுக்கு தாமதமானால் தொலைபேசி வந்தது. மழை என்றால், குடை கொடுத்தனுப்பட்டுமா என்பது முதல் இரவு தாமதமானால் வாசல் விளக்கைப் போட்டுவிட்டு தூங்காமல் காத்திருப்பது வரை ஏகத்துக்கும் மாற்றங்கள். குடும்பத் தலைவன் என்று வாசித்திருக்கிறார். பேசியிருக்கிறார். இப்போதுதான் வாழ்க்கையில் உணர்கிறார்.

தனது முன்னாள் கட்சியின் தோழர் வேல்முருகனை தொலைபேசியில் அழைத்தார். இப்போது அவர்தான் தாலுகா பொறுப்பு. இவரைவிட மிகவும் ஜூனியர். ஆனால் இவர் வகித்த பொறுப்புக்கு நியமிக்கப்பட்டார் அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். கடைசி தாலுகா கமிட்டி கூட்டத்தில், ஆவேசமாக தோழரின் கருத்தை விமர்சித்துப் பேசியவர்களுள் ஒருவர்.

“தேர்தல் வேலைகள் தொடர்பா கூட்டணிக் கட்சிகளோடு பேசுமாறு, மாவட்டத்துல் சொல்லியிருக்காங்க.... எங்க பார்க்கலாம்...” தோழர் சற்றே விறைத்த குரலில் கேட்டார்.

“நாம வழக்கமா பார்க்குற பஸ் ஸ்டாண்ட் டர்னிங்கிடி இருக்குற டீ கடைக்கு வரவா தோழர்”

“வேண்டாம்... காலேஜ் தாண்டி இருக்குற ஸ்பாரடைஸ் ரெஸ்டாரண்ட்டுக்கு வந்துடுங்க...”

“தோழர், அது....” வேல்முருகன் தயக்கத்துடன் இழுத்தார்.

“நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்...” தோழர் முடித்துக்கொண்டார்.

கட்சிப் பொறுப்பிலிருந்த இன்னொரு தோழரையும் வேல்முருகன் அழைத்துச் சென்றிருந்தார். பெரிய கட்சி தரப்பில் நான்கைந்து பேர். அவரவர்க்கு விரும்பியது ஆர்டர் செய்யப்பட்டது. பேச்சுவார்த்தை முடிந்து எல்லோரும் கிளம்பினார்கள்.

பெரிய கட்சியின் தேர்தல் பணிக்குழுப் பொறுப்பாளர் பாலசுப்பிரமணியன், காரில் ஏறப் போனார்.

“தோழர், ஒரு நிமிஷம்” - வேல்முருகன்.

“ம். சொல்லுங்க”

“உங்ககிட்ட ஒண்ணு கேட்கணும்...”

“கேளுங்க...”

“நீங்க ஏன் திடீர்னு அந்தக் கட்சிக்கு மாறிட்டீங்க...”

“சொல்வதைவிடவும், சொல்லாமலேயே புரிந்துகொள்வதுதான் தேர்ந்த அரசியலாக இருக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன். புரியப் புரியத்தான் அரசியல். அப்படியான அரசியலையே உங்களுக்கும் பரிந்துரைக்கிறேன். அதை அனுபவம் உங்களுக்கு கற்றுத் தரும்.”

“கன்வீன்சிங்கா இல்லையே தோழர்...”

“இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்பது, எனது நோக்கமும் இல்லை.”

காரில் ஏறி அமர்ந்து வணக்கம் தெரிவிக்கிறார், பாலசுப்பிரமணியன்.

பதிலுக்கு கைகூப்பி விடைகொடுக்கிறார், வேல்முருகன். கண்ணாடி உயர், கார் நகர்கிறது.

வேல்முருகன் டீ விலை ஸ்டார்ட் செய்ய, உடன் வந்த தோழர் ஏறிக் கொள்கிறார். பஸ் ஸ்டாண்ட் அருகிலுள்ள டீ கடைக்கு செல்கிறார்கள்.

இருவர் கையிலும் டீ கிளாஸ். உறிஞ்சியவாறே ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். பேசவில்லை.

சுவளை வேகமாக காலியாகிறது.

கதாசிரியர்: மூத்த எழுத்தாளர்

கட்டுரை: எஸ். ஜெயச்சந்திரன் நாயர்
மலையாள மூலத்திலிருந்து தமிழில்: யூமா வாசுகி

உன்மத்தத்தின் சூரியகாந்திகள்: 9

செயின்ட் ரெமியில் ஒரு வருடம்

தீவிரமான சிகிச்சைக்கு மேற்பட்டு அங்கு கிடைத்த அன்பான பராமரிப்பு வின்கென்ட்ரின் ஆச்சரியகரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவரது அச்சம் நீங்கியது. அதனுடன், சோர்வுற்ற உடல் மழையில் நனைந்த விதை துளிர்ப்பதுபோல சக்தியையும் உற்சாகத்தையும் திரும்பப் பெறத் தொடங்கியது.

“என்னை ஊர்திரும்ப அனுமதியுங்கள்...” என்று வின்கென்ட் கேட்டுக்கொண்டதற்காக பயணத்தை நிறைவு செய்யாமல் அவருடன் செயின்ட் ரெமிக்கு வந்த பிரெடெரிக் ஸாலீஸ், தான் ஏற்றுக்கொண்ட பொறுப்பை நிறைவேற்ற முடியாததில் வருத்தமுற்றார். மருத்துவமனையிலிருந்து புறப்படும்போது, சிறியதொரு வீடாக இருந்தாலும் வின்கென்ட் யார் தொந்தரவும் இல்லாமல் சுதந்திரமாக வசிக்கவும் ஓவியப் படைப்பில் மூழ்கவும் முடியும் என்றுதான் அவர் எதிர்பார்த்தார். ஆனால், ஸாலீஸின் கணக்கீடுகள் தவறாயின. யார் உதவியும் இல்லாமல் தனியே வாழ வேண்டியவரும் எனும் எண்ணம் கெட்ட கனவுபோல வின்கென்ட்டைத் துன்புறுத்தியது. அப்போதுதான் அவர், திரும்பிப் போக வேண்டும் என்று பிடிவாதம் கொண்டார்.

ஆல்பஸ் மலைத்தொடர்களின் நடுவில் உள்ள துறவி மடம்தான் செயின்ட் போல் மடம். காற்றும் வெளிச்சமும் திறந்த வெளிகளும் அழகான மரங்களும் உள்ள பிரதேசம். மலைத்தொடர்களிலிருந்து வழிந்து வரும் தூய குளிர்தீர். மக்கள் அடர்ந்த இடங்களிலிருந்து தொலைவில் உள்ள மருத்துவமனையும் வசிப்பிடமும் செயின்ட் ரெமியின் பகுதியில் இருந்தன. அந்த நிறுவனம் செயின்ட் போலின் பெயரில் இருக்கிறது. மனச் சமநிலை தவறியவர்களைப் பராமரித்து, அவர்கள் இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்ப சிறப்பான வழியை ஆயத்தம் செய்வதுதான் இந்த மடத்தில் சேவை செய்யும் தங்களின் தர்மமும் கடமையும் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

இரண்டு மணி நேரம் நீடித்த ஆபத்து நிறைந்த

ரமில் பயணத்துக்குப் பிறகு வின்கென்ட்டுடன் செயின்ட் ரெமிக்கு வந்த ஸாலீஸ், ஒரு கடிதத்தில் தியோவுக்கு இப்படித் தெரிவித்தார்: “பயணத்தில் பிரச்சினைகள் ஏதுமில்லை. வின்கென்ட் தன் நிலையை இயக்குநரிடம் தெரிவித்தார். விடைபெற்றுப் பிரிவதுவரை என்னுடன் இருந்த வின்கென்ட், நான் வெளியேறும்போது மிகவும் துயரப்படுவதாகத் தோன்றியது. தனக்காகக் காத்திருக்கும் புதிய அனுபவங்களை நினைத்ததாலாயிருக்கலாம், அவர் சட்டென்று மௌனமானார். இங்கேவசிப்பதுவின்கென்ட்டுக்கு நலமாக இருக்கும் என்பது என் நம்பிக்கை. அதன் பயனாக, சுதந்திரமாக வாழ அவரால் முடியும். வின்கென்ட்டின் நிலையைக் கணக்கிலெடுத்து அவருக்கு எல்லா உதவிகளும் கிடைக்கச் செய்யலாம் என்று திரு. பெய்ரோன் எனக்கு உறுதியளித்திருக்கிறார்.”

1874 முதல் செயின்ட் போல் மடத்தில் இயக்குநராக இருந்த டாக்டர் தியோபைன் ஸாக்கரே பெய்ரோனை (1827-95) வின்கென்ட், ஒருவாத நோயாளி என்று குறிப்பிட்டார்: “கறுப்புக் கண்ணாடியணிந்த, மனைவியிழந்த ஒருவர் அவர். தன் வேலையில் அவருக்கு மகிழ்ச்சி எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.”

சிகிச்சைக்காகவும் தங்குவதற்காகவும் வருபவர்களின் பொருளாதார நிலைக்கு ஏற்றார்போலத்தான் அங்கே வசதிகள் இருந்தன. சுவிட்சர்லாந்துப் பசுக்களிலிருந்து கிடைத்த பால் எல்லோருக்கும் தாராளமாகக் கிடைக்கும்படிச் செய்திருந்தார்கள். தையல் போன்ற கஷ்டம் இல்லாத வேலைகளுக்கு பெண்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஓய்வின்போது பில்லியர்ட்ஸ் விளையாடுவதற்கான வசதியும் ஆண்களுக்கு இருந்தது. இசைப் பயிற்சி பெறுவதற்கும் எழுதவும் ஓவியவும் வரைவதற்குமான ஏற்பாடுகள் எல்லாம் சிறப்பானதாக வின்கென்ட்டுக்குத் தோன்றியது.

நல்ல ஒழுங்குமுறையுள்ள சூழ்நிலையுடன் இசைய முடிந்ததில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைப் பதிவுசெய்யும்போது, “இங்கே வந்தது

மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் குறியீடாகப் புகழப்படும் டாவின்சியின் மோனாலிசா ஓவியத்துக்கு இணையாகத்தான் இந்த ஓவியம் போற்றப்படுகிறது. நிச்சயமற்ற தன்மையின் - தனிப்படலின் முத்திரை கொண்டிருக்கும் நவீன காலத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக, வின்சென்ட்டின் நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாயம் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

நல்லதாகிவிட்டது” என்று குறிப்பிட்ட வின்சென்ட், தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக்கொண்டார்: “முன்பு எங்கும் அனுபவித்திராத அமைதி கைவந்திருக்கிறது. சிறியதென்றாலும் நிறைய வெளிச்சமுள்ள நல்ல அறை. இளம் தவிட்டு நிறம் கலந்த பச்சை சுவர்க்காகிதம் சுவர்களுக்கு அழகு தருகிறது. நல்ல திரைச்சீலை. அமர்வதற்கு, கை வைத்த நாகரிகம்.”

போலீஸ்காரர்களின், கடன் கொடுத்தவர்களின், தெருப்பின்னைகளின், பொய்யர்களான அண்டைவாசிகளின் வசையும் தாக்குதலும் இல்லாமல் - வெகுகாலமாக ஆசைப்பட்டிருந்த மன அமைதி கிடைத்திருக்கிறது என்று தியோவுக்கு அறிவித்துவிட்டு வின்சென்ட் எழுதினார்: “இயற்கை அழகை ரசித்துக்கொண்டு இங்கே நான் அமர்ந்திருக்கிறேன். நீல ஆகாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது ஒருபோதும் சலிப்பதில்லை.”

வாரத்துக்கு இரண்டுமுறை பலவித மருந்துகள் சேர்ந்த குளியல் நலமளிப்பதாக அவர் நினைவுகூர்ந்தார். “நான் என் இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது” என்று வின்சென்ட் எழுதும்போது, தனிமையின் வேதனையில் எரியும் அவர் மனதை யாரும் அறியவில்லை.

மீண்டும் ஓவிய உருவாக்கத்துக்கு...

சுற்றுச்சூழலுடன் இணங்கி ஓவியங்கள் படைக்கத் தொடங்கிய வின்சென்ட்டுக்கு, அங்கே பெரியதோர் அறையை ஸ்டுடியோவாகப் பயன்படுத்த அனுமதி கிடைத்தது. அர்லிஸில் தொடங்கிய, ‘கார்டன் கார்னர்ஸ்’ என்று பெயரிட்ட தொடர் ஓவியங்கள் மூலம் இயற்கையின் வேறுபட்ட உணர்ச்சிக்களையும் லயங்களையும் வண்ணங்கள் வழியே வெளிப்படுத்தினார். அவற்றில் ஒரு ஓவியம்தான் பிற்காலத்தில் ஓவிய ரசிகர் உலகத்தை மிகவும் கவர்ந்த, ‘ஐரிஸிஸ்’. இந்த விஷயத்தை தியோவுக்குத் தெரிவிக்கும்போது, “தோட்டத்தில் உள்ள இரண்டு தாவரங்களை ஓவியமாக வரைவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன்” என்று அவர் எழுதினார். “ஐரிஸிஸ்களும் லில்லிகளும். லில்லிச் செடிகளுடன் தான் ஐரிஸிஸ்களும் வளர்ந்திருக்கின்றன.”

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு மேலும் இரண்டு ஓவியங்கள் வரையத் தொடங்கினார். ஆண் நோயாளிகள் வசிக்கும் கட்டடத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பூந்தோட்டத்தின் செடிகளை வரைந்தார். இந்த வகையில் தோட்டம் தொடர்பாக பன்னிரண்டு தொடர் ஓவியங்களை வரைந்தார். ஐரிஸிஸ் உட்பட்ட ஓவியங்களின் பெரும்பாலானவை ஊதா (Violet) நிறத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவையாக இருந்தன.

பிரகாசமான சூரிய வெளிச்சம் நிறைந்த அர்லிஸின் கடும் மஞ்சள் நிறத்தைக் கைவிட்டு, செயின்ட் போலின் துறவிமட வாழ்க்கையை நினைவூட்டிக்கொண்டு ஊதாவும் நீலமும் (Lavender) பயன்படுத்தி ஓவியங்கள் வரைந்ததற்குப் பின்னால், தான் பெற்ற மானசீக சாந்தத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கான ஆசை வெளிப்பட்டது.

தீவிரமான சிகிச்சைக்கு மேற்பட்டு அங்கு கிடைத்த அன்பான பராமரிப்பு வின்சென்ட்டிடம் ஆச்சரியகரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவரது அச்சம் நீங்கியது. அதனுடன், சோர்வுற்ற உடல் மழையில் நனைந்த விதை துளிர்ப்பதுபோல சக்தியையும் உற்சாகத்தையும் திரும்பப் பெறத் தொடங்கியது. பெய்ரோன் அதைக் கூர்ந்து கவனித்தார்: “வின்சென்ட்டுக்கு அமைதி திரும்பத் தொடங்கிவிட்டது” என்று விவரங்களை தியோவுக்கு எழுதிய மருத்துவர், “இயற்கைக் காட்சிகளைத் தேடி வெளியே செல்வதற்கு நான் அவருக்கு அனுமதியளித்திருக்கிறேன்” என்றும் குறிப்பிட்டார். மாஸையில் திரும்பிவிட வேண்டும் எனும் நிபந்தனையுடன், ஒரு வார்டனின் மேற்பார்வையில் ஓவியம் தீட்டுவதற்கான கருப்பொருள் தேட வின்சென்ட், அனுமதிக்கப்பட்டார். மலைகளும் மரங்களும் நிறைந்த அடிவாரத்தில் சைப்ரஸ் மரங்கள் ஒரு அசாதாரண காட்சியாக இருந்தது என்று அவர் நினைவுகூர்ந்தார்.

திடீரென்றுதான் அந்த மரங்களின் சிறப்பம்சம் குறித்து அவரது ஆர்வம் விழித்தது. “சூரியகாந்திப் பூக்களை வரைந்ததுபோல அந்த மரங்களின் ஓவியத்தை வரைய வேண்டும். இவ்வளவு காலம் அவை என் சிரத்தையிலிருந்து அகன்றிருந்தது வியப்பாக இருக்கிறது...”

கூர்மையாக நீண்டு மேலே வளர்ந்து உயரும் சைப்ரஸ் மரங்களின் அழகையும் அடர்ந்த இலைகளையும் காற்றில் அசையாத தீச்சவாலைகளாக வின்சென்ட் உணர்ந்தார். இந்தக் காலகட்டத்தில் ஏழ்த்தாழ பன்னிரண்டு சைப்ரஸ் மரங்களை அவர் வரைந்து முடித்தார். முன்பே வரைந்து முடித்த ஓவியங்களின் நிறங்கள் உலர்வதற்காக அவற்றை வெயிலில் வைத்திருந்தார். அவற்றில் ஒன்று, தெய்வீகப் பேருணர்வை ஏற்படுத்தும் தனி மர ஓவியம்.

சைப்ரஸ் மரங்களை வரைவதற்கிடையில் அவர் வேறொர் ஓவியம் வரைந்தார். 'நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாயம்'. 'The starry night' என்று பெயரிடப்பட்ட அந்த ஓவியம் வின்சென்ட்டின் தலைசிறந்த ஓவியங்களில் ஒன்றாகச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. ரோனே நதிக்கரையில் இரவு ஆகாயத்தை ஓவியமாக வரைந்த அனுபவம், நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாயத்தை வரைவதற்கு வின்சென்ட்டுக்கு முன்மாதிரியானது.

மாலையில் திரும்பி வந்துவிட வேண்டும் எனும் நிபந்தனையை மீறி, முன் காலத்தைப் போலக் களிக்கத் தனக்குச் சுதந்திரமில்லை என்று அவருக்குத் தெரியும். சும்பிகளால் பத்திரப்படுத்தப்பட்ட சன்னல் வழியாக மட்டுமே அவரால் இரவு வானத்தைப் பார்க்க முடிந்தது. அங்கே ஒளிர்ந்து ஒளிர்ந்து அணையும் நட்சத்திரங்களின் ரகசியக் காதலனாக ஆனார். தன் அன்புக்குரிய எழுத்தாளர் சார்லஸ் டிக்கன்ஸ் குறிப்பிட்டதுபோல, 'மகத்துவத்துடன் அற்பங்கள் நிறைந்த இந்தப் பிரபஞ்சத்தை' தன் கேன்வாஸுக்குள் கொண்டு வர முயன்றார். குறிப்புச் சித்திரங்களின் (Sketches) உதவியோ முன்மாதிரியோ இல்லாமல், எல்லைகளற்ற, அளக்க முடியாத ஆழங்களுடைய ஆகாயத்தை நிறங்கள் கொண்டு அவர் வெளிப்படுத்தினார்.

இருட்டினிடையே மின்னிப் பிரகாசிக்கும் நட்சத்திரங்கள். அவற்றில் பொங்கிச் சிதறும் கதிர்கள் சரிந்தும் சரியாமலும் பிரபஞ்சத்தில் அலைகளை உருவாக்கும் அசாதாரணமான அந்தக் காட்சியை, அவற்றினுடைய தனிப்பெரும் சிறப்புகளுடன் வின்சென்ட் நிறங்களில் வெளிப்படுத்தினார். புகழ் பெற்ற மனநோய் அறிவியலாளர் வில்லியம் ஜேம்ஸ் சொன்னதுபோல, 'நரம்புகளில் வீசும் புயற்காற்' நின் மிக அபூர்வ உதாரணமாக இந்த ஓவியம் சுட்டப்படுகிறது.

மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் குறியீடாகப் புகழப்படும் டாவின்சியின் மோனாலிசா ஓவியத்துக்கு இணையாகத்தான் இந்த ஓவியம் போற்றப்படுகிறது. நிச்சயமற்ற தன்மையின் -

தனிப்படலின் முத்திரை கொண்டிருக்கும் நவீன காலத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக, வின்சென்ட்டின் நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாயம் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. நியூயார்க் நகரத்தில் மாடர்ன் ஆர்ட் மியூசியத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த அபூர்வப் படைப்பின் மதிப்பு நூறு மில்லியன் டாலர். ரஷ்ய கணிதவியலாளர் ஆந்த்ரே கோல்மோகோரோவ் (Andrey Kolmogorov), கொதிக்கும் நீர் உருவாக்கும் அசைவை மானசீகக் கொந்தளிப்புடன் தொடர்புபடுத்தி நடத்திய அவதானிப்புகளை மெய்ப்பிப்பதுதான் நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த இரவு என்றும் ஆராதிக்கப்படுகிறது.

ஒளிந்திருக்கும் அச்சத்தின் நிழல்கள்

நெடுங்காலமாக ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கைவரப்பெற இயலாதுபோன அமைதிக்கு சைப்ரஸ் மரங்களும் நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாயமும் தன்னைக் கொண்டு செலுத்தியதாகச் சொன்னார் வின்சென்ட். ஆனால், மனதில் ஒளிந்திருக்கும் பேய் எந்த நொடியிலும் தன்னைத் தாக்கி வீழ்த்துமென்ற அச்சத்திலிருந்து அவர் விடுபடவில்லை. மருத்துவர் பெய்ரோனின் அனுமதியுடன், வார்டன் துணைவர் ஓவியம் வரைவதற்காக செயின்ட் போல் மடத்துக்கு வெளியே செல்லும்போது, அவரைப் பழைய அச்சங்கள் பின்தொடர்ந்தன.

"வெளியே நடக்கும்போது தற்செயலாகச் சந்திக்கும் அந்நியர்கள்கூட என்னை அச்சுறுத்துகிறார்கள். அப்போதெல்லாம் நினைவிழந்து தரையில் வீழ்ந்துவிடுவேனோ என்று தோன்றுவதுண்டு" என்று தியோவுக்கு எழுதிய அவர் மேற்கொண்டு இப்படித் தொடர்ந்தார்: "என்னைத் தொந்தரவு செய்யும் ஏதோ என்னமோ உணர்ச்சி எனக்குள் ஒளிந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அது என்னவென்று இனங்காண இன்னும் என்னால் முடியவில்லை."

அங்கே வைத்திருந்த அறைக்கலன்களைக் கொண்டு வருவதற்காக இடையில் ஒரு நாள் வின்சென்ட், மருத்துவரின் அனுமதியுடன் அர்லிவில் இருக்கும் மஞ்சள் வீட்டுக்கு சென்றிருந்தார். "ஒரு வருடமாவது ஆகும், பழையபடி ஆவதற்கு" என்று அவர் தியோவுக்கு எழுதினார். ஆனால், தொடர்ந்து ஏற்பட்ட சம்பவங்கள் அந்த நம்பிக்கையைக் குலைப்பதாக இருந்தன. வின்சென்ட் மீண்டும் மனநிலைச் சீர்கேட்டுக்கு ஆட்பட்டுத் துவண்டார். அப்போது ஓவியங்கள் வரைவதற்கு அவரால் இயலாதுபோனது.

ஓவியம் வரைவதற்கான நிறங்களை அவர் தின்பதையும் மண்ணெண்ணையைக் குடிப்பதையும் வார்டன்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். அப்போது அவற்றையெல்லாம் எச்சரிக்கையாக, வின்சென்ட்டின் கைக்குக் கிடைக்காத இடத்தில் வைத்தார்கள். அப்படி அடிக்கடி இருட்டின் கைதியாக இருந்த வின்சென்ட் உடல்ரீதியாக நொய்ந்துபோனார். ஓவியம் வரைவதைத் தொடர முடியாமல் ஏமாற்றத்தில் வீழ்ந்தார். ஆயினும் மருத்துவர் பெய்ரோன், உன்மத்தத்தின் தழுவலில் வின்சென்ட் இருப்பதாக நினைக்கவில்லை.

“தனிப்பட்டுப்போகிறேன் எனும் வேதனை கடுமையாகிறது. மன அமைதியளித்துக் கொண்டிருந்த இயற்கை கொடூரமாக மாறுகிறதென்று எண்ணிய நான் அச்சத்தின் காரணத்தால் எல்லா அசைவுகளையும் இழந்து உறைந்துபோயிருக்கிறேன்” என்று வின்சென்ட் கூறினார். இந்த நிலைமை ஏறத்தாழ ஒரு மாத காலம் நீடித்தது. யாரையும் பார்க்கவோ யாருடனும் பேசவோ விருப்பமில்லாமல் அவர் தனிமைப்பட்டார். உடல்ரீதியாக என்பதைவிட, மனரீதியான அழுத்தம்தான் அவரைத் துன்புறுத்தியது. சில சந்தர்ப்பங்களில் கால் இடறி விழக்கூடச் செய்தார். அப்போது அவர் வெளியே செல்ல முடியாமல் கதவுகளை மூடிக்கொண்டு அறைக்குள்ளேயே இருந்தார்.

துளிர்க்கும் தற்கொலை எண்ணம்

தொடக்க நாட்களில் வின்சென்ட்டிடம் தற்கொலை எண்ணம் வலுப்பெற்று வந்தது தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஆயினும் அதை வெவ்வேதற்கு அவரால் முடிந்தது.

ஓவியம் வரைவதற்கான நிறங்களை அவர் தின்பதையும் மண்ணெண்ணையைக் குடிப்பதையும் வார்டன்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். அப்போது அவற்றையெல்லாம் எச்சரிக்கையாக, வின்சென்ட்டின் கைக்குக் கிடைக்காத இடத்தில் வைத்தார்கள். அப்படி அடிக்கடி இருட்டின் கைதியாக இருந்த வின்சென்ட் உடல்ரீதியாக நொய்ந்துபோனார். ஓவியம் வரைவதைத் தொடர முடியாமல் ஏமாற்றத்தில் வீழ்ந்தார். ஆயினும் மருத்துவர் பெய்ரோன், உன்மத்தத்தின் தழுவலில் வின்சென்ட் இருப்பதாக நினைக்கவில்லை. பார்ஸுக்குச் சென்றிருந்தபோது இந்த விஷயத்தை அவர் தியோவிடம் பகிர்ந்திருந்தார். மருத்துவர் பெலிக்ஸ் சொன்னதுபோல, வின்சென்ட் வலிப்பு நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர் என்றுதான் மருத்துவர் பெய்ரோன் கருதினார். வின்சென்ட்டின் உடல் நலிவுற்றிருந்ததால் மீண்டும் அவருக்கு காய்கறிகளுடன் மாமிசமும் கொடுத்தார்கள்.

சிகிச்சை ஒருபுறமிருந்தாலும் ஓய்வுக்காகவும், வசந்தகாலம் வருவதுவரை செயின்ட்ரெமியில்

தங்க வேண்டும் என்று வின்சென்ட் முடிவு செய்தார். இந்த விஷயத்தை தியோவுக்குத் தெரிவிக்கும்போது, “மருத்துவர் பெய்ரோன் அவதானிப்பதுபோல நான் பைத்தியம் இல்லை” என்று எழுதினார். “இடையில் மனது முற்றிலுமாகச் சாந்தமடைகிறது, முன்பைவிடத் தெளிவாக. ஆனால், திடீரென்று அந்த நிலைமை தாக்கும். அப்போது நான் நினைவிழந்துவிடுவேன்.”

இடையில் ஒருமுறை தன்னைப் பார்க்க வந்த பாதிரியார் ஸாஸீஸிடம் தன் நோய்மைகளை விவரித்த வின்சென்ட், “மடத்தில் சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றவர்கள் என்னைப்போல எல்லாவற்றையும் இழந்த என் நண்பர்கள்” என்று துயரத்துடன் சொன்னார். மீண்டும் அர்லிஸுக்குச் சென்று அங்கே வைத்திருந்த ஓவியங்களை மருத்துவமனை நிர்வாகிகள் அனுமதியுடன் கொண்டு வர வேண்டும் என்று யோசித்தார். ஆனால், அதன் பிறகு அவர் மீண்டும் நோய்வாய்ப்பட்டார். என்றாலும் அது அதிக நாள் நீடிக்கவில்லை. இந்த விஷயத்தை மருத்துவரிடமிருந்து தெரிந்துகொண்ட தியோ கும் துயருற்றார். அவர் வின்சென்ட்டுக்கு, “துன்பங்கள் தற்காலிகம்” என்று சமாதானம் சொல்லி எழுதிய கடிதத்தில் தான் அப்பாவான மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்திருந்தார். “ஆண் குழந்தை. வின்சென்ட் என்று பெயரிட நானும் ஜோவும் முடிவு செய்திருக்கிறோம்.”

செயின்ட் ரெமியில் வசிக்கும்போதுதான் வின்சென்ட்டின் சில ஓவியங்கள், ‘இன்டிபென்டன்ஸ்’ எனும் பெயரில் நடத்தப்பட்ட ஓவியக் காட்சியில் பங்குபெற்றன. அந்த ஓவியக் காட்சியைப் பார்க்க வந்தவர்களை அவரது ஓவியங்கள் கவர்ந்தன. அதைப் போல கலை விமர்சகர்களும் வின்சென்ட்டின் ஓவியங்களால் ஈர்க்கப்பட்டார்கள். புதிய தலைமுறைக் கலை விமர்சகர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவரான, பிரெஞ்சுக் கவிஞரும் ஓவியருமான ஆரியேர் [Albert Aurier (1865 - 1892)] தன் கட்டுரையில் வின்சென்ட் ஓவியங்களைப் பற்றி விரிவாகப் பேசினார். அவர், ‘மயில் பீலியை நினைவுபடுத்தும் சைப்ரஸ் மரங்கள்’ என்று சிறப்பித்திருந்தது வின்சென்ட்டுக்கு மகிழ்ச்சியளித்தது.

“ஓவியர்களான ஏனஸ்ட் ஆன்கேடயஸ்டும் (உங்கள் சகோதரனின் ஓவியங்கள் கவனத்துக்குரியதாக இருக்கின்றன என்று அவரிடம் சொல்லுங்கள்...) மோனேவும் (காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தவையில் மிகவும் நல்ல ஓவியங்கள் வின்சென்ட்டின் ஓவியங்களைப் புகழ்ந்தபோது, வின்சென்ட்டின் ஓவியங்களைப் புகழ்ந்தபோது, அந்த ஓவியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நான் மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தில் ஆழ்ந்தேன்” என்று ஓவியர் சார்லஸ் இமானுவேல் செரட் எனும் ஓவியர் சொன்னார். மேலும் அவர் தியோவிடம், “வின்சென்ட்டின் பாணியில் என்னால் ஓவியங்கள் வரைய முடிந்தால் நன்றாக இருக்குமே என்று நான் விரும்பினேன்” என்று தெரிவித்தார்.

வின்சென்ட் தன் மனஅமைதியை மீட்டெடுக்கும் முயற்சியின்போது, தன் ஓவியங்கள் பலரின், குறிப்பாக கலை விமர்சகர்கள் மற்றும் ஓவியர்களின் வெளிப்படையான பாராட்டுகளைப் பெற்றன என்று அறிந்தார்.

“அடிக்கடி ஏற்படும் மனக் கஷ்டங்களைப் பற்றி கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று சொன்னார் மருத்துவர் பெய்ரோன். “சிறிது சிறிதாக அதன் கடுமை குறைந்துகொண்டிருக்கிறது. விரைவிலேயே வின்சென்ட் முற்றிலுமாக அதிலிருந்து விடுபடுவார்” என்று தன் நம்பிக்கையை மீண்டும் மீண்டும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்.

இதற்கிடையில், வின்சென்ட்டின் முப்பத்து ஏழாவது (மார்ச் 30) பிறந்தநாளுக்கான வாழ்த்துகளை அவருக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டு, மருத்துவர் காச்செட்டை சந்தித்துப் பேசிய விவரத்தை தியோ எழுதியிருந்தார்: “பைத்தியத்துடன் தொடர்பற்றது இது என்பது மட்டுமன்று, இதிலிருந்தான முழு விடுதலைக்கு நான் உறுதியளிக்கிறேன் என்று அவர் என்னிடம் சொன்னார்.” (மே மாதம் முதல் தேதிதான் தியோவின் 33 ஆம் பிறந்த நாள்).

நூற்றி ஐம்பது பிராங்கும், வண்ணங்களும் கேன்வாஸ்களும் கிடைத்த விரத்தை தியோவுக்குத் தெரிவித்து வின்சென்ட் இப்படி எழுதினார்: “இடியும் மழையும் கலந்த புயலைக் கடந்து நான் பழைய உற்சாகத்துடன் இருக்கிறேன். பூர்த்தியாக்காமல் வைத்திருந்த ஓவியங்களை முடிப்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். அவற்றில் ஒன்று ரோஜாக்கள். தவிர, ஊதா நிறமுடைய ஐரிஸ் மலர்களும், இந்த ஓவியங்களின் வண்ணங்கள் உலர ஒரு மாதம் தேவைப்படும் என்றுதான் தோன்றுகிறது. நான் இந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்படும்போது அந்த ஓவியங்களை அனுப்புவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்.”

1890 மே 16 அன்று வின்சென்ட் செயின்ட் ரெமியிலிருந்து பாரீஸுக்குச் சென்றார் (அவர் அங்கே வசிக்கத் தொடங்கி ஒரு வருடம் முடிந்திருந்தது. 1889 மே 8 அன்றுதான் வின்சென்ட் அங்கே வந்தார்). அப்போது மருத்துவர் பெய்ரோன் பதிவேட்டில் இப்படிப் பதிவு செய்தார்: “மன அமைதி கிடைக்கப்பெற்ற நோயாளி (வின்சென்ட்) இடையில் நெருக்கடிகளுக்கு ஆளாகி நோய்வாய்ப்படுவது உண்டு என்றாலும் பொதுவான நிலைமை கவலையளிக்கக்கூடியதல்ல. சில சமயங்களில் இரண்டு வாரம் முதல் ஒரு மாதம்வரை நோய் நீடிப்பதுண்டு. அப்போது கடும் அச்சத்திற்கு ஆட்படும் நோயாளி, பெயின்டைத் தின்பதையும் மண்ணெண்ணெய் குடிப்பதையும் கண்டுபிடித்து அதிலிருந்து அவரை விலக்கவும் செய்தோம். தெளிவான மனநிலையை மீட்டெடுக்கும்போது முழு நேரத்தையும் ஓவியம் வரைவதில் செலவிடுவது அவரது தொடர்ந்த பழக்கமாகும். கஷ்டங்களைக் கடந்து வந்த சூழ்நிலையில் அவர் பிரான்ஸுக்கு வடக்கே வசிக்க முடிவு செய்ததன்படி, அவர் முற்றிலுமாகக் குணமடைந்துவிட்டார் எனும் நிலையில், நோயாளியை சிகிச்சையிலிருந்து விடுவிக்கிறோம்.”

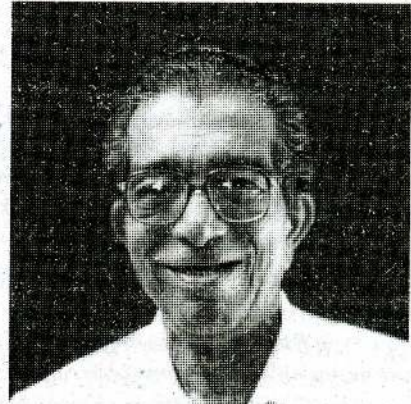
செயின்ட் ரெமியிலிருந்து வந்த வின்சென்ட்டை வரவேற்பதற்காக காரே லியோனுக்கு தியோ வந்திருந்தார். வின்சென்ட்டை மனப்பூர்வமாக வரவேற்ற, தியோவின் மனைவி ஜோ, எதிர்பாராத வகையில் நடந்த அந்த சந்திப்பைப் பற்றி பிறகு இப்படி எழுதினார்: “அது மகிழ்ச்சிகரமான ஒரு சந்திப்பாக இருந்தது. வின்சென்ட் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார். வின்சென்ட், தொடட்டிலில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த எங்கள் மகனைப் பார்த்து நிற்கும்போது அவர் கண்களில் நீர் நிறைந்து ததும்பியதாக தியோ நினைவுகூர்ந்தார்.”

உதவிய நூல்கள்:

Van Gogh: Steven Naifeh And Gregory White Smith
Dear Theo - The Autobiography of Vincent Van Gogh:
Edited Irving Stone
The Real Van Gogh: The Artist and His Letters
(Amsterdam Museum)
Van Gogh's Ear - Bernadette Murphy
Vincent and Theo - Deborah Helligman
Saint Remy and Avers - Dairy Notes
Gauguin - Michael Howard

(தொடரும்)

கட்டுரையாளர்:
மொழிபெயர்ப்பாளர், ஓவியர், எழுத்தாளர்

மராட்டியப் புரட்சிக் கவிஞர் நாராயண் கங்காராம் சர்வே

அண்மையில் மும்பையில் பூட்டியிருந்த வீடு ஒன்றில் திருடன் புகுந்து சில பொருள்களைத் திருடிச் சென்றுள்ளான். அவன் திருடிச் சென்ற வீடு ஒரு கவிஞரின் வீடு என்று அந்தப் பொருள்கள் மூலம் அறிந்தவன் அடுத்தநாள் அந்தப் பொருள்கள் அனைத்தையும் திரும்பக் கொண்டுவந்து அந்த வீட்டில் வைத்துவிட்டு, கவிஞரின் வீடு என்று தெரியாமல் திருடிவிட்டேன் மன்னித்து விடுங்கள் என்று கடிதம் எழுதிவைத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். ஊருக்குச் சென்றிருந்த கவிஞரின் குடும்பத்தினர் திரும்பிவந்து பார்த்துச் செய்தியைக் காவல் நிலையத்தில் தெரிவித்துள்ளனர். புகழ்பெற்ற காலஞ்சென்ற மராட்டியக் கவிஞர் நாராயண் கங்காராம் சர்வே வீடுதான் அது.

கவிஞர் நாராயண் கங்காராம் சர்வே அனைத்து வகையிலும் வியக்கத்தக்க ஒரு மாமனிதர். நடைபாதையில் ஆதரவின்றி விடப்பட்டிருந்த ஒரு குழந்தையாக, ஆலைத் தொழிலாளி ஒருவரால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு மும்பையின் ஆலைகள் மிகுந்த பகுதி ஒன்றில் வளர்க்கப்பட்டவர். மீண்டும் 10 ஆவது வயதில் தானாகவே வளரவேண்டிய குழலில் ஆலை ஒன்றில் குழந்தைத் தொழிலாளராக வேலை செய்தார். பல்வகைப்பட்ட வேலைகள் செய்துவந்தார், மும்பை மாநகரின் நடைபாதைகளில் வசித்துவந்தார். சிறு வயதிலேயே இடதுசாரி இயக்கத்தில் ஈடுபாடு காட்டினார். 1926 அக்டோபரில் பிறந்த அவர் சுதந்திரப் போராட்டத்திலும் கலந்துகொண்டார். தனது கடின உழைப்பின் மூலம் நகராட்சிப் பள்ளி ஒன்றில் ஏவல் ஊழியராக (பியூன்) வேலைக்குச் சேர்ந்தார். அதே பள்ளியில் பள்ளி இறுதித் தேர்வில் தேர்ச்சிபெற்று ஆசிரியராகவும் ஆனார். ஒரு கொல்லரின் கரங்களில் வார்த்தெடுக்கப்படும் சுத்தியலைப் போல தொழிலாளர்களிடையே நான் வளர்க்கப்பட்டு உருவானேன் என்று தனது சிறுவயது வாழ்க்கையை விவரித்துள்ள அவர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய அதே நேரத்தில்

தொழிற்சங்க இயக்கத்திலும் செயலூக்கமிக்க பங்கினை வகித்தார்.

ஆசிரியர் சர்வே, தோழர் சர்வே, புரட்சிக் கவிஞர் சர்வே என்ற பல அவதாரங்களிலும் தன்னலமற்று, சுதந்திரமாக உழைத்து, மராட்டிய இலக்கிய அரங்கில் தனக்கெனத் தனி முத்திரை படைத்தவராக ஆனார். அவருடைய கவிதைகள் அவற்றின் படைப்புத் திறனுக்கும், எளிமைக்கும், நகைச்சுவைக்கும் புகழ்பெற்று விளங்கின. விளிம்புநிலை மக்களான ஆலைத் தொழிலாளர், பாலியல் தொழிலாளர், பெண் தொழிலாளர், குதிரை இலாடம் கட்டுபவர் போன்ற எண்ணற்ற உழைக்கும் மக்கள் அவருடைய சக்திவாய்ந்த கவிதைகளில் ஆற்றலோடும் உயிரோட்டத்தோடும் இடம்பெற்றனர்.

அவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பு அய்சா கா மீ பிரமா 1962 இல் வெளிவந்தது. அதைத் தொடர்ந்து 1966 இல் மஜ்ஹே வித்யாபீத் (எனது பல்கலைக்கழகம்) வெளிவந்தது. உயிர் வாழ்வதற்காக ஒரு கவளம் உணவைத் தேடி வாழ்நாளெல்லாம் உழைத்தவர்களின் வாழ்க்கையின் உண்மை நிலையை அவர் தனது கவிதைகள் வழியே உலகின் முன்பு எடுத்துவைத்தார்.

மார்க்சியத்தாலும் தோழர்கள் டாங்கே மற்றும் மிராஜ்கர் ஆகியோராலும் ஈர்க்கப்பட்ட சர்வே தனது கவிதைகளில் சமூகப் புரட்சியை எடுத்துக் கூறினார். தொழிலாளர்களின் பேச்சு மொழியிலேயே அவர்களுடைய வாழ்க்கையை விவரித்த அவர் மராட்டிய இலக்கியத்தை நடுத்தர வர்க்கத்தின் வட்டாரத்திலிருந்து வெளியே கொண்டுவந்தார். அவர் பரிசோதனை முறையில் மராட்டியத்திலும் நாட்டின் பிற பகுதிகளிலும் தனது கவிதைகளைப் பார்வையாளர்கள் மத்தியில்

வாசித்துக் காட்டினார். அவரது கவிதைகள் சமுதாயத்தின் அனைத்து வர்க்கங்களிடத்தும் பெரும் புகழை அடைந்தன.

அன்பே எனக்கும் ஒரு கனவு இருந்தது அதை நனவாக்க என்னால் இயலவில்லை. அன்றாட வேலை எனக்கு அவகாசம் அளிக்கவில்லை, ஆனால் வரவிருக்கும் உலகம் உங்களுக்கானது என்று முன்மொழிந்தார்.

பெரும் செல்வமோ, உயர்ந்த கல்வியோ, குடும்பப் பாரம்பரியமோ பெற்றிராத அவர் தனது அறிவுக்கூர்மையாலும் உயர்ந்த சிந்தனையாலும் தனது கவிதைகள் வழியே தனது மேதமையை வெளிப்படுத்தினார். ஜாஹிர்நாமா, சனத், நவ்யா மான்சாசே ஆக்மான் ஆகியவை அவரது புகழ்பெற்ற படைப்புக்களில் சிலவாகும்.

அவருடைய மாஜ்ஹே வித்யாபீத் (எனது பல்கலைக்கழகம்) கவிதைத் தொகுப்பு 11 விருதுகளைப் பெற்றுள்ளது.

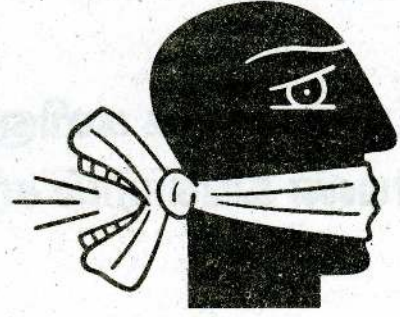
- 1972 இல் லோக்வத்மாகிருஹா இதழின் ஆசிரியராக ஆனார்.
- 1973 இல் சோவியத் நாடு நேரு விருதினைப் பெற்றார்.
- 1995 இல் அகில பாரதிய மராத்தி சாகித்ய சம்மேளனத்தின் தலைவராக ஆனார்.
- 1998 இல் இலக்கியம் மற்றும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியமைக்காக இந்திய அரசாங்கத்தின் பத்மசீர் விருதினைப் பெற்றார்.
- 1999 இல் அவருக்கு மத்தியப் பிரதேச அரசாங்கத்தால் கபீர் சம்மானின் விருது அளிக்கப்பட்டது.
- 2001 இல் வெளிவந்த மும்பை தொழிலாளர்கள் வர்க்கவாழ்க்கைகுறித்த சாச்சா திரைப்படத்தில், அவரது கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.
- 2003 இல், 50 வது தேசிய திரைப்பட விருதுகளின் பேரது, அவரைப் பற்றிய "நாராயண் கங்காராம் சர்வே" என்ற ஆவணப்படத்திற்கு தங்கத் தர்மரை விருது வழங்கப்பட்டது.
- நாராயண் சர்வே மராத்தி சாகித்ய அகாடமி ஆலோசனைக் குழுவின் அமைப்பாளராக இருந்துள்ளார்.

ஆதாரம்

நாராயண் சர்வே - ஓர் அஞ்சலி - ஊடகங்கள் மற்றும் கலாச்சார ஆய்வுகள் மைய பேராசிரியர்கள் மற்றும் திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்கள் அஞ்சலி மான்டெய்ரோ மற்றும் கே.பி. ஜெயசங்கர்

விக்கிபீடியா

சாகித்ய அகாடமி பிரசுரம்

நாராயண் கங்காராம் சர்வேயின் கவிதைகள்

அறிமுகமாக

உள்ளேயும் வெளியேயும் நான் கந்தையில் இருக்கிறேன்
எனது அன்றாட உணவு அன்றாடம் ஐயம்
நான் ஒரு தொழிலாளி, வெட்டும் ஒரு வாள்
இலக்கியக் கும்பலைப் பிளந்துசெல்ல
கிளம்பிவிட்டேன்
உங்களுக்கு நடுக்கமாக இல்லையா, -
வெறுப்படையாதீர்
எனது பாவங்கள் மன்னிக்கத் தக்கவையே,
திருவாளர் சரஸ்வத்
நான் கவனித்திருக்கிறேன், நான் கேட்டிருக்கிறேன்,
அனைத்தையும் மதிப்பிட்டிருக்கிறேன்
நீங்கள் எனது தனித்துவமான கிறுக்கல் என்று
நீங்கள் குறிப்பிடும் அதாகவே நான் மாறிவிட்டேன்
எனது கற்றல்கள், இழப்புக்கள் அனைத்தும்
எனது குழப்பங்களும்
நான் வாழ்வதால், நான் எழுதுவதால்,
ஒப்புக்கொள்கிறேன்
உணவு முக்கியம்தான் ஆனால்
எனக்கு அதற்கு மேலும் தேவை
எனது கொள்ளிக்கட்டையை உங்கள் கதவுக்குள்
எளிக்கிறேன்
எனது சொற்களுக்கு நான் மலர்களைத் தருகிறேன்
நான் அவற்றுக்கு வாள்களை அளித்து
அவற்றின் ஆற்றல்களைக் கட்டவிழ்த்துவிடுகிறேன்
நான் தனியாக இல்லை, எங்கள் நேரம்
வந்துவிட்டது
எச்சரிக்கையாய் இருங்கள் அடுத்து வருவது புயல்
நான் ஒரு தொழிலாளி, வெட்டும் வாள்
இலக்கியக் கும்பலைப் பிளந்துசெல்ல
கிளம்பிவிட்டேன்
உங்களுக்கு நடுக்கமாக இல்லையா,
வெறுப்படையாதீர்
எனது பாவங்கள் மன்னிக்கத் தக்கவையே,
திருவாளர் சரஸ்வத்

உங்கள் துயர இரவுகள் எனக்கு இப்போது
தேவையில்லை

உங்கள் துயர இரவுகள் எனக்கு இப்போது
தேவையில்லை
உங்கள் இசையரங்கிலிருந்து நான் எழுந்துவந்து
வெகுநேரம் ஆகவில்லை
நான் எழுந்தபோது வருந்தினேன்
ஆனால் ஒருவர் வருத்தமாக இருக்கவேண்டும்
நிலவு மறைந்துவிட்டது ஏனென்றால்
நிலவு மறையத்தான் வேண்டும்
அல்லது நான் இப்படிச் சொல்கிறேன்
எனது நம்பிக்கையிழந்த காலடிகளை
வீடு நோக்கித் திருப்புகிறேன்
அல்லது இப்படிச் சொல்கிறேன்
நிலவு வேதனையில் மெலிந்துவிட்டது
இந்நாளின் கொடிகத் பறக்கத் தொடங்கிவிட்டன
அல்லது நான் இப்படிச் சொல்கிறேன்
அவை விழுந்து எங்களைச் சூழ்ந்துவிட்டன
அல்லது நான் இப்படிச் சொல்கிறேன்
அவை மாநகருக்கு மேலே, வீட்டுக்கு மேலே
சரிந்துவிட்டன
ஆதரவுகளை எண்ணிக்கொண்டே
ஜிவ்பா வாயிலில் அவரது இருக்கையில் இருந்தார்
லாந்தர் இன்னும் எரிந்துகொண்டிருந்தது
“ஆஃ ஜிவ்பா எவ்வளவு நீண்ட இரவுகளை
நீ வைத்திருக்கிறாய்”
“ஆமாம், ஆமாம், நெருப்பை உண்போர்,
தேள்களை மலமாய்க் கழிப்போர்
அதாவது நாங்கள்
இந்த கஜல்களை எங்களுக்குத் தராதீர்கள்”
இப்போது உங்கள் துயர இரவுகள் எனக்கு
வேண்டாம்
உண்மையாகவே எனக்கு வேண்டாம்

(மைனாவதிக்கும் பள்ளி ஆசிரியருக்கும் இடையில்
நடந்த ஓர் உரையாடல் வடிவில்)

மைனாவதி: ஐயா, இந்த பள்ளிச் சேர்க்கை
விண்ணப்பத்தை வாங்கிக்குங்க அதில் (அப்பா பேர்னு
போட்டிருக்கிற இடத்தில்) உங்கள் பெயரை எழுதிக்குங்க

ஆசிரியர்: ஏனம்மா! நீ என்ன சொல்ற! என்ன செய்யச்
சொல்ற தெரியுமா?

மைனாவதி: ஐயா என்னோட மனசைத் தொட்டுச்
சொல்றேன், மாரியம்மா சத்தியமா உங்க பேர எழுதிக்குங்க
இது ‘மாரியம்மா’ கொடுத்த குழந்தை, கடவுளோட குழந்தை

ஆசிரியர்: அப்படியே இருக்கட்டும், ஆனா அவனோட
அப்பா பேருக்குப் பதிலா என் பேர ஏன் எழுதச் சொல்ற? சொல்லு
உழவு செய்யாம, விதை விதைக்காம பயிர்
வளருமா? தானா வளர்ந்துருமா? சொல்லம்மா? எப்படி
அவனோட அப்பா பேருக்குப் பதிலா என் பேர எழுதறது?

அவனுக்கு அப்பா இல்லன்னு சொன்னா அப்புறம் எப்படிப்
பொறந்தான்?

மைனாவதி: எப்படியானாலும் எந்தச் ‘சாமி’ பெயரையும்
என் குழந்தைக்கு அப்பா பேரா எழுதாதீங்க. மனுசங்க
பேர எழுதுங்க, சாமி என்ன செஞ்சாரு? அவரு குழந்தையக்
கொண்டுவிட்டு என் வயித்தை நிரப்பிட்டாரு! உங்க
பேர மட்டும் (அப்பா பேரா) எழுதுங்க

ஆசிரியர்: நல்லது. குழந்தையோட சாதி என்ன?

மைனாவதி: சாதியப் பத்தி எல்லாம் கேட்காதீங்க

ஆசிரியர்: விண்ணப்பத்துல அப்பா பேரு இல்லனா
பள்ளிக்கூடத்துல சேர்க்க மாட்டாங்க அதுதான் சட்டம்.
வேற வழி இல்ல.

மைனாவதி: ஐயா, நாங்க யாரோட ‘பொண்டாட்டி’
எங்களுக்கு ஒரு புருஷனா இருக்கான்? நாங்க ‘குடும்பக்
பொம்பளங்க’ அல்ல. எங்களுக்கு அந்த அதிர்ஷ்டம்
இல்ல.

மைனாவதி: என் குழந்தை இந்த வயித்திலிருந்து தான்
வந்து விழுந்தான் எந்த மருத்துவச்சியும் இல்ல, எந்த
ஆதரவும் இல்ல. முதல்லை எனக்கு நடுக்கமா இருந்துச்சு.
அப்பறம் சரியாயிடுச்சு

மைனாவதி: குழந்தை, அவருடைய காலத் தொட்டுக்
கும்பிடு.

ஆசிரியர்: ஓ, என்ன செய்யற, என்ன செய்யற (பின்னால்
நகர்ந்து கொள்கிறார்).

மைனாவதி: குழந்தை அவரு காலத் தொடு, காலத்
தொட்டுக் கும்பிடு.

ஐயா உங்க பேர எழுதிக்குங்க உங்க பேர மட்டுந்தான்
எழுதனும்.

இந்தக் கவிதை அதன் வகையில் தனித்துவமானது.
ஏனென்றால் இதைக் கேட்பவரின் உணர்வில்,
இது தங்கள் குழந்தைகளின் தலைவிதியைப் பற்றி,
அடுத்த தலைமுறையைப் பற்றி, அவர்களுடைய
வாழ்வாதாரத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படும்
ஆதரவற்ற பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் மிகவும்
துணிச்சலான பிரச்சனைகளைக் கொண்டுவருகிறது.

(Excerpted from ‘In That Mill, I Too Was Forged:
Poems, Narayan Surve’, translated from Marathi by
Jerry Pinto, Speaking Tiger Books. Excerpt courtesy:
Scroll.in.)

‘அந்த ஆலையில் நானும் கூட
வார்த்தெடுக்கப்பட்டேன்: கவிதைகள்,
நாராயண் சர்வே’ மராத்தியிலிருந்து ஆங்கிலத்தில்
ஜெர்ரி பின்டோ, தமிழில்: நிழல்வண்ணன்

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

பெரியார் தமிழுக்கு என்ன செய்தார்?

தமிழில் அறிவியல் பாடநூல் வெளிவர உதவ கலைச் சொல்லாக்க முயற்சியில் 1923இல் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. இது 1932 வரை முனைப்பாக பணி செய்யாத நிலையில் 1932இல் வேகமெடுத்து அதன் சார்பில் 7,200 கலைச்சொல் அடங்கிய ஒரு பட்டியலை (1936) வெளியிட்டது. இவற்றில் பெரும்பாலான சொற்கள் சம்ஸ்கிருதச் சொற்களாக இருந்தன. இதனைக் களைய சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம் போராடி 10,000 கலைச்சொற்களை நல்ல தமிழ்ச் சொற்களில் வெளியிட்டது. இதன்பிறகு உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தாய்மொழி வழியில் பாடங்கள் கற்பிக்கத் தரமான சொற்கள் தேவை என்ற கோட்பாட்டில் அரசு 1940இல் பெரும்பாலும் சம்ஸ்கிருத ஆதரவாளர்களைக் கொண்டு சாஸ்திரி தலைமையில் ஒரு குழு அமைத்தது. இதற்குக் கண்டனம் தெரிவித்து விடுதலை இதழில் “குதிரைக்கு முன் வண்டி” (6.7.1946) கலைச்சொற்கள் பெயரால் தமிழ்க்கொலை” என்று சாஸ்திரி குழுவை எதிர்த்து தலையங்கங்களை பெரியார் ஈ.வே.ரா எழுதினார்.

இதைத் தொடர்ந்து தமிழ் எழுத்துக்கள் ஏராளமான எண்ணிக்கையில் உள்ளதால் தமிழை மக்கள் கற்பது கடினமாக உள்ளது என்பதைக் குறித்துச் சிந்தித்து தன் கருத்துகளைக் குடி-அரசு இதழில் எழுதி வந்தார். “தமிழ்ப் பாஷை எழுத்துக்கள் வெகு காலமாகவே எவ்வித மாறுதல் இல்லாமல் இருந்து வருகின்றன. உலகில் உள்ள பாஷைகள் பெரிதும் சப்தம், குறி, வடிவம் எழுத்துக்கள் குறைப்பு, அவசியமான எழுத்துக்கள் சேர்ப்பு ஆகிய காரியங்களால் மாறுதல் அடைந்து கொண்டே வருகின்றன.

காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்ப சப்தங்களும் பாஷைகளும், உச்சரிப்புகளும், வடிவங்களும் மாறுவது இயல்பேயாகும். வார்த்தைகள் கருத்தை வெளியிடுவதற்கு ஏற்பட்டவை என்பது போலவே எழுத்துக்களும் சப்தத்தை உணர்த்த ஏற்பட்டவைகளேயாகும். ஆனால் நம் பண்டிதர்களுக்குத் தாராளமாய் அறிவைச் செலுத்த இடமில்லாமல், மதம், பழக்க வழக்கம் ஆகியவை குறுக்கிட்டு விட்டதால் எழுத்துக்களுக்கும் அதன் கோடுகளுக்கும்

வடிவங்களுக்கும் தத்துவார்த்தம் கற்பிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.” என்று கூறும் பெரியார் ஈ.வே.ரா குடி-அரசு இதழில் 20.01.1935) தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தங்கள் குறித்து ஒரு நீண்ட தலையங்கம் எழுதினார்.

தமிழ் ஏற்பட்டது இன்று நேற்றன்று எழுத்துக்கள் ஏற்பட்டது இன்று நேற்றன்று. ஆனால் எழுத்துக்கள் கல்லிலும், ஓலையிலும் எழுதுங்காலம் போய் காகிதத்தில் எழுதவும், அச்சில் வார்த்துக் கோக்கவும் ஏற்பட்ட காலம் தொட்டு இன்றுவரை அவற்றில் யாதொரு மாற்றமும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால் யாராவது ஒருவர் துணிந்து இறங்க வேண்டியதாயிற்று.

புதிய மாறுதல்களால் அதாவது போக்குவரத்து வசதியின் காரணத்தால் ஏற்பட்ட பல தேச மக்கள் கூட்டுறவாலும், பல தேச பாஷை சொற்களும், பல தேசப் பொருள்களும் கவரும்படி ஏற்பட்ட சம்பவங்களாலும் இன்று அனேக வார்த்தைகள் உச்சரிப்புகள் தமிழில் சர்வசாதாரணமாய் கலந்துவிட்டன. அவைகளை உச்சரிக்கும்போதும், எழுதும்போதும் தமிழ் பாஷையும் தமிழ் எழுத்தும் விகாரமாய் வெட்கப்பட வேண்டி இருக்கின்றன. (அதற்கு தத்துவார்த்தமும், விதியும் இருக்கலாம்) ஆதலால் சில எழுத்துக்கள் வேறு பாஷைகளில் இருந்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது கூட மிக அவசியமாகும். அதற்கு வெட்கமாய் இருக்கும் பட்சம் புதியதாகவாவது எழுத்துக்களை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

இவை ஒருபுறமிருக்க, இப்போது உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் என்று சொல்லப்படும் 18 எழுத்துக்களிலும் ஒவ்வொன்றுக்கும் உள்ள இ கரம், ஈ காரம், உ கரம், ஊ காரம் ஆகிய நான்கு சப்தங்கள் கலந்த எழுத்துக்கள் தனித்தனி வடிவம் கொண்டு அதாவது கி, கீ, கு, கூ என்பது மாதிரியே 18 எழுத்துக்களும் தனித்தனி உருவம் பெற்று 18x 4 = ஆகமொத்தம் 72 எழுத்துக்கள் அதிகமாக அனாவசியமாக இருந்து வருகின்றன.

இந்தத் தனித்தனி வடிவங்கள் எதற்காக இருக்க வேண்டும்? எல்லா உயிர்மெய் எழுத்துக்களுக்கும் ஆ காரம், ஏ காரம் ஆகிய சப்தங்களுக்கு h, n ஆகிய குறிப்புகளைச் சேர்த்து எப்படி கா, கே

என்று ஆக்கிக்கொள்ளுகின்றோமோ அதுபோலவே மேல் கண்ட கி, கீ, கு, கூ முதலிய சப்தங்களுக்கும் ஒருதனிப்பட்ட குறிப்பு அடையாளத்தை ஏன் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பது மிகவும் யோசிக்கத்தக்க விஷயமாகும்.

உதாரணமாக ஐ, ஷ முதலிய கிரந்த அக்ஷரங்கள் என்று சொல்லப்படுபவைக்கு இன்றும் உ கரம், ஊ காரம் சப்தங்களுக்கு கு, கூ என்கின்ற மாதிரி தனி எழுத்துக்கள் இல்லாமல் உ கரத்துக்கு (இந்த மாதிரி குறிப்புகளையும் ஊகாரத்திற்கு - இந்த மாதிரி குறிப்புகளையும் சேர்த்து ஐ, ஐ, ஷ, ஷ, ஸ, ஸ, ஹ, ஹ என்பதாக ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அதுபோல் தமிழ் எழுத்துக்களிலும் கி, கீ, கு, கூ ஆகியவைகளுக்கு என்பது போன்றவைகளையோ அல்லது வேறுவிதமான குறிப்புகளையோ சேர்த்தால் அச்சில் 72 தனி எழுத்துக்கள் தேவையில்லை என்பதோடு பிள்ளைகள் தமிழ் கற்பதற்கும் 72 எழுத்துக்களைத் தனியாக இந்த ரூபகம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லாத சவுகரியமும் ஏற்படும். மற்றும் எழுத்துக்குறைவால் அச்சில் சவுகரியம் ஏற்படுவது போலவே தமிழ் எழுத்து டைப்ரைட்டிங் என்று அச்சடிக்கும் யந்திரம் செய்வதிலும் மிகுந்த சவுகரியமும், விலை சகாயமாய் செய்யக்கூடிய நிலைமையும் ஏற்படும்.

எழுத்துக்கள் உருவம் மாற்றுவது, குறிப்புகள் ஏற்படுத்துவது, புதிய எழுத்துக்களைச் சேர்ப்பது, என்பது போலவே சில எழுத்துக்களை அதாவது அவசியமில்லாத எழுத்துக்களைக் குறைக்க வேண்டியது அவசியமாகும். உதாரணமாக உயிரெழுத்துக்கள் என்பவைகளில் ஐ, ஐ, என்கின்ற இரண்டு எழுத்துக்களும் தமிழ் பாஷைக்கு அவசியமில்லை என்பதே நமது வெகு நாளைய அபிப்பிராயமாகும். ஐகாரம் வேண்டிய எழுத்துக்களுக்கு i, இந்த அடையாளத்தைச் சேர்ப்பதற்குப் பதிலாக y என்ற எழுத்தை பின்னால் சேர்த்துக் கொண்டால் ஐகாரசப்தம் தானாகவே வந்துவிடுகின்றது. உதாரணமாக கை என்பதற்கு பதிலாக கய என்று எழுதினால் சப்தம் மாறுவதில்லை என்பது விளங்கும்.

அதுபோலவே ஓன காரத்துக்கும், கௌ என்பதற்குப் பதிலாக கல் என்றோ, கவு என்றோ, எழுதினால் சப்தம் மாறுவதில்லை. கௌமதி-கவ்மதி-கவுமதி என்கின்ற சப்தங்கள் ஒன்று போலவே உச்சரிப்பதைக் காணலாம். இந்த வகையில் ஐ, ஓன இரண்டு எழுத்து உயிரெழுத்திலேயே குறைத்து விட்டால் அதனாலும் பெரிதும் அனுகூலம் உண்டு. ஆகவே கி, கீ, கு, கூ என்கின்ற சப்தங்களுக்கு தனிக்குறிப்பு

வடிவங்கள் ஏற்படுத்துவதன் மூலம் குறிப்புகள் அதிகமானாலும் ஒஓன, குறிப்புகள் குறைபடுவதன் மூலம் கிட்டத்தட்ட சரிப்பட்டுப்போக இடமேற்படும். கையெழுத்து எழுதுவதற்கும் அசவுகரியமிருக்காது.

தமிழ் எழுத்துக்களில் மேலே குறிப்பிட்ட இந்தப்படியான சீர்திருத்தங்கள் எல்லாம் செய்யப்படுமானால் அப்போது தமிழில் மொத்த எழுத்துக்கள் 46ம் 7 குறிப்பு எழுத்துக்களும் ஆக 53 எழுத்துக்களில் தமிழ் பாஷை முழுவதும் அடங்கி விடும். அதாவது உயிர் எழுத்து 10, உயிர்மெய் எழுத்து 18, ஒற்றெழுத்து 19 எழுத்துக்களின் குறிப்புகள் (அதாவது h, f, n, N இதுகள் போல்) 7 ஆக மொத்தம் 54 எழுத்துக்களுக்குள் அடங்கிவிடும்.

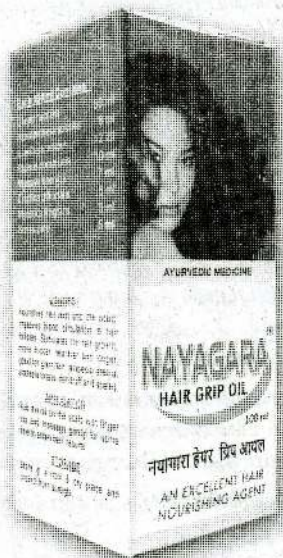
அச்சுக்கும் 54 அறைகள் (கேஸ்கள்) இருந்தால் போதுமானதாகும். பிள்ளைகளுக்கும் இந்த 54 எழுத்துக்கள் ரூபகமிருந்தால் போதுமானதாகும்.

ஐ, ஸ, ஷ, ஹ, கூ என்கின்ற கிரந்த அக்ஷரங்களான எழுத்துக்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமானால் அதில் குற்றெழுத்து உள்பட ஒரு பத்து எழுத்து அதிகமாகி 64 எழுத்துக்களாகலாம். ஆனால் இப்பொழுதோ மேற்படி 64 எழுத்துகளுக்குப் பதிலாக சுமார் 150க்கும் மேல் 160 எழுத்துக்கள் வரை இருந்து வருகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பாஷையின் பெருமையும் எழுத்துக்களின் மேன்மையும், அவை சுலபத்தில் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதாகவும், கற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகவும் இருப்பதைப் பொருத்ததே ஒழிய வேறல்ல. ஆதலால் இந்த மாற்றங்கள் நாளாவட்டத்தில் செய்யக்கூடியது என்று சொல்லுவதானாலும் ண, ணை முதலிய 7 எழுத்துக்களைப் பொருத்தவரையில் உள்ள மாற்றத்தை வாசகர்கள் இப்போது முதலே அனுமதிப்பார்கள் என்றே கருதுகிறோம்.

பெரியார் ஈ.வே.ரா 1935இல் எழுதிய எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தை 1978இல் பெரியார் நூற்றாண்டை முன்னிட்டு திராவிடக் கழக வேண்டுகோளை ஏற்று ஆணையாக்கி துணிந்து அன்றைய தமிழ்நாடு அரசு செயல்படுத்தியது. இதன் பயனாக இன்று அனைத்து அரசு அலுவலகங்களிலும் பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகளிலும் உள்ளாட்சித்துறை வரம்பிற்குட்பட்ட மாநகராட்சி, ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலும் இதழ்களிலும் கல்லூரி காணாத ஒருவரின் எழுத்துச் சீர்திருத்தங்கள் செயல்படிவில் உள்ளது.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர், சிறப்பு மருத்துவர்

**முடிவில்லா
பிரச்சனைகளுக்கு
தீர்வு**

NAYAGARA
HAIR GRIP OIL

**மூச்சு குழாயின் சுவாசம் இலேசாகும்!
ஆயுர்வேதம் தந்த அற்புதம்**

மூலிகை ஆராய்ச்சியில் 33 வருடங்களாக ஈடுபட்டுள்ள
மூலிகை ஆராய்ச்சியாளர் மற்றும் 15 வருடங்களாக ஆயுர்வேதத்
துறையில் உள்ள ஆயுர்வேத மருத்துவர் ஆகியோரின் அற்புதமான
தயாரிப்பு **ஸ்வாசஃபீர்**.

நாட்பட்ட ஆஸ்துமா, சளி, இருமல், தும்மல் உள்ளிட்ட
நுரையீரல் சம்மந்தப்பட்ட அனைத்திற்கும் மிகச்சிறந்தது.

கொரியர் / தபாலில் அனுப்பி வைக்கப்படும்.

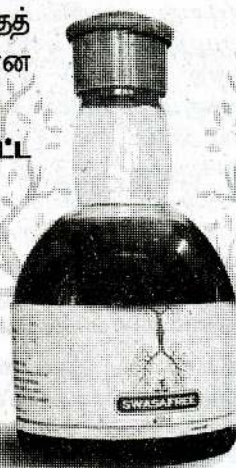
கிடைக்குமிடம் :

வெற்றி விநாயகர் மெடிக்கல்ஸ்

தி சுசான்லி அக்குபஞ்சர் & ஆயுர்வேதிக் கிளினிக் வளாகம்,
11-A, பாரதிதாசன் தெரு, பிள்ளையார் கோயில் எதிரில்,
மஞ்சக்குப்பம், கடலூர்-1.

செல் : 93676 22248, போன் : 04142-355418

மேலும் விபரங்களுக்கு : 96003 09546, 93676 22256

சித்தர்கள் மருத்துவமும், வியப்பும்

மரணத்திற்கு பிறகு என்ன நடக்கும் என்பதை கண்டறிய அறிவியல் போராடி வருகிறது. மரணத்திற்கு பிறகான வாழ்க்கை பற்றி நம் புராணங்களிலும், வேதங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. நம் மண்ணில் வாழ்ந்த சித்தர்கள் அதற்கான ரகசியத்தை அறிந்தனர். காலத்தை கடந்தனர். கடவுள் மற்றும் மனித வாழ்வுகள் குறித்தும் விளக்கம் அளித்தனர்.

இயற்கையின் ஒரு பகுதிதான் மனிதன். இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வதுதான் மானுடத்தின் நோக்கம். இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று பஞ்சப்பூதங்களின் பேராற்றலில் ஓடுங்கினால் சாகா நிலை பெறலாம் என்றனர். தாங்களும் இயற்கையின் அங்கம் என்பதை உணர்ந்த சித்தர்கள் மருந்துகள், உணவு, பசி தாகமின்றி வாழ்ந்தனர். பிராணாயாமம், யோகாப்பியாசம் ஆகியவற்றின் மூலம் உடலில் ஏற்படக்கூடிய அசுத்தங்களை நீக்கினர். நரம்பு தளர்ச்சி, நரை, சுருக்கம் ஆகியவை இன்றி வாழ்ந்தனர். வள்ளலார் உள்ளிட்ட சித்தர்கள் பலர் இவ்வாறே ஒளி வடிவாகி மரணம் கடந்தனர்.

மனிதர்களின் உடல் நிலை, மனநிலைகளை கண்டறிந்து நோய் பிணிகளுக்கு மருத்துவம் அளித்தனர். ஆரம்பத்தில் அது ரகசியமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. தங்கள் சிகிச்சைகள் மானுட சமூகத்திற்கு பயன்பட வேண்டும் என்பதே சித்தர்களின் விருப்பமாயிருந்தது.

அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்தில் உள்ளது என்றார்கள் சித்தர்கள். "வெளியே உலாவும் காற்று நமது உடலிலும் உலாவுகிறது. வெளியே காணும் வெப்பம் நமது உடலையும் பாதிக்கக் கூடியது. வெளியே உணரும் குளிர்ச்சி, நமது உடலிலும் கபமாகத் தோன்றக்கூடியது. மனித உடல் 96 தத்துவங்களாக உள்ளது. அதில் 24 ஆனம் சக்திகள். 72,000 ரத்தக் குழாய்கள், 13,000

நரம்புகள், 10 முக்கிய தமனிகளும், 10 வாயு அமைப்புகள். 96 வகை துடிப்புகள் என சித்தர்கள் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். மனித உடலில் வரக்கூடிய 4448 வியாதிகளை கணித்தனர். நுட்பமான வியாதிகள் அனைத்தும் இந்தக் கணக்கில் வந்துவிடுகின்றன. நூறாண்டுகள் என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ள மனிதனின் ஆயுட்காலத்தை 30 ஆண்டுகள் வாயு, 33 ஆண்டுகள் பித்தம், 37 ஆண்டுகள் கபம் என அவர்களால் பிரிக்கப்பட்டது. மருத்துவ அறிவியல் தோன்றுவதற்கு முன்பே நம் சித்தர்கள் இதனை கண்டறிந்து குறிப்பிட்டிருப்பதுதான் சிறப்பு.

மனித உடலின் நலனுக்காக மிக உன்னதமான மருத்துவ முறையையும் எழுதிவைத்தார்கள். அகத்தியர், திருமூலர், சட்டநாதர், இடைக்காடர், மச்சமுனி, புலிப்பாணி, கொங்கணர் போன்ற சித்தர்கள் இவ்வாறு வகுத்துக் கொடுத்துள்ள மருத்துவ சூத்திரங்கள் உன்னதங்கள் நிறைந்தது.

உடலின் சூடு, உடலின் நிறம், நாக்கின் நிறம், குரல், கண்களின் பார்வை, மலஜலம் ஆகியவற்றின் தன்மை இவற்றை நாடித் துடிப்புடன் ஒப்பிட்டு நோய்கள் கண்டறியப்பட்டு அதற்கான சிகிச்சை முறைகளை சித்தர்கள் மருத்துவம் தந்திருக்கிறது.

நாடியின் துல்லியம்

துல்லியமாக நோய்களை அறிவதற்கு நாடியை பார்க்கும் முறை சித்தர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதுதான். நாடியை உணருவதற்குச் சுட்டுவிரல், கட்டைவிரல், மோதிர விரல் ஆகிய மூன்றும் பயன்பட்டன. வாயு, பித்தம், சளி ஆகியவை இதன் மூலம் கணிக்கப்பட்டன. பெண்களுக்கு இடது கையும், ஆண்களுக்கு வலது கையும் ஆய்ந்து அறியப்பட்டன. மூளைக்கோளாறு, மனோவியாதி போன்றவற்றைக் கண்டறிய பூதநாடி பயன்பட்டது. சிக்கலானப்

உடலின் சூடு, உடலின் நிறம், நாக்கின் நிறம், குரல், கண்களின் பார்வை, மலஜலம் ஆகியவற்றின் தன்மை இவற்றை நாடித் துடிப்புடன் ஒப்பிட்டு நோய்கள் கண்டறியப்பட்டு அதற்கான சிகிச்சை முறைகளை சித்தர்கள் மருத்துவம் தந்திருக்கிறது.

யோகம், பிராணாயாமம் மூலம் மூலிகைகளைப் பயன்படுத்திக் கட்டுப்பாடாக வாழ்வது, ஆரம்ப நிலையிலேயே உடற்குறைகளைக் கண்டறிந்து அவற்றை அறவே நீக்கும் வழிமுறைகளை பின்பற்றுவது, கொடிய வியாதிகளின் கடுமையை முடிந்தவரை குறைப்பது ஆகிய மூன்றும் சித்தர்களின் மூன்றம்ச கோட்பாடாகும்.

பிற வியாதிகளைக் கண்டுபிடிக்க குருநாடி பயன்பட்டது. வெவ்வேறு விதமான 32 களிம்புகள். உள்ளுக்குச் சாப்பிடக் கூடிய 26 மருந்து வகைகளின் மூலம் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது

மூன்றாம் கோட்பாடு

யோகம், பிராணாயாமம் மூலம் மூலிகைகளைப் பயன்படுத்திக் கட்டுப்பாடாக வாழ்வது, ஆரம்ப நிலையிலேயே உடற்குறைகளைக் கண்டறிந்து அவற்றை அறவே நீக்கும் வழிமுறைகளை பின்பற்றுவது, கொடிய வியாதிகளின் கடுமையை முடிந்தவரை குறைப்பது ஆகிய மூன்றும் சித்தர்களின் மூன்றம்ச கோட்பாடாகும். சித்த மருத்துவ முறையைக் கற்றுணர்வவர்களுக்கு ரசவாதம், பௌதிகஞானம், வான்கணிதம் ஆகியவைகளும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இந்த முறையை பயிலுபவர்களுக்கு மனப்பக்குவமும், தொண்டு செய்யும் மனப்பாங்கும் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் தயாரிக்கும் மருந்துகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு உறிவினர் - நண்பர்களுக்காகவும், இரண்டாவது பங்கு ஏழை ஏளியவர்களுக்கு தர்ம வைத்தியம் செய்வதற்காகவும், மூன்றாவது பங்கு வியாபார முறையிலும் பயன்படுத்த வேண்டும். டானிக்குகளை உபயோகிக்குமுன் வைத்தியன், தானே அதைச் சாப்பிட்டு உணர்ந்து, பிறகு நோயாளிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். சித்தர்கள் தங்களின் இயற்கை வழி சிகிச்சை முறையின் படி உடலின் 4448 வியாதிகளுக்கு 4448 வித மூலிகைகளைப் பயன்படுத்தினர். மூலிகைச் சத்து, உலோகங்களிலிருந்து புடம் போட்டுத் தயார் செய்த பஸ்படங்கள், செந்தூரங்கள் ஆகியவை பயன்படுத்தப்பட்டன. உலோகங்கள், ரத்தினங்கள், மிருகங்களின் கொம்புகள் போன்ற இயற்கையான பொருட்களைக்கொண்டு பக்குவம் செய்து பஸ்மங்கள் தயார் செய்யப்பட்டன. நெருப்பில் உருக்குவது, புடம் வைப்பது, காய்ச்சுவது, வடித்தெடுப்பது ஆகிய முறைகளால் இவைகள் தயார் செய்ய பயன்பட்டன. பலவகையான நச்சுப் பொருட்களும் மருந்து செய்ய பயன்பட்டன. இந்த அபூர்வ சிகிச்சை முறைகளை அரேபியா,

சைனா, துருக்கி, எகிப்து போன்ற வெளிநாடுகள் பலவற்றுக்கும் சென்று நம் சித்தர்களும் போகர்களும் பரப்பியது ஆவணச்சான்றுகளுடன் சித்தர்கள் வரலாற்றில் உள்ளது. மருந்துகளை உபயோகிக்கும்போதே, அவை உடலைப் பாதுகாத்து வளப்படுத்தும் டர்னிக்குகளாகவும் பயன்பட்டன. புற்றுநோய் போன்ற கொடிய நோய்களுக்கும் மருத்துவத்தை அன்றே சித்தர்கள் கண்டறிந்தார்கள்.

மூலிகை சக்தி

மூலிகைகள் வளரும் மண், அவை பறிக்கப்படும் நேரம், பறிக்கும் முறை ஆகியவற்றிற்கு சித்தர்கள் விதிமுறைகளை கற்பித்திருந்தனர். நாயுருவி (பாதரசம்), எருக்கு (சூரியன்), பலாசம் (சந்திரன்), வன்னி (சனி), அருகம்புல் (குரு - ராகு), தர்ப்பை (கேது) போன்ற ஹோமத்துக்கு உரிய பொருட்கள், சிக்கலான நோய்களுக்கு மருந்து பொருட்களாக பயன்பட்டன. இவற்றை போலவே பூஜைக்குப் பயன்படும் மகாவில்வ தளம், துளசிதளம் போன்றவைகளையும் மாமருந்துகளாக சித்தர்கள் பயன்படுத்தினர். சித்த மருத்துவத்தின் மைல் கல்லாக கருதப்படும் ரசவாதம் உடலின் உறுப்புகளைப் புதுப்பிக்கவும், நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்கவும், மூப்பை நீக்கி மீண்டும் இளமையைத் தரவும் பயன்பட்டன. காயகல்பம் மருத்துவமுறை இளமையை மீட்டது. சித்தர்கள் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உலகத்திற்கு வழங்கப்பட்ட நன்கொடைதான் அவர்கள் தந்த மருத்துவம். இன்றைய நவீன உலகம் சித்தர்களின் மருத்துவ முறைகளை நோக்கி திரும்பியுள்ளது. சித்தர் வழிபாடுகளும், அவர்கள் காட்டிய நெறிமுறைகளையும் மருத்துவத்தையும் மக்கள் பயன்படுத்தினால் நம்மை அச்சுறுத்தும் நோய் அபாயங்களை கடந்து செல்லலாம்.

கட்டுரையாளர்: சிறுகுறு தானியம்-
மூலிகைகள் ஆராய்ச்சியாளர், உற்பத்தியாளர்
சித்தா - அக்குபஞ்சர் ஆலோசகர்

சித்தர்கள் மருத்துவமும், வியப்பும்

மரணத்திற்கு பிறகு என்ன நடக்கும் என்பதை கண்டறிய அறிவியல் போராடி வருகிறது. மரணத்திற்கு பிறகான வாழ்க்கை பற்றி நம் புராணங்களிலும், வேதங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. நம் மண்ணில் வாழ்ந்த சித்தர்கள் அதற்கான ரகசியத்தை அறிந்தனர். காலத்தை கடந்தனர். கடவுள் மற்றும் மனித வாழ்வுகள் குறித்தும் விளக்கம் அளித்தனர்.

இயற்கையின் ஒரு பகுதிதான் மனிதன். இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வதுதான் மானுடத்தின் நோக்கம். இன்னும் ஒரு படி மேலேச் சென்று பஞ்சப்பூதங்களின் பேராற்றலில் ஒடுங்கினால் சாகா நிலை பெறலாம் என்றனர். தாங்களும் இயற்கையின் அங்கம் என்பதை உணர்ந்த சித்தர்கள் மருந்துகள், உணவு, பசி தாகமின்றி வாழ்ந்தனர். பிராணாயாமம், யோகாப்பியாசம் ஆகியவற்றின் மூலம் உடலில் ஏற்படக்கூடிய அசுத்தங்களை நீக்கினர். நரம்பு தளர்ச்சி, நரை, சுருக்கம் ஆகியவை இன்றி வாழ்ந்தனர். வள்ளலார் உள்ளிட்ட சித்தர்கள் பலர் இவ்வாறே ஒளி வடிவாகி மரணம் கடந்தனர்.

மனிதர்களின் உடல் நிலை, மனநிலைகளை கண்டறிந்து நோய் பிணிகளுக்கு மருத்துவம் அளித்தனர். ஆரம்பத்தில் அது ரகசியமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. தங்கள் சிகிச்சைகள் மானுட சமூகத்திற்கு பயன்பட வேண்டும் என்பதே சித்தர்களின் விருப்பமாயிருந்தது.

அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்தில் உள்ளது என்றார்கள் சித்தர்கள். "வெளியே உலாவும் காற்று நமது உடலிலும் உலாவுகிறது. வெளியே காணும் வெப்பம் நமது உடலையும் பாதிக்கக் கூடியது. வெளியே உணரும் குளிர்ச்சி, நமது உடலிலும் கபமாகத் தோன்றக்கூடியது. மனித உடல் 96 தத்துவங்களாக உள்ளது. அதில் 24 ஆனம் சக்திகள். 72,000 ரத்தக் குழாய்கள், 13,000

நரம்புகள், 10 முக்கிய தமனிகளும், 10 வாயு அமைப்புகள். 96 வகை துடிப்புகள் என சித்தர்கள் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். மனித உடலில் வரக்கூடிய 4448 வியாதிகளை கணித்தனர். நுட்பமான வியாதிகள் அனைத்தும் இந்தக் கணக்கில் வந்துவிடுகின்றன. நூறாண்டுகள் என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ள மனிதனின் ஆயுட்காலத்தை 30 ஆண்டுகள் வாயு, 33 ஆண்டுகள் பித்தம், 37 ஆண்டுகள் கபம் என அவர்களால் பிரிக்கப்பட்டது. மருத்துவ அறிவியல் தோன்றுவதற்கு முன்பே நம் சித்தர்கள் இதனை கண்டறிந்து குறிப்பிட்டிருப்பதுதான் சிறப்பு.

மனித உடலின் நலனுக்காக மிக உன்னதமான மருத்துவ முறையையும் எழுதிவைத்தார்கள். அகத்தியர், திருமூலர், சட்டநாதர், இடைக்காடர், மச்சமுனி, புலிப்பாணி, கொங்கணர் போன்ற சித்தர்கள் இவ்வாறு வகுத்துக் கொடுத்துள்ள மருத்துவ சூத்திரங்கள் உன்னதங்கள் நிறைந்தது.

உடலின் சூடு, உடலின் நிறம், நாக்கின் நிறம், குரல், கண்களின் பார்வை, மலஜலம் ஆகியவற்றின் தன்மை இவற்றை நாடித் துடிப்புடன் ஒப்பிட்டு நோய்கள் கண்டறியப்பட்டு அதற்கான சிகிச்சை முறைகளை சித்தர்கள் மருத்துவம் தந்திருக்கிறது.

நாடியின் துல்லியம்

துல்லியமாக நோய்களை அறிவதற்கு நாடியை பார்க்கும் முறை சித்தர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதுதான். நாடியை உணருவதற்குச் சுட்டுவிரல், கட்டைவிரல், மோதிர விரல் ஆகிய மூன்றும் பயன்பட்டன. வாயு, பித்தம், சளி ஆகியவை இதன் மூலம் கணிக்கப்பட்டன. பெண்களுக்கு இடது கையும், ஆண்களுக்கு வலது கையும் ஆய்ந்து அறியப்பட்டன. மூளைக்கோளாறு, மனோவியாதி போன்றவற்றைக் கண்டறிய பூதநாடி பயன்பட்டது. சிக்கலானப்

உடலின் சூடு, உடலின் நிறம், நாக்கின் நிறம், குரல், கண்களின் பார்வை, மலஜலம் ஆகியவற்றின் தன்மை இவற்றை நாடித் துடிப்புடன் ஒப்பிட்டு நோய்கள் கண்டறியப்பட்டு அதற்கான சிகிச்சை முறைகளை சித்தர்கள் மருத்துவம் தந்திருக்கிறது.

யோகம், பிராணாயாமம் மூலம் மூலிகைகளைப் பயன்படுத்திக் கட்டுப்பாடாக வாழ்வது, ஆரம்ப நிலையிலேயே உடற்குறைகளைக் கண்டறிந்து அவற்றை அறவே நீக்கும் வழிமுறைகளை பின்பற்றுவது, கொடிய வியாதிகளின் கடுமையை முடிந்தவரை குறைப்பது ஆகிய மூன்றும் சித்தர்களின் மூன்றம்ச கோட்பாடாகும்.

பிற வியாதிகளைக் கண்டுபிடிக்க குருநாடி பயன்பட்டது. வெவ்வேறு விதமான 32 கனிம்புகள். உள்ளுக்குச் சாப்பிடக் கூடிய 26 மருந்து வகைகளின் மூலம் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது

மூன்றாம் கோட்பாடு

யோகம், பிராணாயாமம் மூலம் மூலிகைகளைப் பயன்படுத்திக் கட்டுப்பாடாக வாழ்வது, ஆரம்ப நிலையிலேயே உடற்குறைகளைக் கண்டறிந்து அவற்றை அறவே நீக்கும் வழிமுறைகளை பின்பற்றுவது, கொடிய வியாதிகளின் கடுமையை முடிந்தவரை குறைப்பது ஆகிய மூன்றும் சித்தர்களின் மூன்றம்ச கோட்பாடாகும். சித்த மருத்துவ முறையைக் கற்றுணர்வார்களுக்கு ரசவாதம், பௌதிகஞானம், வானகனிதம் ஆகியவைகளும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இந்த முறையை பயிலுபவர்களுக்கு மனப்பக்குவமும், தொண்டு செய்யும் மனப்பாங்கும் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் தயாரிக்கும் மருந்துகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு உறவினர் - நண்பர்களுக்காகவும், இரண்டாவது பங்கு ஏழை எளியவர்களுக்கு தாம் வைத்தியம் செய்வதற்காகவும், மூன்றாவது பங்கு வியாபார முறையிலும் பயன்படுத்த வேண்டும். டானிக்குகளை உபயோகிக்குமுன் வைத்தியன், தானே அதைச் சாப்பிட்டு உணர்ந்து, பிறகு நேர்யாளிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். சித்தர்கள் தங்களின் இயற்கை வழி சிகிச்சை முறையின் படி உடலின் 4448 வியாதிகளுக்கு 4448 வித மூலிகைகளைப் பயன்படுத்தினர். மூலிகைச் சத்து, உலோகங்களிலிருந்து புடம் போட்டுத் தயார் செய்த பஸ்படங்கள், செந்துரங்கள் ஆகியவை பயன்படுத்தப்பட்டன. உலோகங்கள், ரத்தினங்கள், மிருகங்களின் கொம்புகள் போன்ற இயற்கையான பொருட்களைக்கொண்டு பக்குவம் செய்து பஸ்படங்கள் தயார் செய்யப்பட்டன. நெருப்பில் உருக்குவது, புடம் வைப்பது, காய்ச்சுவது, வடித்தெடுப்பது ஆகிய முறைகளால் இவைகள் தயார் செய்ய பயன்பட்டன. பலவகையான நச்சுப் பொருட்களும் மருந்து செய்ய பயன்பட்டன. இந்த அபூர்வ சிகிச்சை முறைகளை அரேபியா,

சைனா, துருக்கி, எகிப்து போன்ற வெளிநாடுகள் பலவற்றுக்கும் சென்று நம் சித்தர்களும் போகர்களும் பரப்பியது ஆவணச்சான்றுகளுடன் சித்தர்கள் வரலாற்றில் உள்ளது. மருந்துகளை உபயோகிக்கும்போதே, அவை உடலைப் பாதுகாத்து வளப்படுத்தும் டர்விக்குகளாகவும் பயன்பட்டன. புற்றுநோய் போன்ற கொடிய நோய்களுக்கும் மருத்துவத்தை அன்றே சித்தர்கள் கண்டறிந்தார்கள்.

மூலிகை சக்தி

மூலிகைகள் வளரும் மண், அவை பறிக்கப்படும் நேரம், பறிக்கும் முறை ஆகியவற்றிற்கு சித்தர்கள் விதிமுறைகளை கற்பித்திருந்தனர். நாயுருவி (பாதரசம்), எருக்கு (சூரியன்), பலாசம் (சந்திரன்), வன்னி (சனி), அருகம்பல் (குரு - ராகு), தர்ப்பை (கேது) போன்ற ஹோமத்துக்கு உரிய பொருட்கள், சிக்கலான நோய்களுக்கு மருந்து பொருட்களாக பயன்பட்டன. இவற்றை போலவே பூஜைக்குப் பயன்படும் மகாவில்வ தளம், துளசிதளம் போன்றவைகளையும் மாமருந்துகளாக சித்தர்கள் பயன்படுத்தினர். சித்த மருத்துவத்தின் மைல் கல்லாக கருதப்படும் ரசவாதம் உடலின் உறுப்புகளைப் புதுப்பிக்கவும், நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்கவும், மூப்பை நீக்கி மீண்டும் இளமையைத் தரவும் பயன்பட்டன. காயகல்பம் மருத்துவமுறை இளமையை மீட்டது. சித்தர்கள் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உலகத்திற்கு வழங்கப்பட்ட நன்கொடைதான் அவர்கள் தந்த மருத்துவம். இன்றைய நவீன உலகம் சித்தர்களின் மருத்துவ முறைகளை நோக்கி திரும்பியுள்ளது. சித்தர் வழிபாடுகளும், அவர்கள் காட்டிய நெறிமுறைகளையும் மருத்துவத்தையும் மக்கள் பயன்படுத்தினால் நம்மை அச்சுறுத்தும் நோய் அபாயங்களை கடந்து செல்லலாம்.

கட்டுரையாளர்: சிறுகுறு தானியம்-
மூலிகைகள் ஆராய்ச்சியாளர், உற்பத்தியாளர்
சித்தா - அக்குபஞ்சர் ஆலோசகர்

இது 'விளையாட்டான' விஷயமல்ல!

உலகின் மிகப் பெரிய விளையாட்டுத் திருவிழா பாரிஸில் இரண்டு வாரத்துக்கும் மேலாக கோலாகலமாக நடந்து முடிந்துள்ளது. இந்த முறையாவது இரட்டை இலக்கத்தில் பதக்கங்களை இந்திய அணி அறுவடை செய்யும் என்ற எதிர்பார்ப்பு இந்திய ரசிகர்களிடம் மேலோங்கியிருந்தது. ஆனால் 117 பேரடங்கிய இந்திய அணியால் 6 பதக்கங்களை மட்டுமே வெல்ல முடிந்தது. இது இந்தியர்களுக்கு மிகப் பெரும் ஏமாற்றம் என்பதில் என் முனையனவும் சந்தேகமில்லை.

இந்தப் போட்டியில் 600 வீரர்களடங்கிய அணியைக் களமிறக்கிய அமெரிக்கா 126 பதக்கங்களுடன் பட்டியலில் முதலிடத்தைப் பிடித்தது. அத்துடன் 2028-ம் ஆண்டு லாஸ் ஏஞ்சலீஸில் ஒலிம்பிக் போட்டியை நடத்தும் வாய்ப்பையும் பெற்றுள்ளது. தாயகக் களத்தில் நடைபெற உள்ள போட்டியில் அமெரிக்க வீரர்கள் மேலும் பதக்கங்களைக் குவிக்க கட்டியம் கூறும் விதமாக பாரிஸ் ஒலிம்பிக் போட்டி அமைந்துள்ளது என்றே கூறலாம்.

இதேபோல அதிக எண்ணிக்கையில் பங்கேற்ற சீன அணி 91 பதக்கங்களை வென்று இரண்டாமிடத்தைப் பெற்றது. கடந்த முறை டோக்கியோவில் ஒலிம்பிக் போட்டியை நடத்திய ஜப்பான் 45 பதக்கங்களுடன் மூன்றாமிடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளது. பதக்க அட்டவணையில் நான்காவது இடத்தை ஆஸ்திரேலியாவும், போட்டியை நடத்திய பிரான்ஸ் 5-வது இடத்தையும் பிடித்துள்ளன.

உலகை அச்சுறுத்திய கொரோனா காரணமாக 2020-ம் ஆண்டு நடைபெற வேண்டிய ஒலிம்பிக் போட்டி கடுமையான கட்டுப்பாடுகளுடன் 2021-ம் ஆண்டு டோக்கியோவில் நடைபெற்றது. இதில் பங்கேற்ற இந்திய அணி அப்போது 7 பதக்கங்களுடன் நாடு திரும்பியது. ஆனால் இப்போது அதைவிட ஒரு பதக்கம் குறைவாகப் பெற்று 71-வது இடத்துக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளது.

டோக்கியோ ஒலிம்பிக் போட்டியில் ஒரு தங்கம், 2 வெள்ளி, 4 வெண்கலப் பதக்கம் வென்று பதக்கப்பட்டியலில் 48-வது இடத்திலிருந்த இந்தியா மூன்று ஆண்டுகளில் மிகப் பெரும் பின்னடைவை சந்தித்துள்ளது.

கடந்த ஆண்டு ஹாங்குவில் நடைபெற்ற ஆசிய விளையாட்டுப் போட்டியில் இந்தியா 107 பதக்கங்களைக் கைப்பற்றியபோது, இந்திய அணியின் மீதான நம்பிக்கை சுடர் விட்டு பிரகாசித்தது. ஆனால் ஆசிய போட்டி வேறு, ஒலிம்பிக் போட்டி வேறு என்பதை இந்திய வீரர்களும், வீரர்களை தயார்படுத்தும் சம்மேளனங்களும் உணரவில்லை என்பதால் 6 பதக்கமே நமக்குக் கிடைத்துள்ளது.

ஏறக்குறைய ஒலிம்பிக் போட்டிக்கான அணியைத் தயார்படுத்துவதில் ரூ. 400 கோடி வரை செலவிடப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இந்த அளவுக்கு செலவு செய்தும் உரிய பலன் கிடைக்காததற்கு யார் காரணம்?

ஆசியப் போட்டியில் அதிக பதக்கங்களைப் பெற முடிந்த இந்திய அணியினரால் ஒலிம்பிக் போட்டியில் ஏன் சோபிக்க முடியவில்லை. ஆசியப் போட்டிக்கும், ஒலிம்பிக் போட்டிக்குமான வித்தியாசம் மிக அதிகம். அதாவது போட்டியை அணுகும் விதம் மற்றும் போட்டியில் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் மிகமிக அதிகம். அத்துடன் பங்கேற்கும் போட்டியாளர்கள் மீதான நெருக்குதல்களும் அதிகம். அதைத் தாக்குப்பிடிக்கும் திறமையை, வீரர், வீராங்கனைகள் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். இதை பயிற்சியாளர்கள்தான் வீரர், வீராங்கனைகளுக்கு கற்றுத் தர வேண்டும். மேலும் ஒலிம்பிக் போட்டிகளில் நிகழ்த்தப்படும் சாதனை அளவுகளை எட்டும் அளவில் உள்ள வீரர், வீராங்கனைகளை மட்டுமே அணியில் இடம் பெறச் செய்ய வேண்டும். அடிப்படையில் ஒலிம்பிக் போட்டிக்கான அணியைத் தயார் செய்வதில் அனைத்து மாநில விளையாட்டுத் துறைகளுக்கும் பொறுப்பு உள்ளது. இதற்கு ஒவ்வொரு மாநிலமும் தங்கள் மாநிலத்திலிருந்து குறைந்தபட்சம் 10 பேராவது அணியில் இடம்பெறும் வகையில் தயார்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கில் செயல்பட வேண்டும்.

பதக்கம் வென்ற வீரர்களுக்கு ரொக்கப் பரிசுகளை அளிப்பதோடு, அவர்கள் வசிக்கும் பகுதியில் அடிப்படை விளையாட்டுக் கட்டமைப்பு வசதிகளை உருவாக்கினால் அது அடுத்து வரும் இளம் வீரர், வீராங்கனைகளை ஊக்குவிப்பதாக

இருக்கும். முதலில் பிராந்திய அளவிலும், பிறகு தேசிய அளவிலும் அதற்கடுத்து சர்வதேச அளவிலும் வீரர், வீராங்கனைகளைத் தயார்படுத்துவதற்கேற்ற கட்டமைப்பு வசதிகள் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் உருவாக்கப்பட வேண்டும். அனைத்துக்கும் மேலாக விளையாட்டு சம்மேளனங்களில் அரசியல்வாதிகளின் குறுக்கீடு ஒருபோதும் அனுமதிக்கக் கூடாது. விளையாட்டைப் பற்றி கிஞ்சித்தும் தெரியாத அரசியல்வாதிகள் விளையாட்டு சம்மேளனம், சங்கங்களில் இடம்பெறுவது முற்றிலும் தவிர்க்கப்படவேண்டும். வெளிநாட்டு பயிற்சியாளர்களை அணிக்கு பயிற்சியளிக்க நியமிப்பது ஓரளவுதான் பயன்தரும். இங்குள்ள கள நிலவரத்திற்கேற்ப திறமையான வீரர், வீராங்கனைகளைக் கண்டறிந்து அவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பது உள்ளூர் பயிற்சியாளர்களிடம்தான் உள்ளது. இதற்கு ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் விளையாட்டுத்துறைக்குப் போதுமான கட்டமைப்பு வசதிகள் இருக்க வேண்டும். நடந்து முடிந்த பாரிஸ் ஒலிம்பிக்கில் துப்பாக்கி சுடுதலில் பதக்கங்கள் கிடைத்த துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சியாளது, வசதி படைத்த உயர் தட்டு மக்கள் மட்டுமே பங்கேற்கும் வகையில் உள்ளது. இதற்கு ஆகும் செலவும், அதற்கான கட்டமைப்பு வசதிகளும் வெகு சில நகரங்களில் மட்டுமே உள்ளது. நிலைமை இப்படியிருக்க அதிக பதக்கங்களை வெல்ல வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது எப்படி நியாயமாக இருக்க முடியும்.

இந்தியாவில் கிரிக்கெட் போட்டியைக் கொண்டாடும் போக்கு மிகவும் அதிகமாக உள்ளது. ஆனால் கிரிக்கெட் போட்டி ஒலிம்பிக்கில் இல்லை என்பது எத்தனை பேருக்குத் தெரியும். அதிலும் கிரிக்கெட் விளையாடும் நாடுகளின் எண்ணிக்கை 20 கூட கிடையாது. பதக்க வேட்டையில் முதலிடத்தில் உள்ள அமெரிக்காவில் இப்போதுதான் கிரிக்கெட் விளையாடத் தொடங்கியுள்ளனர். அந்நாட்டு கிரிக்கெட் அணியில் பிற நாடுகளைச் சேர்ந்த வீரர்களே அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளனர் என்பதிலிருந்தே கிரிக்கெட்டிற்கு அவர்கள் அளிக்கும் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

பிற விளையாட்டுகளுக்கும், விளையாட்டு வீரர்களுக்கும் உரிய முக்கியத்துவம் தரப்படும் போதுதான் அந்த விளையாட்டு மீதான ஆர்வம் இளைஞர்கள் மத்தியில் உருவாகும். அப்போதுதான் திறமையான வீரர், வீராங்கனைகள் உருவாவர். இவர்கள் மேலும் பிரகாசிப்பதற்குத் தேவையான கட்டமைப்பு வசதிகளை மாநில அரசுகள் உருவாக்கித் தர வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

ஒரு காலத்தில் ஒலிம்பிக் போட்டிகளில் இந்திய ஹாக்கி அணி மிகவும் வலுவாக இருந்தது. 8 தங்கப் பதக்கங்களை இந்திய ஹாக்கி அணி வென்றுள்ளது. கடைசியாக 1980-ம் ஆண்டு பல நாடுகள் புறக்கணித்த ரஷிய ஒலிம்பிக் போட்டியில் இந்திய ஹாக்கி அணி தங்கம் வென்றது. அதற்குப் பிறகு டோக்கியோ மற்றும் தற்போது நடந்து முடிந்த ஒலிம்பிக்கில் பதக்கங்களை இந்திய ஹாக்கி அணி வென்று ஆறுதல் தேடித் தந்துள்ளது. செயற்கை புல்தரையில் (ஆஸ்ட்ரோடர்ப்) இந்திய வீரர்கள் விளையாடி தயாராகதுதான் ஹாக்கியில் இந்திய அணி சரிவைச் சந்தித்ததற்கு முக்கியக் காரணமாகக் கூறப்படுகிறது. உலகில் பெருவாரியான நாடுகளில் விளையாடப்படும் கால்பந்து போட்டிக்கு இந்தியாவில் இரண்டு மாநிலங்களில்தான் (கேரளம், கொல்கத்தா) முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. இப்போதுதான் இதில் பிரீமியர் லீக் போட்டிகள் நடத்தப்படுகின்றன.

2036-ம் ஆண்டு இந்தியாவில் ஒலிம்பிக் போட்டியை நடத்த விண்ணப்பிக்க இந்திய அரசு ஆர்வம் காட்டி வருகிறது. போட்டியை நடத்துவதற்கு ஆயத்தமாவதை விட, அதற்குரிய வீரர்களைத் தயார்ப்படுத்துவது அதைவிட மிகவும் முக்கியம். 2036-ம் ஆண்டிற்கு இன்னும் 12 ஆண்டுகள்தான் உள்ளன. பொதுவாக போட்டியை நடத்தும் நாடுகள் பதக்க வேட்டையில் முதல் 5 இடங்களுக்குள் நிச்சயம் இடம்பெற்று விடுகின்றன. அந்த வரிசையில் முன்னேற வேண்டுமானால் இந்தியா செல்ல வேண்டிய தூரம் மிக அதிகம். அதற்கு அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய செயல்திறன் மிகவும் அவசியம். அதை மத்திய அரசு மட்டுமல்ல, மாநில அரசுகளும் செயல்படுத்தினால் மட்டுமே கவரவம் மிஞ்சும்.

ஒவ்வொரு முறை ஒலிம்பிக் போட்டி நடந்து முடிந்தபிறகும் இந்திய அணியின் பின்னடைவுக்குக் காரணம் என்பது குறித்து காரசாரமான விவாதம் நடைபெறும். இது குறித்து ஆராய குழு அமைக்கப்படும் என்று விளையாட்டுத் துறை அமைச்சரும் சமாதானமாக ஒரு அறிவிப்பை வெளியிடுவது இங்கு வாடிக்கையாக, வழக்கமாகப் போய்விட்டது. போட்டியை நடத்துவது கௌரவம் அல்ல. பதக்கங்களை வென்று பட்டியலில் இடம்பெறுவது அதைவிட மிகவும் முக்கியம் என்பதை ஆட்சியாளர்கள் உணர வேண்டிய தருணம்து. பாரிஸ் ஒலிம்பிக் போட்டி முடிவுகளும் அதைத்தான் உணர்த்துகின்றன.

கட்டுரையாளர்:
விளையாட்டுத்துறைப் பத்திரிகையாளர்

சர்வதேச விண்வெளி நிலையம்

- ஒரு பார்வை

சர்வதேச விண்வெளி நிலையத்தில் அமெரிக்காவின் சுனிதா வில்லியம்ஸ் மற்றும் பட்ஜ் வில்லமோர் இருவரும் சிக்கியிருப்பது சர்வதேச அளவில் பரபரப்பை ஏற்படுத்தி வரும் நிலையில், விண்வெளி நிலையம் அதன் செயல்பாடுகள் என்ன என்பதைப் பார்ப்போம். சர்வதேச விண்வெளி நிலையம் 1984 மற்றும் 1993 க்கு இடையில் வடிவமைக்கப்பட்டது. இந்த நிலையத்தை வடிவமைப்பதில் அமெரிக்கா, கனடா, ஜப்பான் மற்றும் ஐரோப்பா நாடுகள் ஆர்வத்ததுடன் பங்கேற்றன.

விண்வெளி நிலையம்

அதிகாரப்பூர்வமாக அமெரிக்க அதிபர் ரீகனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1984 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க நாடாளுமன்றம் காங்கிரஸால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டம் இதற்கு ஒப்புதல் அளித்தது. நாசா நிர்வாகி ஜேம்ஸ் பெக்ஸ் உடனடியாகத் திட்டத்தில் ஒத்துழைக்கும் சர்வதேச பங்கேற்பாளர்களைக் கண்டறியத் தொடங்கினார். கனடா, ஜப்பான் மற்றும் ஐரோப்பிய விண்வெளி ஏஜென்சியின் பல நாடுகள் உடனடியாக இந்தத் திட்டத்தில் பங்கேற்கத் தொடங்கின. 1993 ஆம் ஆண்டில், நிலையம் மறுவடிவமைப்புச் செய்யப்பட்ட போது ரஷ்யா பங்கேற்க அழைக்கப்பட்டது.

நாசா-மிர் விண்வெளி நிலையம்

முதல் கட்டத்தில், நாசா விண்வெளி விண்கலங்கள், விண்வெளி வீரர்கள் மற்றும் விண்வெளி வீரர்களை ரஷ்ய மிர் விண்வெளி நிலையத்திற்குக் கொண்டு செல்ல ரஷ்யா உதவுவது. இரண்டாவது கட்டத்தில், அமெரிக்கா மற்றும் ரஷ்யா தலைமையில், பங்கேற்கும் அனைத்து நாடுகளும் ஒரு புதிய சர்வதேச விண்வெளி நிலையத்திற்குத் (ISS) தேவையான கட்டமைப்புகள் மற்றும் ஆய்வுப் பணிகளை மேற்கொள்ள உதவுவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. NASA-Mir எனப்படும் விண்வெளி நிலையம் 1, 1995 மற்றும் 1998 க்கு இடையில் உருவானது. இதற்காக ரஷ்யா, அமெரிக்க விண்கலங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. புதிய விண்வெளி மையத்தின் கட்டமைப்புகள் 1998 இல் தொடங்கப்பட்டன.

ஐந்து விண்வெளி நிறுவனங்கள்

கனேடிய விண்வெளி நிறுவனம், ஐரோப்பிய விண்வெளி நிறுவனம், ஜப்பான் விண்வெளி ஆய்வு நிறுவனம், தேசிய ஏரோநாட்டிக்ஸ் மற்றும் விண்வெளி நிர்வாகம், விண்வெளிக் கழகமான "ரோஸ்கோஸ்மோஸ்" ஆகிய ஐந்து நிறுவனங்கள் சர்வதேச விண்வெளி நிலையத்தை இயக்குகின்றன. மனித உடலியல், உயிரியல் மற்றும் இயற்பியல் அறிவியல் ஆகிய துறைகளில் நமது அறிவை மேம்படுத்துதல் மற்றும் அந்த அறிவை ஆரோக்கியம், சமூகப் பொருளாதாரம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல்நன்மைகளுக்குப் பயன்படுத்துவதுடன் விண்வெளி ஆராய்ச்சியில் பெற்ற அறிவைச் சமூகத்தின் நலனுக்காகத் திருப்பித் தருவது என்ற அடிப்படையில் விண்வெளி நிலையம் இயங்குகிறது.

சூழ் கொள்ளத் தொடங்கிய நேரம்

சர்வதேச விண்வெளி நிலையம் 2030 ஆம் ஆண்டு வரை சுற்றுப்பாதையில் செயல்படும் ஆய்வகமாகச் செயல்படும். 1600 களின் முற்பகுதியில் புகழ்பெற்ற வானியலாளரான ஜோஹன்னஸ் கெப்லர் கோள்கள், உலகங்கள் என்பவற்றையும், கோள்களுக்கு இடையே இடைவெளி இருப்பதையும் முதலில் உணர்ந்தவர் அவர். ஒரு நாள் மனிதர்கள் விண்வெளியில் பயணம் செய்வார்கள் என்றும் அப்போது எழுதினார். 1860 களில், எட்வர்ட் எவரெட் ஹேல் அட்லாண்டிக் வார இதழில் வெளியிடப்பட்ட 'செங்கல் நிலவு' என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையை எழுதினார். செங்கல் நிலவு ஒரு விண்வெளி நிலையத்தின் பல பண்புகளைக் கொண்டிருந்தது.

அதே காலகட்டத்தில் ரஷ்ய கோட்பாட்டாளர் கான்ஸ்டான்டின் சியோல்கோவ்ஸ்கி போன்றவர்கள், சூரிய ஒளியைச் சக்திக்காகப் பயன்படுத்தக்கூடிய மற்றும் உட்புறத்தில் தாவரங்களின் வளர்ச்சியுடன் மினியேச்சர் பூமியாகச் செயல்படக்கூடிய விண்வெளி நிலையங்களுக்கான வடிவமைப்புகளைப் பற்றி விவாதித்தனர். ஒரு விண்வெளி நிலையத்தின் பொறியியல், வடிவமைப்பு மற்றும் கட்டுமானத்தின் முதல் விவரங்கள் ஹெர்மன் நூர்டுங் என்பவரால் 1928 இல் விவரிக்கப்பட்டது. அவர் 'வோன்ராட்'

அல்லது 'வாழும் சக்கரம்' பற்றி விவரித்தார்; ஒரு சக்கர வடிவச் சுழலும் விண்வெளி நிலையம். பணியாளர்களுக்குச் செயற்கை ஈர்ப்பு விசையை உருவாக்க சுழற்சி தேவை என்று அவர் கூறினார். சோதனைக்காக முதலில் தரையில் அது எவ்வாறு ஒன்றுசேர்க்கப்படும் என்றும், அதன் பின்னர் சுற்றுப்பாதையில் மீண்டும் இணைவதற்காக ராக்கெட் மூலம் அதன் தனிப்பட்ட பாகங்கள் எவ்வாறு ஏவப்படும் என்றும் அவர் விவரித்தார். வில்லி லீ 1952 இல் ஒரு விண்வெளி நிலையத்தின் வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதினார். "மனிதன் முதன்முதலில் விண்வெளியில் வசிக்கும்போது, அது சந்திரனைப் போலவே பூமியைச் சுற்றி [சுழலும்] சக்கர வடிவ விண்வெளி நிலையம் புவியைச் சுற்றி வரும்" என்று 'கோலியர்ஸ்' இதழிலும் வால்ட் டிஸ்னி தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியிலும் விவரித்தார். அவரது பேச்சு அப்போது பரபரப்பாக விவாதிக்கப்பட்டது.

அமெரிக்காவின் ஆர்வம்

அமெரிக்கா 1950களில் விண்வெளி நிலையக் கருத்துகளை உருவாக்கத் தொடங்கியது. ஆரம்பகாலக் கருத்துக்களில் ஒன்று, அமெரிக்க ராணுவத் திட்டமானது, ஹொரைசன் விண்வெளி நிலையம் ஒன்றை உருவாக்கி இது விண்வெளி வீரர்களைத் தங்க வைப்பதற்கும், நிலவுக்குச் செல்லும் வழியில் விண்கலங்களுக்கு எரிபொருள் நிரப்புவதற்கும் உதவும் என்று திட்டமிட்டனர். 1960 களின் முற்பகுதியில், நாசாவின் ஆளில்லா விண்கல மையம் (இப்போது ஹூஸ்டனில் உள்ள ஜான்சன் விண்வெளி மையம்) ஒரு நிலையத்திற்கான தேவைகளைப் பற்றி விரிவாகக் கூறியது. முதல் அமெரிக்க விண்வெளி நிலையம் ஸ்கைலேப் (skylab) அமைக்கும் பணிகள் தொடங்கின. ஏறக்குறைய ஒரே நேரத்தில், சோவியத் யூனியன் ஒரு பெரிய விண்வெளி நிலையத்தைச் சுற்றி வரும் ஒரு சூப்பர் ராக்கெட் லாஞ்சரைத் திட்டமிட்டது. N-1 எனப் பெயரிடப்பட்ட இந்த ராக்கெட், சோவியத் விண்வெளி வீரர்கள் நிலவில் தரையிறங்கும் திட்டத்திற்காகவும் பயன்படுத்தப்படும் என்று அறிவித்தது. ஆனால் 1969 இல் தொடங்கப்பட்ட சோதனை ஏவுதல்கள் தோல்வியடைந்தன. பின்னர் படிப்படியாக ரஷ்யா இந்த ஆய்வில் கோலோச்சத் தொடங்கியது.

மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட மிகப் பெரிய கட்டமைப்பு

சர்வதேச விண்வெளி நிலையம் உலகெங்கிலும் உள்ள பல்வேறு நாடுகளின் உதவியுடன் கட்டப்பட்டுள்ளது. விண்வெளியில் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட மிகப் பெரிய கட்டமைப்பு

சர்வதேச விண்வெளி நிலையமாகும். சர்வதேச விண்வெளி நிலையம் 900 m3 நீளம் உடையது. இது 400,000 கிலோ எடை கொண்டது. சர்வதேச விண்வெளி நிலையத்தில் 2,247 m2 சூரியத் தகடுகள் உள்ளன. இது ஆண்டுக்கு 7,35,000 கிலோ வாட் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்கிறது. சர்வதேச விண்வெளி நிலையம் பூமியிலிருந்து 370-460 கிலோ மீட்டர் உயரத்தில் சுற்றுகிறது. சர்வதேச விண்வெளி நிலையத்தில் ஒரே நேரத்தில் ஏழு பேர் ஆய்வுகளைச் செய்ய முடியும். சர்வதேச விண்வெளி நிலையம் உருவாக்க 36 ஸ்பேஸ் ஷட்டில் அசெம்பிளி விமானங்களும் 6 ரஷ்ய புரோட்டான் மற்றும் சோயுஸ் ராக்கெட்டும் தேவைப்பட்டன. தளவாடங்கள், மறுவிறியோகம் மற்றும் பணியாளர்கள் பரிமாற்றம் உள்ளிட்டவற்றிற்குக்காக விண்வெளி விண்கலம், ரஷ்ய புரோக்ரஸ் மற்றும் சோயுஸ், ஜப்பானிய H-II பரிமாற்ற வாகனம் (HTV), ஐரோப்பிய தானியங்கு பரிமாற்ற வாகனம் (ATV) மற்றும் டிராகன், சிக்னஸ் மற்றும் ஸ்டார்லைன்ர் விண்கலங்கள் அனுப்பப்படுகின்றன.

மைக்ரோ கிராவிட்டி ஆய்வகம்

சர்வதேச விண்வெளி நிலையம் என்பது விண்வெளியில் ஆராய்ச்சித் தளத்தை உருவாக்கிப் பயன்படுத்துவதற்கான உலகளாவிய மனித முயற்சிகளில் முன்னோடி சாதனையாகும். 2000 ஆம் ஆண்டு முதல், இந்த நிலையம் அதிக திறன் கொண்ட மைக்ரோ கிராவிட்டி ஆய்வகமாக உருவானது. இதில் பல்வேறு ஆய்வுகளை விஞ்ஞானிகள் செய்து வருகின்றனர். சர்வதேச விண்வெளி நிலையம் 2000 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 2 ஆம் தேதி 'எக்ஸ்பெடிஷன் 1ல்' தொடங்கி 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது. ஆய்வகம் ஒரு கால்பந்து மைதானத்தின் அளவிற்கு விரிவடைந்துள்ளது. 21 நாடுகளைச் சேர்ந்த 260க்கும் மேற்பட்ட நபர்கள் 60க்கும் கூடுதலான பயணங்களைக் மேற்கொண்டுள்ளனர். இந்த விண்வெளி நிலையம் 2030 ஆம் ஆண்டு வரை செயல்படும் விதத்தில் இயங்கும்.

இந்திய விண்வெளி நிலையம்

சீனா ஏற்கனவே தனக்கான டிங்கோங்-விண்வெளி நிலையத்தை உருவாக்கி ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகிறது. இந்தியாவும் வரும் 2030 ஆம் ஆண்டுக்குள், பாரதிய அந்தரிக்க்ஷ நிலையம் உருவாக்க வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் இஸ்ரோ தற்போது செயல்பட்டு வருகிறது.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

பாலஸ்தீனத்தில் இருந்து இஸ்ரேல் வெளியேற ஐ.நா முக்கியத் தீர்மானம்

(இன்னும் 12 மாதங்களுக்குள், ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீன பகுதிகளில் சட்டவிரோதமாக இருப்பதை இஸ்ரேல் முடிவுக்கு கொண்டு வர வேண்டும் என்றும் சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் உள்ள சட்ட விதிகளுக்கும் இஸ்ரேல் தாமதமின்றி இணங்க வேண்டும் என்றும் ஐ.நா தீர்மானம் கோருகிறது)

ஐக்கிய நாடுகள் சபை தீர்மானங்கள், பாதுகாப்பு கவுன்சில் வற்புறுத்தல்கள், மனித உரிமைக் கவுன்சில் தீர்மானங்கள், சர்வதேச நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள், சர்வதேசியக் கிரிமினல் நீதிமன்ற உத்தரவுகள் அனைத்தையும் நீண்டகாலமாக இஸ்ரேல் நிராகரித்து வருகிறது.

ஆறாத ரணங்கள்:

அதிகாரப்பூர்வக் கணக்குகளின்படி தற்போது வரை காசாவில் மரணமடைந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 50000த்தை நெருங்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. மரணமடைந்தோர்களில் சரிபாதிப் பேர் குழந்தைகளும், பெண்களும் என்பது இதயத்தில் ஆறாத ரணத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இஸ்ரேலின் குண்டுவிச்சுத் தாக்குதல்களால் காஸா நகரமே நொறுங்கிக் கிடக்கிறது. கட்டிடங்கள் நொறுங்கிக் கிடக்கிற காட்சிகளும், இடிபாடுகளுக்கு இடையில் தங்குகிற குழந்தைகளை, உறவினர்களை தேடிக்கொண்டிருக்கும் பாலஸ்தீன மக்களின் துயரக் காட்சிகளும் நெஞ்சை உலுக்குகிறது.

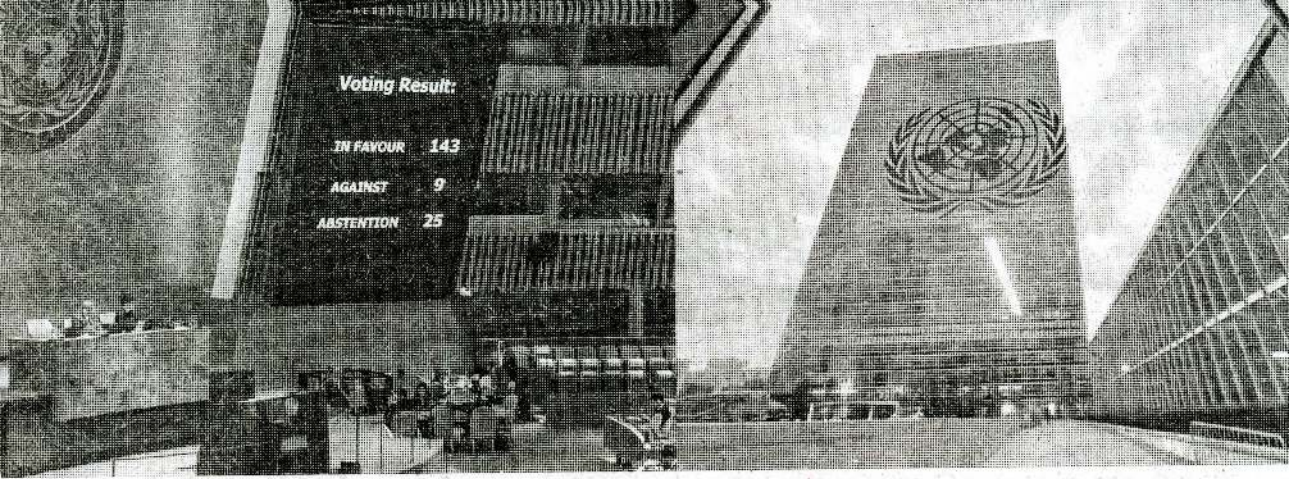
தற்போது ஐக்கிய நாடுகள் சபை, பாலஸ்தீனத்தில் சட்டவிரோதமாக இருப்பதை முடிவுக்கு கொண்டு வர வேண்டும், என இஸ்ரேலை கண்டித்து ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் தீர்மானம் நிறைவேற்றி உள்ளது. இந்தியா உள்ளிட்ட 43 நாடுகள் இந்தத் தீர்மானத்தை புறக்கணித்தன.

இந்தியா புறக்கணிப்பு ஏன்?

ஹமாஸ் அமைப்பினர் தாக்குதலை தொடர்ந்து, காசா பகுதியில் இஸ்ரேல் ராணுவம் தாக்குதல் நடத்தி வருகிறது. இதனை நிறுத்த வேண்டும் என பல நாடுகள் வலியுறுத்தியும் இதுவரை முடிவுக்கு வரவில்லை. இத்தாக்குதலால் பலர் உயிரிழந்துள்ளனர். ஏராளமானோர் படுகாயமடைந்துள்ளனர். அப்பாவி மக்கள் பாதுகாப்பான இடம் நோக்கி தொடர்ந்து வெளியேறி வருகின்றனர். இந்நிலையில், ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபையில், பாலஸ்தீனத்தில் சட்டவிரோதமாக இருப்பதை இஸ்ரேல் முடிவுக்கு கொண்டு வர வேண்டும் என தீர்மானம் நிறைவேற்றி உள்ளது. பாலஸ்தீனிய அதிகாரிகள் கொண்டு வந்த இந்த தீர்மானத்திற்கு ஆதரவாக 124 வாக்குகள் கிடைத்தன. அமெரிக்கா, இஸ்ரேல் உள்ளிட்ட 12 நாடுகள் எதிர்த்தன. இந்தியா உள்ளிட்ட 43 நாடுகள் புறக்கணித்தன. மேலும் இந்த தீர்மானத்தில், பாலஸ்தீனத்தில் இருந்து இஸ்ரேல் வெளியேற வேண்டும் என நீதிக்கான சர்வதேச நீதிமன்றம் பிறப்பித்த உத்தரவுக்கு பாரிய வரவேற்பு தெரிவிக்கப்பட்டது. இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்த இஸ்ரேலிய தூதர், ஹமாஸ் அமைப்பினரின் தாக்குதலுக்கு கண்டனம் தெரிவிக்க ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபை மறுத்துவிட்டதாக குற்றம்சாட்டினார்.

75 ஆண்டு பயங்கரம்:

1948ம் ஆண்டு முதல் இஸ்ரேல், பாலஸ்தீன மக்கள் மீது இதுவரைக் காணாத ராணுவக் கொடூரத் தாக்குதலை மேற்கொண்டு வருகிறது. அமைதியான பாலஸ்தீன தேசத்தை அடிமைப் படுத்தியிருந்த பிரிட்டிஷ் அரசும், ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் சேர்ந்து 1948ம் ஆண்டு இரண்டாகப் பிரித்து இஸ்ரேல் நாட்டை உருவாக்கின.

அதற்கு முன்னால் உலக வரைபடத்தில் இஸ்ரேல் என்ற நாடே இல்லை.

1948இல் இஸ்ரேல் உருவான பிறகு, பாலஸ்தீன மக்கள் மீது கொடூர யுத்தம் தொடுத்தனர். அன்று நடந்த அந்த கொடூர மரணத் தாக்குதலை நினைவு கூறும் வகையில் பாலஸ்தீன மக்கள் 'மே 17 நக்பா நாள்' என அனுஷ்டித்து வருகின்றனர். இது பாலஸ்தீன மக்களின் பேரழிவு நாள் என நினைவு கொள்ளப்படுகிறது.

ஐ.நா தீர்மானம்-இஸ்ரேல் பாலஸ்தீனம்:

இந்தத் தீர்மானத்தை பாலஸ்தீனத்திற்கும் சர்வதேசச் சட்டத்திற்கும் இது ஒரு முக்கிய மற்றும் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த தருணம், என்று மேற்குக் கரையை சேர்ந்த பாலஸ்தீன அதிகாரசபையின் வெளியுறவு அமைச்சகம் விவரித்துள்ளது.

இஸ்ரேல் ஆக்கிரமிப்புகளில் இருந்து வெளியேற வேண்டும் மற்றும் அதன் குற்றங்களை முடிவுக்கு கொண்டு வர வேண்டும் என்பதற்கு ஆதரவாக ஐ.நா. உறுப்பு நாடுகளில் சுமார் மூன்றில் இரண்டு பங்கினர் இருப்பது உலகளாவிய ஒருமித்த கருத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. மேலும் தற்போது பாலஸ்தீன மக்களிடம் இருந்து பறிக்கமுடியாத சுய ஆட்சி உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக இருக்கிறது என்று அவர் கூறினார். இது உண்மைக்கு புறம்பான, பயங்கரவாதத்தை ஊக்குவித்து, அமைதியை சீர்குலைக்க வழிவகுக்கும் ஒரு முடிவு என்று இஸ்ரேலின் வெளியுறவு அமைச்சகம் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளது. இந்தத் தீர்மானம் ஹமாஸ் ஆயுதக்குழுவிற்கு வலு சேர்க்கும் விதமாகவும், பயங்கரவாதத்திற்குப் பலனளிப்பதாகவும் இந்த தீர்மானம் உள்ளது. பாலஸ்தீன அதிகாரிகள் போரை நிறுத்துவதற்காக அல்லாமல் இஸ்ரேலுக்கு தீங்கு விளைவிக்கவே ஒரு பிரசாரத்தை நடத்துகிறது என்றும் இஸ்ரேல் குற்றம் சாட்டியுள்ளது.

பாலஸ்தீனரின் நெஞ்சை உலுக்கும் மரணங்கள்:

இன்றைய உலகில் நம் அனைவரின் கண் முன்பே ஒரு மிகப் பெரும் மனிதத் துயரம், திட்டமிட்ட இன அழிப்புப் படுகொலை, பாலஸ்தீன பூமியில் அரங்கேறிக் கொண்டிருக்கிறது. ஐக்கிய நாடுகள் சபை உட்பட உலக சக்திகள் எவராலும் அதைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாத அவலம் தொடர்கிறது. பாலஸ்தீன மக்களை குறிப்பாக காசா பகுதி மக்களை முற்றாக அழித்தொழித்து அந்தப் பிரதேசத்தை கபளீகரம் செய்வது என்ற நோக்கத்துடன் கடந்த பன்னிரண்டு மாதங்களுக்கு கொடிய போரை நடத்தி வருகிறது. கடந்த 75 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக பாலஸ்தீன மக்கள் மீது விவரிக்க முடியாத சித்ரவதைகளையும், ராணுவத் தாக்குதல்களையும் இஸ்ரேல் தொடர்ந்து கொண்டுள்ளது.

பாலஸ்தீனர்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட நாட்டையும் ஆக்கிரமித்து அம்மக்களை அடித்தி விரட்டி வருகிறார்கள். அங்கு வாழும் பல லட்சம் மக்கள் சிறைக் கைதிகளைப் போல அடைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். உலகத்திலேயே பெரிய திறந்தவெளி சிறைச்சாலையாக காசா மாற்றப்பட்டுள்ளது. இம் மக்களுக்கு குடிநீர், உணவு, மருத்துவம், உடைகள் உள்ளிட்ட அனைத்து தேவைகளையும் இஸ்ரேல் அரசு அனுமதித்தால் மட்டுமே உள்ளே எடுத்துச் செல்ல முடியும். பல நூறு மக்கள் தினம் தினம் பட்டினியாலும், பசியாலும், நோய்நொடிகளாலும் தொடர்ந்து உயிரிழந்து வருகின்றனர். போர் தொடங்கியதில் இருந்து காசாவில் ஐம்பது ஆயிரத்துக்கும் அதிகமானோர் கொல்லப்பட்டுள்ளதாக ஹமாஸ் நடத்தும் சுகாதார அமைச்சகம் தெரிவித்துள்ளது.

தீர்மானத்திற்கு எதிராக அமெரிக்கா:

ஐ.நா. தீர்மானத்தின் மீது நம்பிக்கை இல்லை, இந்த தீர்மானம் பாலஸ்தீனர்களின் உயிரைக்

காப்பாற்றாது, பணயக்கைதிகளை மீட்க உதவாது, இஸ்ரேல் அங்கு குடியேறுவதை முடிவுக்கு கொண்டு வர முடியாது, அமைதியை நிலைநாட்ட வழி வகுக்காது, என்று அமெரிக்க தூதரக அதிகாரி லிண்டா தாமஸ்-கிரீன்ஃபீல்ட் கூறியுள்ளார்.

இந்தப் போர் தொடங்கி ஏறக்குறைய ஒரு வருடம் ஆகப்போகும் நிலையில் இந்த தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. பாலஸ்தீன பகுதிகளை இஸ்ரேல் ஆக்கிரமித்திருப்பது சட்டவிரோதமானது. மேலும் இங்கிருந்து இஸ்ரேல் முடிந்தவரை உடனடியாக-விரைவாக வெளியேற வேண்டும் என்று ஐநா-வின் சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் 15 பேர் கொண்ட நீதிபதிகள் குழு கருந்தொனியில் தெரிவித்து உள்ளது. ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீன பகுதிகளில், இஸ்ரேலில் இருந்து குடியேறியவர்கள் அனைவரையும் வெளியேற வேண்டும் மற்றும் அவர்கள் அங்கு செய்த சேதத்திற்காக சம்பந்தப்பட்ட நபர்களிடம் இழப்பீடு வழங்க வேண்டும் என்றும் சர்வதேச நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது.

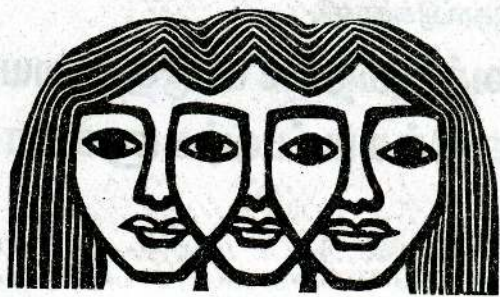
1967-ஆம் ஆண்டில் இருந்து, மேற்குக்கரை மற்றும் கிழக்கு ஜெருசலேம் பகுதிகளில் சுமார் ஏழு இலட்சம் யூதர்கள் வசிக்கும், சுமார் 160 குடியிருப்புகளை இஸ்ரேல் உருவாக்கியுள்ளது. ஆனால் இந்த குடியேற்றங்கள் சர்வதேச சட்டத்திற்கு புறம்பானவை என்று சர்வதேச நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது. இதனை இஸ்ரேல் தொடர்ந்து எதிர்ப்பு தெரிவித்து வருகிறது.

சர்வதேச நீதிமன்றம் பொய்யான முடிவுகளை எடுத்துள்ளது, தங்களது சொந்த இடத்தில் யூத மக்கள் இருப்பது ஒரு ஆக்கிரமிப்பு இல்லை என்று இஸ்ரேல் பிரதமர் முன்பு குறிப்பிட்டார்.

இன்னும் 12 மாதங்களுக்குள், ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீன பகுதிகளில் சட்டவிரோதமாக இருப்பதை இஸ்ரேல் முடிவுக்கு கொண்டுவர வேண்டும் என்றும் சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் உள்ள சட்ட விதிகளுக்கும் இஸ்ரேல் தாமதமின்றி இணங்க வேண்டும் என்றும் ஐநா தீர்மானம் கோரியதை விடியலை நோக்கி பயணிக்கும் பாலஸ்தீன மக்களுக்கு பெரும் நம்பிக்கையை உருவாக்கி உள்ளது என்பது சந்தேகமே. இத்தகையத் தீர்மானங்களை அமெரிக்காவும், இஸ்ரேலும் இலகுவில் உதாசீனப்படுத்துவதே கடந்த கால வரலாறாகும்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர்

கவிதை: கிருத்திகா தாஸ்

அவள் ஒரு ராஜகுமாரி

அவள் ஒரு ராஜகுமாரி..
ஒன்றோடு ஒன்று பரீட்சயமில்லாத
கண்ணீர்த்துளிகள் சில உண்டு அவளிடம்..
காலங்கள் அத்தனையும் தனக்குச்
சொந்தமெனக் கொண்டிருந்த அவள்
தன் சேனைகளை மட்டும்
இப்போது வரை
வசந்தங்களுக்குள் அனுமதித்ததில்லை..
முன்பொருமுறை கவனித்திருக்கிறேன்
கருநீலப் பருந்து ஒன்றினை
ஒத்திருக்கும் அவளது இடது கண்..
இரண்டாம் பிறை நள்ளிரவில்
தன் ஒற்றர்களுள் ஒருவனான
முகமில்லாத துடுப்புக்காரன்
தந்து சென்றதென மாணிக்கக் கல்லையொத்த
கல்லொன்றைக் காட்டியிருக்கிறாள் ஒரு முறை..
அவளின்னுப் பாதுகாத்திருக்கும்
ஒற்றைத் துளையிட்ட விளக்கினொளி
மோதும்போது மட்டும் தான்
அவளது கோட்டை வாயில்
திறக்குமென்று எப்போதும் சொல்லுவாள்..
கடைசியாய் அவளது சிம்மாசனத்தில்
அவள் அமர்ந்திருந்தபோது தான்
அவளது சிரசு துண்டிக்கப்பட்டதெனச் சொன்னவளது
கண்ணீர்த் துளிகள் சாம்பல் நிறப்
பாம்பு போல் நெளிந்துகொண்டிருந்தன.. அவை
ஒன்றோடு ஒன்று பரீட்சயம் இல்லாதவை..
பின்பொரு நாளில் அவளறியாமல் கவனித்தேன்
அவளது நகக்கண்களில் நெருப்புக் குறி இருந்தது..
ஆம்.. அவள் ஒரு ராஜகுமாரி..

கட்டுரை: அரவிந்தன் சிவக்குமார்

கொட்டுக்காளி:

அத்துமீறலே விடுதலையடைதல். ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான திரைப்படம்

“எல்லா நாடக அரங்கும் அரசியலே ஏனெனில் மனிதனின் எல்லா செயல்பாடுகளும் அரசியல் செயல்பாடே. நாடகமும் அதில் அடங்கும்” என்று தொடங்குகிறார் மறைந்த பிரேசில் நாட்டின் நாடக ஆசிரியர் ஒடுக்கப்பட்ட நாடக அரங்கின் பிதாமகர் லத்தீன் அமெரிக்க நவ நாடகத்தின் தந்தை அகஸ்டோ பால் (Augusto Boal). அரங்க நாடகம் ஒரு ஆயுதம் மிக நுட்பமான ஆயுதம் அந்த ஒரு காரணத்திற்காகவே அதை அடைவதற்காகவே நாம் போராட வேண்டியுள்ளது. இந்த ஒரு காரணத்திற்காகத்தான் ஆளும் வர்க்கம் அதை தன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்துள்ளது. அதோடு மட்டுமல்லாமல் அந்த ஆயுதத்தின் மூலம் மக்களை ஆதிக்கம் செய்கிறது.

ஆனால் நாடக அரங்கு விடுதலைக்கான ஒரு ஆயுதமாகவும் மாறலாம். மானுட விடுதலைக்கானதாக மாற வேண்டுமெனில் நாடக அரங்கின் வடிவத்தை மாற்ற வேண்டும். அது முக்கியமானதும் கூட. 1974 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் நாடக அரங்கு (theatre of oppressed) என்னும் நூலின் முன்னுரையில் இப்படி எழுதுகிறார் அகஸ்டோ பவல்.

ஒரு வேதியியல் பொறியாளராக இருந்த பவல் பிரேசில் நாட்டில் நிலவிய கொடுங்கோல் சர்வாதிகார ஒடுக்குமுறை ராணுவ ஆட்சி, மக்களின் வறுமை, சுரண்டல் இவை அனைத்தும் அவரை நாடகத்தின் பால் ஈர்த்தது. அவருடைய நாடகங்களுக்காக ராணுவக் காவலில் சித்திரவதைச் செய்யப்பட்டு அர்ஜென்டினாவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். அங்கு அவர் எழுதியதுதான் theatre of oppressed ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் நாடக அரங்கு என்னும் நூல்.

நாடகம் நாளை நடக்கவிருக்கும் புரட்சிக்கான ஒத்திகை theatre is a rehearsal for revolution என்கிறார் பவல். அதற்காக மக்களை தயார்படுத்தவும் கூட்டு மனசாட்சியைத் தட்டியெழுப்பி அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையில் ஈடுபவதற்கான உந்து சக்தியாக நாடக அரங்கின் வடிவத்தை மாற்றியமைத்தார். ஆளும் வர்க்க நாடக அமைப்பில் நாடக அரங்கில் கதை

மாந்தர்களுக்கும் முதன்மை மாந்தருக்கும் (protagonist) பார்வையாளனுக்கும் ஒரு பெரு இடைவெளி இருக்கும். பார்வையாளன் ஒரு உயிர்ப்பில்லாதவனாக (passive) நாடகத்தின் முன்னணி கதை மாந்தர்கள் என்ன ஒப்புவிக்கிறார்களோ அதை அப்படியே உள்வாங்கிக் கொள்வதையே வழமையாக இருந்ததை மாற்றினார் பவல். ஒடுக்கப்பட்டவரின் நாடக அரங்கின் கதைக் களம் சமூகத்தின் நிலவுகிற ஒடுக்குமுறையை அப்படியே பிரதிபலிப்பதாக அமைக்கப்படும். தன்னுடைய வாழ்வை அரங்கில் பார்க்கும் பார்வையாளன் வெறும் உயிர்ப்புற்றவனான நிலையிலிருந்து வேறொரு தளத்திற்கு மாற்றமடைகிறான். அதற்காக வழிவகுக்கும் வகையில் அரங்க நாடகத்தின் சட்டகத்தை மாற்றியமைக்கிறார் அகஸ்டோ பவல். பார்வையாளனை நாடக நடிக்கனாக (Spectatorஐ Spect-Actor ஆக) பரிணமிக்க வைத்து நாடக மேடையைத் தடைகள் மீறி நுழைந்து கைப்பற்றுவதும் நாடகத்தின் போக்கை மாற்றுவதும் அந்த மாற்றத்தின் மூலம் தான் மாறுவதும் எதார்த்தத்தை மாற்றுவதற்கான ஒத்திகையாக அது அமைவதாக பவல் கருதினார். ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் நாடக அரங்கு ஒற்றை விளக்கவுரைக் கட்டமைப்பை (single narrator system) மறுத்தல்க்கிறது. அதனை மக்களுக்கானதாக மாற்றியமைக்கிறது. இதுவே அதன் முக்கியமான சாரமாகவும் இருக்கிறது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான நாடக அரங்கில் பார்வையாளனாக அமர்ந்திருக்கும் ஒருவன் உயிர்ப்பிக்கப்பெற்றவனாக மாறி நாடக அரங்கில் ஒரு முக்கியக் கதைமாந்தராக உருமாறுகிறான். அவன்(ள்) எந்தச் சட்டத்துக்கும் கட்டுப்படாதவராக (unruly protagonist) மாறி நாடக அரங்கின் போக்கை மாற்றியமைக்கிறார். ஒடுக்கப்படும் சூழலை எதிர்த்துக் கலகம் செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல் அதற்கான தீர்வையும் முன்வைத்து அமைகிறார்.

Theatre of oppressedன் கதைக் களம் சமூகத்தில் நிலவுகின்ற ஒடுக்குமுறைகளை மையப்படுத்தியே அமையும் அந்தக் கதைக்களத்தின் போக்கை அதற்கான தீர்வுகளைப் பார்வையாளரிலிருந்து

நாடக மாந்தராக உருமாறிய ஒருவன் முன்வைப்பதால் உளவியல் மாற்றங்கள் மட்டுமல்லாமல் எதார்த்தை மாற்றியமைக்கும் உந்து சக்தியாகவும் சமூக மாற்றத்திற்கான விதையாகவும் புரட்சிக்கான ஒத்திகை யாகவும் கருதினார் அகஸ்டோ பவல்.

சமூகத்தின் நிலவுகிற ஆணாதிக்க சாதிய ஒடுக்குமுறைகள் பெண்கள் மீது கட்டவிழ்த்துவிடும் வன்முறைகள் ஏராளம், பொருளாதார தாராளமயமாக்கல் வந்தாலும் கலாச்சாரரீதியாக இன்னும் இறுக்கமடைந்து வந்துள்ள நிலவுடைமைச் சமூகக் கருத்தியலும் சாதியச் சிந்தனையும் பெண்களின் வளர்ச்சிக்கு இடையூறாக மட்டுமல்லாமல் கொன்று குவிப்பதற்கும் அழித்தொழிப்பதற்கும் இரக்கமற்று நிற்கிறது. இந்தக் கொடுமைகளைக் கட்டவிழ்த்துவிடுபவர்கள் ஒருபுறம் இருப்பினும் இதைக் கண்டும் காணாமல் மௌனமாய் கடந்து, போகிறவர்கள் சிலர் நிலவுடைமைக் கூறுகளை உள்வாங்கிக்கொண்டு ஆணாதிக்கச் சிந்தனையை உயர்த்திப்பிடித்து வன்முறையை அங்கீகரிக்கும் பெண்களும் அந்த வன்முறையில் உயிர்ப்போடு கலந்துகொள்ளாமல் பட்டும் படாமல் இருப்பவர்கள் பலரும் இருப்பர். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தங்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட அடக்குமுறைகளைக் கேள்விக்குட்படுத்தி திமிறி அடங்குமாறுத்து கேள்வி கேட்டு எதிர்ப்புக் குரலெழுப்பி கலகம் செய்யும் பெண்களின் மீது மிகத்தீவிரமான தாக்குதலும் வன்முறையின் அச்சமும் அதிகரித்து வருவதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கமுடிகிறது. ஆணவக் கொலைகள் அதிகரித்து வருவதும் சென்னைப் போன்ற பெருநகரின் நடுவே அது அதிகரித்துள்ளதும் சுயமாய் முடிவெடுக்கும் திறன் பெற்று கேள்வி கேட்டு அடிமைச் சங்கிலிகளை சாதிய மேலாதிக்கத்தை எதிர்க்கும் சுதந்திரப் பறவைகளைச் சிதைத்தொழிப்பது வர்டிக்கையாக உள்ளது.

இதையே கதைக் களமாகத் தேர்வு செய்து திரைப்படமாக வடிவமைத்துள்ளார் தோழர் வினோத் ராஜ். சமூகத்தில் நிலவுகிற கட்டமைப்பு வன்முறையை ஒடுக்குமுறையை கேள்விக்கு உட்படுத்தி அந்த வன்முறையைக் கட்டமைக்கும் அடுக்குகளை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டி அதன் அங்கமாக இயந்திரமயமாக்கச் செயல்படும் ஒடுக்குபவர்களை மட்டுமல்லாமல் ஒடுக்கப்படுபவர்களையும் மாற்றத்தினூடே ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்துப் போராட வைக்க வேண்டும் என்ற மிகவும் முக்கியமானதொரு விசயத்தை முன்னிறுத்தி திரைப்படத்தின் வடிவத்தை மாற்றியுள்ளார் வினோத் ராஜ்.

இறுதிக் காட்சிக்கு முன்னோட்டமாகத் திருமணமான ஒரு பெண்ணைப் பேய்ப்பிடித்தாகக் கூறி அழைத்துவரப்பட்டு அவர்மீது எல்லோரும் ஒருங்கே சேர்ந்து கட்டவிழ்த்து விடும் வன்முறை பேயோட்டும் சாமியார் பெண்ணின் உடல் உளவியல் மீது ஏற்படுத்தும் கொடூரமான தாக்குதல் என்று எல்லாவற்றையும் அந்த முதன்மைக் கதை மாந்தரான (protagonist) மீனாவையும் அவள் மாமனையும் (பாண்டியும்) மட்டுமல்ல பார்வையாளரான நம்மையும் உலுக்கி எடுக்கிறார் இயக்குநர். அகஸ்டோ பவலின் ஒடுக்கப்பட்ட நாடக அரங்கில் பார்வையாளன் எப்படிக் கதை மாந்தராக உருமாறுகிறானோ அப்படி உருமாறிக் கதையின் போக்கை மட்டுமல்லாமல் ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்துத் தீர்க்குமென்று முன்வைக்கும் உயிர்ப்புள்ள பங்களிப்பாளனாக மாறுவதைப் போன்று கொட்டுக்காளி திரைப்படத்தின் இறுதிக் காட்சியில் தீர்க்குமென்று பார்வையாளனிலிருந்து உருமாறிய சமூக எதார்த்தத்தை ஒடுக்குமுறையை கேள்விக்குட்படுத்தி மாற்றியமைக்கும் உயிர்ப்புற்றவனான நம்மிடம் விட்டுவிடுகிறார்.

ஆளும் வர்க்கத்தின் இருக்கும் திரைப்படத்துறை வெறும் வணிகமீட்டும் ஒரு வர்த்தகமானது மட்டுமல்ல அந்த ஆயுதத்தைத் தங்கள் கையில் வைத்து பார்வையாளனின் மூளையைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கும் வேளையில் அந்த திரைப்படத்தைக் கைப்பற்றி மக்களுக்கான சமூக மாற்றத்திற்கான ஆயுதமாகியிருப்பதை பலதரப்பினரும் எதிர்த்து வருகின்றனர். வினோத் ராஜின் திரை வடிவத்தை எதிர்ப்பவர்கள் எதனை எதிர்க்கிறார்கள் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நீள் துயிலிருந்து விழிப்புற்று எழு வேண்டியவர்கள் எழுந்துவிட்டால் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினால் என்னவாகும் என்ற பயமும் அதில் தெரிகிறது.

நாம் விடுதலையடைய வேண்டுமெனில் அத்துமீறி நுழைய வேண்டும், அத்துமீறி நுழைந்து மாற்றத்திற்கு வித்திட வேண்டும். புதியனவற்றைப் படைப்பதிலிருந்தே இல்லாத ஒன்று இருப்பதாக ஆகிறது. உங்களை விடுவித்து கொள்வதற்கு நீங்கள் அத்துமீறி வேண்டும். அத்துமீறுதலே நீங்கள் இருப்பதற்கான சாட்சி. நம்மையும் உம்மையும் விடுவித்துக் கொள்ளவதும் உயிரோடு இருப்பதும் வெவ்வேறல்ல என்ற அகஸ்டோ பவலின் ஆழமான கருத்தியலை கொட்டுக்காளியின் திரை வடிவத்தின் மூலம் நம்மிடையே பேசுகிறார் வினோத் ராஜ். அவரை பாதுகாக்க வேண்டும். அத்துமீறுவோம்! விடுதலையடைவோம்.

கட்டுரையாளர்: மனநல மருத்துவர்

மடல் திறப்பு

ஆங்கிலேயர்களால் எவ்வாறு நீண்டகாலமாக மக்களை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருக்க முடிந்தது என்ற ஆச்சரிய வினா எழுவுவதன் அடங்கு பதில் தரும்விதமாக அமைந்தது சாணல் கட்டுரை. மக்களுக்கு பயன்தரும் திட்டங்களை வகுத்து அதை அவர்களின் ஒப்புதலோடு நிறைவேற்றியதோடு அத்திட்டத்தின் பயனை அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்தி அதன் மூலம் வாழ்வாதாரத்தை உயர்த்தியுள்ளனர். எல்லா காலங்களிலும் ஆளபவர்களுக்கு இது ஒரு சிறந்த பாடமாகும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இருக்க வாய்ப்பில்லை என்றே எண்ணுகிறேன் சாணல் எனும் சொல்லை தமிழ்ப்படுத்தியிருக்கலாமே என்ற ஆசையை அடக்கமுடியவில்லை. சாணல் என்றால் கால்வாய் என்று பொருள் கொள்ளலாமா? இந்தியாவில் மட்டும் தான் முடிசூட அரசியல் செய்யும் என்பது மிகவும் பழமையான மறுக்க/மறக்க முடியாத பேரதிசயமே! மின்தாக்கியின் மூலம் வாழ்வின் அடிப்படை நியதியையும் காடுகளின் அழகையும் கவிதையில் பொங்கியவிதம் வெகு சிறப்பு. ஒரு இயக்கம் எதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது அதன் நோக்கம் செயல்பாடுகள் மற்றும் அதன் நடைமுறைச் செயல்பாடுகள் பற்றி அறிந்து கொண்டது நமக்கு ஒரு வகையில் நன்மை பயப்பனவாக இருக்கும். சிறுபான்மையினர் என்றாலே மொழி மதம் இனம் ஆகிய வரையறைகளைக்கொண்டே சிந்திக்கத் தொடங்கிவிடுகிறோம். மக்கள்தொகையில் சரிபாதிக்கு நிகராக இருக்கும் பெண்களும் சிறுபான்மையினர் தான் என்பதும் அவர்கள் எவ்வாறு வஞ்சிக்கப்படுகிறார்கள் அவ்வாறு வஞ்சிக்கப்படுவதற்கு பின்னப்படும் சதிச் செயல்களையும் எடுத்துரைத்த விதம் அருமை. சமுதாயத்தின் நடைமுறை இயங்கியலும் வறுமையும் சோந்து கொடுக்கும் துயரங்களையும் அவமானங்களையும் தம் பிள்ளைகள் அனுபவிக்க கூடாதென்று பெற்றோர்கள் செய்யும் செயல்கள் குழந்தைகளின் அனுபவத்தை எவ்வாறு குறுகிய வட்டத்துக்குள் சுருக்கி வைத்துவிடுகிறது என்பதையும் அதனால் அவர்கள் கல்வியின் தேவையையும் சமுதாய இயங்கியலின் நடைமுறை அறிவையும் பெறாமல் சமுதாயத்தை எதிர்கொள்ளத் தயங்குவதை தெளிவாக படம் பிடித்துக் காட்டியது. சமகால மக்களோடு கலந்துரையாடி எடுத்துரைத்தது கூடுதல் சிறப்பு. அறிவுரைபயப் போலில்லாமல் சிந்திக்கவும் செயலாற்றவும் தூண்டுவதாக அமைந்தது. இதுபோன்ற தவறுகளைக் களைவதன் மூலம் நம் பிள்ளைகளின் அனுபவ எல்லைகளை விரிவுபடுத்தலாம் என்ற மறந்துபோன ஒரு பாடத்தை நினைவுபடுத்திச் சென்றது.

- சி சு ஜெகன்நாதன், பெங்களூரு.

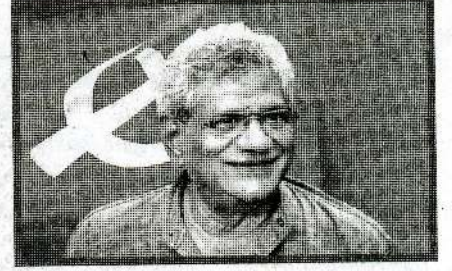
மருத்துவர்.ச.நரேந்திரன் அவர்கள் எழுதிய தமிழ் வழியில் மருத்துவக் கல்வி கட்டுரை மிகச் சிறந்த முறையில் இருந்தது. ஜெயதேவன் கவிதை வயலார் கண்ணீர் சிந்துகிறார். அற்புதமான படைப்பு. மரபணு மாற்று விதைகளைத் திணிக்கும் மத்திய அரசை இயற்கை விவசாயிகள் முறியடிப்பார்கள். வேளாண்மை குறித்து பல்வேறு கட்டுரைகளை வெளியிட்டதற்காக நன்றி.

- PTR, சென்னை.

இதழின் உள்ளடக்கம் அனைத்துப் பகுதிகளும் வாசிக்க வைக்கும் அளவுக்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. தொடர்ந்து நல்ல கட்டுரைகளை வெளியிட்டு வருகிறீர்கள். அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம் என வீரியம் நிறைந்த பகுதிகள் இதழின் தரத்தை மேம்படுத்தி வருகின்றன. நூல் மதிப்புரைகள், கவிதை, சிறுகதை எனப் பல்வேறு படைப்புகளைத் தாங்கி வரும் காக்கைக்கு என் பாராட்டுகள்.

- மஞ்சளா, மதுரை.

தோழர் சீதாராம் யெச்சூரி மறைவு செவ்வணக்க அஞ்சலி

12.8.1952 - 12.9.2024

மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச்செயலாளர் தோழர் சீதாராம் யெச்சூரி 12.9.2024 அன்று உடல்நலக்குறைவால் காலமானார்.

தோழர் சீதாராம் யெச்சூரி 1952 ஆகஸ்ட் 12ம் தேதி மதராஸில் (தற்போதைய சென்னை) பிறந்தவர். இவர் டெல்லியிலுள்ள ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவராக இருந்து, இந்திய மாணவர் சங்கத்தில் (SFI) உறுப்பினரானார். இதனைத் தொடர்ந்து, 1984ல் மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் மத்தியக் குழு உறுப்பினரானார். அதன் பிறகு, 1992ல் அக்கட்சியின் பொலிப் பிரோவுக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டார். 2005 முதல் 2017 வரை 12 ஆண்டுகள் மாநிலங்களவை உறுப்பினராகப் பணியாற்றியவர். 2015ல் நடந்த மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் 21வது தேசிய மாநாட்டில் பொதுச் செயலாளராகத் தேர்வு செய்யப்பட்டார். சிறந்த எழுத்தாளர், பொருளாதார நிபுணர் என பன்முகத் திறன் கொண்டவர். நடந்து முடிந்த மக்களவைத் தேர்தலுக்கு முன்பு எதிர்கட்சிகள் இணைந்து 'இண்டியா' கூட்டணி அமைவதற்கு முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளார்.

மறைந்த தோழருக்கு காக்கை இதழின் செவ்வணக்க அஞ்சலி!

-ஆசிரியர்

தங்க வயல் வெற்றிச்செல்வன் குடும்பத்திற்கு நிதி உதவி!

இந்திகழ்ச்சியில் திரு.வி.முத்தையா, திரு.விவேகானந்தன், இயக்குநர் கோ.ஆனந்த சிவா, திருமதி.இந்திரா தேவி ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

தங்கவயல் கி.வெற்றிச்செல்வன் தமிழ்ப் புலமைமிக்க தமிழ்த் தொண்டர். தமிழ் இயக்கம், உலக முதன்மொழி போன்ற இதழ்களின் பொறுப்பாசிரியர். முனைவர் அரணமுறுவலுக்குப் பின் தம் உழைப்பால் உலகத் தமிழ்க் கழகத்திற்கு அடையாளம் தந்தவர். தனித்தமிழ் இயக்கங்களிலும், சமூக நீதி இயக்கங்களிலும், ஒடுக்கப்பட்டோர் இயக்கங்களிலும் செயல்பட்டுவரும் செயல்பாட்டாளர்களின் நெருங்கிய நண்பர். சென்ற ஆண்டு (22.07.23) காலமானார்.வெற்றிச்செல்வனின் குடும்பம் கோலார் தங்கவயல் கரங்கங்களில் பணியாற்றிய குடும்பம். (பூர்வீகம் காஞ்சிபுரம்) தங்கவயல் கரங்க மின்தாக்கியில் வெற்றிச்செல்வன் தந்தை கிருஷ்ணசாமி சிக்கி மரணம் அடைந்தார். வெற்றிச்செல்வனின் தம்பி ஜெயக்குமார், தங்கவயல் பள்ளிக்கூடங்கள் கன்னமொழிப் பள்ளிக்கூடங்களாக மாற்றப்பட்டதை எதிர்த்து நடைபெற்ற போராட்டத்தில் (02.08.1983) கர்நாடகக் காவல்துறையால் கட்டுக் கொல்லப்பட்டார். தங்க வயலின் போராட்ட வரலாற்றைப் பதிவு செய்வதில் ஆர்வம் கொண்டவர் வெற்றிச் செல்வன். சென்ற ஆண்டு திடீரெனக் காலமானார். அவருடைய குடும்பம் பொருளாதார நெருக்கடியில் சிக்கித்தவித்தது. இதை உணர்ந்த வெற்றியின் நல் உள்ளம் கொண்ட நண்பர்கள், தமிழ் உணர்வாளர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து திரட்டிய ஒரு லட்சத்துப் பன்னிரண்டாயிரத்தி ஐந்நூறு ரூபாய்க்கான வரைவோலையை சென்னையில் (21.09.24) வைகறை வாணன் வழங்க, வெற்றியின் சகோதரி கி.சிவகாமி பெற்றுக்கொண்டார். பணத்தைத் திரட்டுவதற்காக முன்முயற்சி எடுத்த வைகறைவாணனுக்கு ஒத்துழைப்பாக இருந்து பணியாற்றியவர்கள் திரு.மு.அரசெழிலன், பேராசிரியர் திருமாவளவன், அ.மதிவாணன், ச.மா. பன்னீர்ச்செல்வம், பவீர், பழ.குணசேகரன் ஆகியோர்.

-ஆசிரியர்

வெற்றி குடும்பத்திற்கு நிதி வழங்கியோர்

1. பேராசிரியர் இளமுருகன்	ரூ.5,000
2. பேராசிரியர் பா.மதிவாணன்	ரூ.5,000
3. பேராசிரியர் திருமாவளவன்	ரூ.5,000
4. திரு.விவேகானந்தன்	ரூ.5,000
5. திரு.வி.முத்தையா(காக்கைச் சிறகினிலே)	ரூ.5,000
6. பாவலர் அரிமாபாமகன்	ரூ.5,000
7. அ.மதிவாணன், சென்னை	ரூ.5,000
8. திரு.பா.செல்வபாண்டியன்	ரூ.5,000
9. திரு.பவீர்	ரூ.5,000
10. திரு.ச.மா.பன்னீர்ச்செல்வம்	ரூ.3,000
11. திரு.அருட்கண்ணனார்	ரூ.2,000
12. பேராசிரியர் ப.சிவகுமார்	ரூ.2,000
13. பேராசிரியர் வீ.அரசு	ரூ.2,000
14. திரு.சீனிவாசன் மோகன்	ரூ.2,500
15. திரு.பொன்மாறன், மதுரை	ரூ.1,000
16. திருமதி.இறைசாந்தன்	ரூ.10,000
17. திரு.வைகறை	ரூ.5,000
18. திருமதி.வேலம்மாள் இளவரசு	ரூ.5,000
19. புலவர் அரங்கராசன்	ரூ.1,000
20. திரு.மூர்த்தி ராஜா	ரூ.2,000
21. திரு.விக்ரமநாதன், கோவை	ரூ.1,000
22. பேராசிரியர் கு.திருமாறன்	ரூ.5,000
23. திரு.மகாலிங்கம், பெங்களூர்	ரூ.2,000
24. வழக்கறிஞர் அருள்மொழி	ரூ.10,000
25. திரு.குழந்தைவேலன், தொல்லியல் அறிஞர்	ரூ.5,000
26. திரு.கணேசமூர்த்தி (ஜோதி பிராசஸ்)	ரூ.5,000
27. முனைவர் தமிழகன்	ரூ.1,000
28. ஆசிரியர் கங்காதரன்	ரூ.1,000
29. திரு.சி.அறிவறுவேன், அம்மைபகரம்	ரூ.2,000

மொத்தம்..... ரூ.1,12,500

**PEARL SHIPPING
AGENCIES**

**PEARL SHIPPING
AND CHARTERING**

PEARL LOGISTICS

**Steamer Agents - Stevedores - Chartering Brokers - Custom House Agents
- MTO - NVOCC - LCL Consolidators & Forwarders**

Head Office:

2/3A, Harbour Express Road, Madathur, Tuticorin - 628008

Tel.: +91 461 2340543 / 47

Fax: +91 461 2340471 Web: www.pearltuty.com

Email: shipping@pearltuty.com logistics@pearltuty.com chartering@pearltuty.com

Branches

Cochin - Karaikal - Chennai - Ennore - Kattupalli - Krishnapatnam - Kakinada

& Singapore

